

# Giới thiệu Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!

Vì trốn tránh bị truy sát, anh vô tình vào nhà cô và ở nhờ một thời gian. Hai người ở bên nhau, tình cảm dần nảy sinh. Nhưng khi cô vừa có cảm giác với anh, anh đã rời đi.

Tới khi gặp lại anh, cứ ngỡ sẽ có bao điều muốn nói, thế nhưng anh lại lờ đi cô và tổn thương cô.

4 năm sau, cô trở lại và quyết tâm trả mối thù năm xưa.

Liệu tình cảm có thể hàn gắn được hay không hay nó như một bức tường vô hình ngăn cản giữa hai người chẳng?

Nỗi khổ của cô, cô hiểu rõ nhưng nỗi khổ của anh ai thấu.

"Bà tôi thường nói nếu như người con trai nào tặng con 1 nhánh phong lan thì cũng là dấu hiệu của sự nghiêm túc về tình cảm"

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

Trong xe ô tô, người phụ nữ áo đen lên tiếng

- Giết nó đi.

- Nhưng... bà chủ

- Tôi không thể để nó leo lên ghế giám đốc được, ông không làm được thì để tôi làm.

- Nhưng nó lúc nào cũng coi bà là mẹ nó, tôi thấy từ nhỏ đến lớn nó không bao giờ cãi lời bà.

- Nếu có trách thì trách tại sao mẹ nó lại phá hoại gia đình tôi. Nếu không thì tôi cũng không đem con gửi cho ông hai mươi mấy năm nay.

- -----

Bà mẹ mất sớm, tôi lớn lên với bà trong một căn nhà nhỏ ven bờ sông ở ngoại ô thành phố. Căn nhà tuy không quá rộng nhưng lúc nào cũng tràn ngập hương hoa vì nhà tôi là một cửa hàng bán hoa. Bà nói tôi giống mẹ là một người dịu dàng, tình tế nhưng tôi thì không thấy vậy, tôi hung dữ, bốc đồng, thẳng thắn, có gì thì sẽ nói đó. Đó là tính cách của tôi. Còn bà tôi người mà tôi luôn kính nể, tôn trọng. Bà là người chu đáo, hiền hậu.

Hôm nay tôi phải đến bệnh viện chăm bà, cứ mỗi khi đông về con đau nhứt ở chân của bà lại tái phát. Bà ở đây cũng đã 3 ngày rồi, công việc ở cửa hàng vừa xong tôi lật đật chạy đến bên bà. Chăm bà xong tôi thấy hơi ngột ngạt nên quyết định đi dạo. Từng cơn gió thoảng qua rít cả lá cây. Cảm giác như phía sau có người, tôi xoay người lại. Ầm.....

Tôi mở mắt ra, choàng người đứng lên thì thấy một người đàn ông đang bỏ chạy. Tôi chạy theo để cho rõ ràng thì thấy anh ta từ từ khụy xuống, tôi chạy đến, đỡ anh ta dậy.

- Anh, anh gì ơi, anh có sao không?

Tôi hét lên "" cứu người, cứu người"" nhưng anh ta vội dùng tay bịt miệng tôi lại:

- Đứng lại, đứng lại. Có người giết tôi. Đưa tôi ra khỏi nơi này. Làm ơn giúp tôi.

Tôi đỡ anh ta đứng dậy, đi được 1 đoạn thì thấy có 1 đám người chạy lại:" bắt họ lại, tụi bây nhanh lên "

Tôi lấy xe chở anh ta đi, đường xá ở đây tôi đã nằm lòng cho nên phóng tay ga thật nhanh tránh khỏi đám người kia. Đang chạy tôi nhận ra phía sau lưng có gì đè nặng và ảm hơn, tôi nhìn về sau thấy anh ta ngã gục vào lưng tôi.

- Anh không sao chứ, anh ổn không?

Anh ta vẫn im thin thít, tôi chở anh về nhà, rót 1 ly nước tôi đưa cho anh:

- Sao họ lại bắt anh, bộ anh gây thù với ai hả?

- Tôi vẫn không biết, có lẽ đối thủ cạnh tranh thôi. Có giúp tôi thêm 1 chuyện nữa được không?

- Chuyện gì?

- Tìm giùm tôi 1 chỗ ở. À ờn này sau này tôi sẽ trả, cô không cần lo phí công đâu.

- Anh sẽ trả tôi những gì?

- Tiền, nhà cửa, xe cộ cô muốn gì tôi sẽ trả cho cô.

- Tôi muốn cái mạng của anh, anh trả được không?- lời nói của anh ta khiến tôi tức giận, anh ta nghĩ tôi thực dụng đến vậy sao. Há...

- Được, khi nào cô đòi lại tôi sẽ trả nhưng không phải bây giờ. Tôi hơi buồn ngủ, tôi ngủ trước đây.

Nói rồi anh ta không đợi tôi trả lời lại mà nhắm mắt luôn. Tôi có chút bức tức nhưng sao tôi cảm thấy người đàn ông này có nỗi khổ gì đó mà không thể nói ra, ngay cả ngủ cũng cảm thấy không yên, 2 hàng lông mày rậm chau lại, hơi thở cũng không đều.

Sáng hôm sau, trong màn sương mờ ảo tôi đạp nhanh trên chiếc xe đạp cũ chờ từng bó hoa về cửa hàng. Tôi nhìn thấy ánh đèn lung linh trên các tòa nhà cao tầng, tôi thầm ước mình có thể chạm tới nhưng nó thật mỏng lung.

Về đến, tôi đem hoa ra bày lên kệ, nhìn thấy anh ta đang ngắm 1 nhánh phong lan trắng. Bằng trí hiểu biết tôi vội miệng nói:

- Phong lan trắng tượng trưng cho trí tuệ và khiêm nhường, ngoài ra nó còn là đại diện cho sự sang trọng và sắc đẹp.

Anh ta ngần ngại nhìn tôi, tôi lại nói tiếp:

- Nếu là màu đỏ thì nó đại diện cho sự mãnh liệt và khát khao. Màu tím biểu tượng cho sự ngưỡng mộ và tôn trọng. Màu cam thì tượng trưng cho sự nhiệt tình và táo bạo. Còn màu xanh thì người ta mua nhiều hơn vì nó được ví như là mang đến may mắn và phước lành.

Tôi nhanh tay cầm 1 nhánh lan màu vàng đưa cho anh ta:

- Phong lan vàng đại diện cho tình bạn, niềm vui và 1 khởi đầu mới.

Anh ta nhận lấy rồi cầm 1 nhánh lan hồng đưa cho tôi:

- Tôi chỉ biết là màu hồng tượng trưng cho sự duyên dáng, niềm vui và hạnh phúc.

Tôi nhanh miệng đáp liền: " Bà tôi thường nói nếu như người con trai nào tặng con 1 nhánh phong lan thì cũng là dấu hiệu của sự nghiêm túc về tình cảm" \_ nói xong tôi cũng thấy hơi ngượng, liền đổi sang chuyện khác.

- Tôi không có ý gì đâu. À mà tôi thích lan trắng, sau này tặng tôi màu trắng ấy.

- Nhưng tôi thấy cô không hợp đâu.

Tôi định phản bác lại nhưng nghĩ lại anh ta nói đúng, tôi không đủ thông minh và sắc sảo như loài hoa ấy.

- Anh cứ ở đây đi, ở đây khó tìm nhà lắm với lại cửa hàng tôi đang cần người giúp, xem như trả công cho tôi vậy.

- Cảm ơn cô. Tôi tên Mạnh Dũng, cô cứ gọi Dũng là được.

- Gia Hân tên tôi.

Kể từ đó, anh ta ở lại nhà tôi, tôi cũng giải thích với bà và bà cũng đồng ý. Ngày qua ngày tôi muốn tìm hiểu về con người anh nhưng anh cứ lạnh lùng như vậy.

Không biết từ bao giờ anh đã trở thành 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi, lúc nào trong tim tôi cũng mang hình bóng của anh. Hình như tôi yêu anh mất rồi. Dũng là một người tình tế cho nên từ sở thích tới thói quen của tôi anh đều nắm rõ còn tôi tôi chẳng biết gì về anh.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

Người ta vẫn nói rằng rượu vào lời ra, quả đúng thật vậy. Đêm đó là sinh nhật tôi, tôi vui lắm nên uống hơi nhiều, chuyện gì nên nói cũng nói mà không nên nói cũng nói ra.

Hình như tôi say rồi, đầu óc xoay vòng. Biết tôi say, anh bế tôi về phòng, đắp chăn thật kỹ, rồi anh quay đi. Tôi say quá không thể kiểm soát được chính mình, tôi nắm chặt lấy tay anh, anh cố gỡ tay tôi ra nhưng tôi cứ nắm chặt lấy.

- Em say rồi, ngủ đi.

- Không, em không say. Đêm nay, anh có thể ở bên cạnh em không?

- Em không tỉnh táo, ngủ đi mai nói chuyện.

Tôi vội vàng đứng dậy, vòng tay ôm lấy anh. Anh có chút lưỡng lự nhưng rồi cũng ôm lấy tôi. Tôi vòng tay qua cổ anh kéo sát gần mặt tôi. Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, nó nhanh dần, hơi thở cũng trở nên đầy mê hoặc.

- Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

Tôi nhón chân lên, hôn lấy anh. Anh đáp lại nụ hôn một cách mãnh liệt. Có thể do trong người hai đứa đang có rượu nên không thể khống chế được mình nữa. Anh đặt tôi lên giường, rồi đè lên người tôi. Anh hôn lên trán, rồi đến chóp mũi, má và sau đó là môi. Nụ hôn của anh làm tôi không thể nào thôi cưỡng lại. Đây là lần đầu tôi được hôn, cảm giác thật lạ.

- Em không hối hận chứ. Anh có thể dừng lại nếu em muốn.

- Không, em không muốn dừng lại. Sau này anh làm bạn trai em được không?

- Được, nhưng không phải lúc này. Anh xin lỗi.

Tôi có thể cảm thấy cơ thể anh run lên, nó nóng dần lên. Anh hôn lên cổ tôi, phả vào mùi rượu nồng nặc. Tôi thoáng thấy cơ thể mình cũng không chống nổi sức hút của anh, nó quá quyến rũ, mê người. Anh nhanh tay cởi chiếc áo mình đang mặc, body anh càng làm tăng sức hấp dẫn, anh đưa tay cởi chiếc áo tôi đang mặc, từng cái chạm của anh làm tôi không thể quên.

- Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em. Hân à, nếu có một ngày nào đó anh không còn ở bên cạnh em, em không hận anh chứ?

- Anh Dũng!- lời nói anh thốt ra làm tôi kinh ngạc, nó khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Hai tay ôm lấy mặt anh, em vội nói:

- Chỉ cần có lý do chính đáng, em mãi mãi không trách anh. Nhưng nếu anh ra đi phải nói em trước, em chấp nhận anh mới được đi nếu không mãi mãi em cũng không tha thứ cho anh.

Hai người cứ thế quấn chặt vào nhau, anh ôm tôi vào lòng như thể đây là lần cuối.

- Hôm nay, anh đang làm một việc chẳng hề lý trí chút nào. Anh xin lỗi.

Từng lời nói anh thốt ra làm tôi chạnh lòng. Từng từ từng chữ như đang chịu đựng điều gì đó. Rốt cuộc anh đang giấu đi điều gì, hay là do tôi quá đa nghi.

- -----

- Dũng ơi, anh đâu rồi.

- Anh đang ở đâu.

- Sao anh bỏ mặc em

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3

2 tháng sau.

Tôi tìm anh khắp nơi nhưng nó điều trong vô vọng, không hề nghe được tin tức gì về anh. Nhớ lại từng lời nói đêm ấy, tôi càng thất vọng. Anh đã dự báo trước điều này nhưng tôi vẫn cứ mê muội mà trao thân cho anh. Lẽ nào tôi đã sai, anh thực sự là con người như thế nào. Cho dù thế nào đi nữa, anh đi không một lời từ giả, là anh đã sai, tôi sẽ không tha thứ cho anh.

Hôm nay là ngày đầu tôi đi làm, tôi phải mạnh mẽ hơn. Nghe nói hôm nay cty sẽ đón giám đốc mới nhận chức. Đây cũng là chuyện bình thường thôi, cha truyền con nối. Chỉ cần là con ông cháu cha thì muốn chức vụ gì mà chả được chứ. Không như tôi, tốt nghiệp rồi mà vẫn phải cố gắng tìm hết công ty này sang cty khác mới có một công việc để làm.

Anh mặc 1 bộ vest sang trọng, tóc vuốt keo, chải chuốt gọn gàng. Thì ra anh Dũng là giám đốc mới. Tôi thầm vui mừng, có lẽ anh muốn tạo bất ngờ cho tôi đây.

- Chào cậu, đây nhân viên mới của phòng marketing này, cô ấy tên là Gia Hân.( anh Huy nói)

- Chào cô. Tôi là Khôi, Đăng Khôi.

Là Khôi sao, hai tai tôi cứ lúng búng. Tôi như chết đứng tại chỗ đó. Không sao, chắc có hiểu lầm gì đó, tôi thăm nghĩ như vậy và nhất định phải tìm cơ hội để gặp anh. Nhưng đã 2 ngày trôi qua chẳng thấy anh liên lạc gì đến tôi cả.

- -----

Hôm nay, cty tổ chức tiệc liên hoan. Chính bữa tiệc này, tôi mới phát hiện tất cả chỉ là do tôi ảo tưởng. Là tôi ngu ngốc, là tôi tin lầm người.

Đó là 1 buổi tiệc hoành tráng, một cô gái thật lộng lẫy, mặc một chiếc váy đỏ khoét ngực rất hấp dẫn. Cô ấy giới thiệu mình là vị hôn thê của anh. Tôi cũng biết anh là con trai duy nhất kế thừa công ty này. Nghe đến đó, tôi chỉ biết khóc trong lòng, cảm thấy ức lắm. Cả buổi tiệc nhìn hai người họ âu yếm, trái tim tôi như quặng từng cơn. Chỉ 2 tháng mà thôi, tất cả đều thay đổi, anh có thể quên tôi nhanh như vậy, anh đang có chổi bỏ mối quan hệ này. Ngay cả một cái liếc mắt nhìn tôi cũng không. Anh đang bên người mới, tôi cảm thấy mình quá yếu đuối. Rốt cuộc tôi là ai trong cuộc đời của anh, chỉ là một cái thoáng qua hay chăng?

Tôi cầm ly rượu, uống 1 hơi hết sạch. Rượu thấm rồi, cũng say rồi, tôi bước loạng choạng ra bờ biển, giờ tôi thấy tuyệt vọng lắm.

" Anh ta không yêu mình, là mình tự đa tình thôi. Mình ngu thật, ngu thật. Đem cả đời con gái trao cho người không xứng đáng." huhu

Tôi bước xuống biển, từng bước từng bước ra biển. Nước đến bụng rồi....

- Cô điên à.

Anh ta ôm tôi lên, tôi cố vùng vẫy nhưng vẫn không làm gì được so với sức của anh ta.

- Đứng thôi điên rồi. Tôi đang muốn chết đây này. Anh rốt cuộc là ai chứ.

Gương mặt lạnh lùng của anh bỗng biến sắc.

- Là giám đốc mới ở cty này.

- Dũng, sao anh thay đổi nhanh như vậy. Anh thực sự quên em rồi sao?

- Xin lỗi, cô nhận lầm người rồi. Tôi tên là Khôi chứ không phải Dũng.

- Không thể nào... không thể nào.
- Cô không tin mặc cô nhưng tôi có đủ giấy tờ chứng minh mình là Khôi.
- Nhưng em cũng sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh anh là Dũng.

- -----

Sáng hôm sau, vẫn đi làm như bình thường nhưng tôi cố tình đi với Huy, tôi chỉ muốn biết anh ấy sẽ như thế nào khi tôi đang trong tay một người khác. Tôi khoác tay Huy, rõ ràng tôi thấy ánh mắt anh ấy lạnh lùng rồi bỏ đi.

Bước vào thang máy.

- Bạn trai cô à?
- Không phải? Là chồng tôi.( tôi cố tình nhấn mạnh từ chồng)
- Ủ.

Tôi lúc ấy tức lắm, anh ừ một cái vồn vện vậy thôi sao, tôi đẩy anh ta vào tường, nhìn thật kĩ gương mặt đó rồi ghé sát vào tai anh:

- Anh ghen à. Rốt cuộc anh là ai chứ, sao anh lại chối chứ?

Đúng lúc đó, cửa mở ra, đó là My vị hôn thê của anh. Dũng vội đẩy tôi ra, bước tới nắm tay cô ấy:

- Đây là vợ tương lai của tôi. Cô đừng ảo tưởng nữa nếu không muốn "gặp rắc rối".

Nghe từng lời nói của anh, lòng tôi đau như cắt, cửa thang máy đóng sầm lại, tôi khóc như mưa.

- -----

Đang làm việc, bỗng anh ta gọi tôi ra ngoài nói chuyện bảo là có việc quan trọng.

- Xin lỗi, anh có việc gì cần tôi làm
- Anh muốn nói chuyện với em.
- Chuyện gì?
- Em nghỉ việc đi. Anh sẽ cho em một số tiền, em và bà tìm chỗ khác ở đi.
- Tại sao chứ? Giám đốc nói gì tôi không hiểu.
- Em biết anh là Dũng mà, em không nên ở đây. Anh đang muốn tốt cho em
- Muốn tốt cho tôi sao. Chỉ là anh sợ My biết mối quan hệ của hai chúng ta, My sẽ không ủng hộ anh lên ghế giám đốc nữa, phải vậy không?
- Thì ra em cũng biết rồi. Vậy anh không cần phải nói nhiều nữa, em nghỉ việc đi.
- Xin lỗi, tôi không thể làm vậy được.
- Anh nhất định sẽ khiến em phải nghỉ việc.

Tôi bỏ đi, tôi không thể chấp nhận những lời nói của anh ta được nữa. Chỉ vì cái ghế giám đốc mà anh chối bỏ tôi, anh hợp tác với My à không anh sẽ cưới My. Làm sao tôi hiểu được anh đây. Anh nói tôi sẽ trách anh chẳng lẽ nó đã thành sự thật sao.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 4

Mấy ngày sau, bà đến chỗ làm tìm tôi, vô tình gặp Khôi.

- Dũng, con làm gì ở đây?
- Xin lỗi, tôi là Khôi. Có lẽ bà nhận nhầm người rồi.
- Không thể.
- Bà là ai?( My lớn tiếng nói rồi quay sang choàng tay với Khôi)

Tôi bước tới:- Bà làm gì ở đây vậy?

- Thì ra là bà cô, 2 người y chang nhau, thấy giàu định nhận người quen à. Đồ hèn hạ.( nói xong nó còn nở 1 nụ cười khinh bỉ)

Tôi giờ tay định tát nó nhưng bị bàn tay Khôi nắm lấy rồi hất mạnh làm tôi té xuống sàn.

Huy thấy vậy, chạy tới kéo tôi lên.

- Cô nghĩ việc đi tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa. Tôi có vợ rồi, tôi không thích cô. Cô đừng ở đây nữa, TÔI XIN CÔ ĐÓ, cô muốn tiền hay nhà cửa tôi đều cho cô, cô đừng ở đây quấy rầy tôi nữa.

Tôi như chết lặng khi nghe câu nói đó từ anh, lửa giận cứ ừ ừ dâng lên. Giá như lúc đó tôi có thể bình tĩnh 1 chút có lẽ sẽ không xảy ra nhiều điều éo le sau này.

- Thôi đi bà, người ta giờ đã thay đổi rồi, mình về thôi.

Tôi đi và quay đi, My liền nói:" Địa mà đòi đeo chân hạc, hết cháu rồi tôi bà, rốt cuộc nhà cô không ai biết liêm sỉ hả? Bà nên về dạy lại cháu bà đi. Đồ nghèo hèn vô sỉ"

Tôi quay lại tát My 1 cái vì không thể nhịn được nữa, cô ta có thể xúc phạm tôi nhưng đừng hòng đụng đến bà tôi. Tôi và My dần co, Dũng và bà ngăn lại, My vẫn không khuất phục, cô ta giờ tay định đánh tôi bà đỡ lấy, cô ta liền đẩy bà tôi thật mạnh làm bà té xuống đập đầu vào tường.

Tôi hốt hoảng, ôm bà vào lòng, người bà toàn là máu, Dũng nhìn tôi với ánh mắt đầy lo lắng, anh định giờ tay đỡ bà lên nhưng lúc đó Huy chạy tới và kịp đưa bà vào bệnh viện.

\_\_\_\_\_ 30p sau.

- Bà cô cần phẫu thuật gấp nhưng số tiền lớn cô chi nổi không?

- Bao nhiêu?

- 50tr.

Tôi gần như ngã khụy xuống, kiểm đầu ra số tiền lớn như vậy trong thời gian ngắn đây. Lúc đó tôi chỉ biết khóc nhưng Huy nói có người giúp rồi, đó là một nhà hảo tâm mới bên nước ngoài về.Nhanh chóng làm thủ tục để chữa cho bà, tôi và Huy ngồi đợi trước cửa phòng.

\_\_\_\_\_ 5 tiếng sau.

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng bà cô không qua khỏi. Thành thật xin lỗi.

Từng lời thốt ra như sét đánh ngang tai, trước mắt tôi là cả 1 bầu trời tối sầm lại. Tôi không còn đủ sức để chống chọi nữa, tôi ngất đi.

Lúc mê man tôi thấy mình đang ở nhà, hình như tôi thấy bóng dáng ai rất quen, vô cùng quen. Anh đưa tay vuốt má, rồi mũi tôi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay đó.

- Lạnh quá, lạnh quá.

Anh ta ôm tôi vào lòng, hơi ấm này làm sao tôi quên được, Chắc chắn là Dũng, là Dũng. Anh quay về rồi, quay về thật rồi. Tôi muốn mở mắt ra nhìn anh nhưng không sao mở được, cuối cùng tôi ngủ thiếp đi.Trong cơn mơ tôi nghe anh nói " anh xin lỗi, tha thứ cho anh được không"

Tỉnh dậy, thấy Huy nằm trên sofa.

- Là anh sao?

- Không là anh thì là ai.

- Vậy là tôi qua anh chăm sóc em hả?

- Ừ.

- Vậy em cảm ơn anh nhiều. Ngoài anh ra không có ai nữa hả?

- Không em. Em nói anh thấy hơi sợ đó.

Thật lòng tôi rất muốn người ở bên cạnh tôi là Dũng nhưng sao chẳng thể. Giờ anh đã bên người khác chỉ mình tôi luôn nhớ anh mà thôi.

Huy đi mua cơm cho tôi, tôi ở nhà 1 mình tôi ngủ vì đã quá mệt mỏi rồi, phải có sức còn đám tang bà nữa. Bỗng có người phía sau dùng khăn bịt miệng tôi, tôi ngất rồi cũng không còn sức chống lại hẳn nữa.

- -----

Tỉnh dậy, tôi thấy 1 cô gái đứng trước mặt mình, cổ mở to mắt. Là My.

- Cô bắt tôi tới đây làm gì?

- Cô nói xem.

- Vì Khôi đúng không?

- Không vì Dũng, là " Mạnh Dũng". Cô biết tôi nói ai mà.

- Chắc cô đang thắc mắc tại sao Dũng lại làm vậy chứ gì? Để tôi nói cho cô biết anh ta cũng là người ham tiền mà thôi. Anh ta vì sự nghiệp của mình có thể làm tất cả mọi chuyện. Thời gian qua Dũng ở cạnh cô chỉ là anh ta đang lợi dụng cô mà thôi.

- Tôi biết chuyện này rồi. Nhưng cô đã biết anh ta như vậy, sao cô còn lấy anh ta.

- Vì anh ta có thứ tôi muốn lấy, hiểu không?

- Còn tôi thì tại sao, tôi không hề có giá trị gì với cô?

- Tôi không làm gì mà không có kết quả đâu.
- Cô nói vậy là sao?
- Từ từ cô sẽ biết thôi.
- À để tôi nói cho cô biết bà cô không dễ chết vậy đâu.
- Cô nói vậy là sao? Không lẽ...không lẽ
- Cô thông minh đấy. Có người đã ra tay lúc bà cô làm phẫu thuật đó.
- Tại sao mà lại làm vậy với bà của tao hả?- tôi hét lên
- Tao không thể để kế hoạch của tao và Dũng lập ra bị thất bại, có người nhận ra anh ấy, người đó phải chết.
- Chỉ vì kế hoạch của hai người mà bà tao phải chết sao? Giờ đến lượt tao à.
- Thông minh. Nhưng tao từ từ sẽ chơi với mày, tao không để mày chết sớm vậy được.
- Dũng sẽ không tha cho mày đâu?
- Làm sao Dũng biết được chứ, mày nghĩ tao sẽ để Dũng biết à. Không bao giờ đâu con ngu.- My vùng tay tát tôi

Nó đưa con dao lên mặt tôi, đúng lúc đó tôi mở được trói vội đẩy My ra, chạy thật nhanh để kiếm người giúp đỡ. Vấp phải cục đá, té thật đau nhưng bọn lính của My tới rồi tôi phải nhanh lên.

Rầm 1 tiếng.

- -----

1 chiếc xe hơi lao tới, 1 tai nạn kinh hoàng xảy ra đã khiến cho khuôn mặt của cô biến dạng. Kính xe vỡ đâm vào mặt cô máu trên trán tràn ra đường, cô nhìn thấy khuôn mặt My nở 1 nụ cười mãn nguyện rồi bỏ đi. Khoảnh khắc đó khiến cô không sao quên được. Cô tự nhủ nếu cô có thể sống cô sẽ trả thù bọn họ, những người đã gây ra nỗi đau của cô, cái chết của bà cô.

- -----

Máu chảy hết rồi tôi nằm gục xuống đường.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5

Tiếng xe cấp cứu kêu lên trong đêm nghe thật náo lòng, nó giúp 1 cô gái sống lại, giúp cô có 1 thân phận mới, chính nó thay đổi cuộc đời cô.

- -----

Tỉnh dậy, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là ánh đèn, rất nhiều đèn đều chiếu vào tôi và nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Trải qua cuộc phẫu thuật suốt mấy tiếng toàn thân tôi đau nhức, không thể cử động được. Gương mặt băng kín mít, cảm giác hơi đau.

- Con tỉnh rồi à.

1 người phụ nữ chạc 50 tuổi bước đến. Bà đỡ tôi dậy, ánh mắt rất hiền hậu. Sau này tôi mới biết bà là 1 nữ doanh nhân thành đạt và là người rất nổi tiếng trong việc kinh doanh nhà hàng khách sạn. Bà tên là Mayta, người Pháp gốc Việt.

- Là cô giúp con sao?

- Ừ. Xin lỗi con, tài xế cô lái xe không cẩn thận đã làm con ra nông nỗi này. Cô thành thật xin lỗi.

- Không, không phải tại cô, là do con băng không nhìn đường thôi, cô không hề có lỗi gì trong việc này.

- Hình như có chuyện gì đó phải không? Cô thấy có người đuổi theo con.

Rồi tôi kể hết mọi chuyện cho bà nghe. Tôi thấy người phụ nữ này có chút thương xót đối vs tôi, có phần đồng cảm. Sau đó có phần phẫn nộ khi nghe nói đến công ty nhà My. Tôi hỏi bà đưa ra 1 tấm ảnh, trong tấm ảnh có My 1 người đàn ông và 1 cô gái, trông họ rất vui vẻ. Bà nói người con gái đó là con bà, còn người đàn ông là anh của My chính 2 người đã bày mưu cướp đi tài sản của con bà. Thậm chí còn khiến 2 mẹ con của con gái bà chết đi, chết 1 cách uất ức.

Tôi và bà ôm chầm nhau khóc, tôi biết được nỗi đau mất người thân. Nó thật sự rất đau, đau lắm.

- Cô...cô

- Có chuyện gì cô cứ nói đi, hay là...

- Đúng, cô muốn con giúp cô trả thù bọn họ, con giúp cô được không?

- Con không cần trả lời ngay, con cứ suy nghĩ kĩ đi.

Nói xong bà đỡ tôi nằm xuống, bà bước ra ngoài, vừa bước tới cửa phòng.

- Cô, con đồng ý với cô. Con muốn trả thù giúp con cô, cho bà con và cả con nữa.

- Được. Con nghỉ ngơi đi. Cô sẽ quay lại.

- -----

1 tuần sau bà quay lại, cầm theo sấp giấy mỏng đưa tôi xem.

- Đây là hồ sơ con gái cô, con đọc đi.

- Cô muốn con làm con gái của cô.

- Đúng.

- Nhưng...

- Nếu đồng ý tháng sau con sẽ qua Hàn làm cuộc phẫu thuật, làm lại gương mặt của con gái cô.

- ----

Sau khi qua Hàn làm xong, tôi chuyển sang Anh du học và có 1 thân phận mới là Thùy Linh. Là 1 du học sinh ngành quản trị kinh doanh, là con của doanh nhân Mayta. Thật ra nói là giúp trả thù nhưng bà ấy xem tôi như con gái ruột luôn lo lắng cho tôi. Cho nên tôi cũng xem bà như mẹ ruột mình, vì cha mẹ tôi mất sớm, tôi sống với bà nhưng nay bà không còn. tôi chỉ còn người phụ nữ duy nhất là bà Mayta là mẹ tôi. Tôi hứa sẽ chăm sóc cho bà thật tốt. Đồng thời sẽ khiến cho kẻ thù của tôi sống không bằng chết. Nhất là Dũng à không là Khôi là Trần Đăng Khôi.

- -----

4 năm sau.

Vừa bước xuống sân bay, tôi lập tức thu hút mọi ánh nhìn, vì gương mặt này quá thanh tú. Phải công nhận Thùy Linh rất đẹp.

- Cô chủ, bà chủ dặn tôi đặt khách sạn rồi. Là khách sạn Sunrise.

- Ok.

Bước xuống xe, khách sạn hiện ra ngay trước mắt. Đây là khách sạn mà gia đình Khôi và Mỹ hợp tác kinh doanh. Nhìn chung, từ phòng ốc đến thiết bị đều rất chỉnh chu, tinh tế.

Đêm đến tôi đến 1 quán nước gần đó, bao trọn quán chỉ để có 1 không gian yên tĩnh nào ngờ....

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

1 người đàn ông bước vào, mặc 1 bộ vest lịch thiệp, rất manly. Hình như anh ta đi với 1 đối tác khác. Là anh ấy, chính là anh ấy, là Trần Đăng Khôi tôi đang muốn gặp đây sao. Bây giờ trông anh ta trưởng thành, chắc chắn hơn có vẻ của 1 doanh nhân. Mà đúng rồi, tôi nhớ thư kí điều tra mới biết anh ta giờ là 1 doanh nhân thành đạt, rất có tiếng trong giới khách sạn ở Việt Nam. Anh ấy vẫn thu hút như ngày nào.

- Cô ơi, anh Khôi có chuyện muốn nói với cô, mời cô qua đây. ( phục vụ)

- Xin lỗi, anh ta muốn gì thì qua đây, tôi không rảnh.

Lát sau anh ta qua, từng bước đi khoáng thai, phong thái rất cuốn hút. Tôi cảm ly rượu nhâm nhi mặc kệ lời nói của anh ta.

- Tôi biết cô đã bao cả cái quán này rồi. Nhưng hôm nay tôi có công việc lớn cần bàn bạc cô có thể nhường lại cho tôi không. Tôi sẽ bồi thường gấp đôi cho cô.

- Xin lỗi. Cô giúp giùm tôi được không?

Tôi vẫn rất thản nhiên, anh ta giựt lấy ly rượu trên tay tôi.

- Tôi đang nói chuyện với cô đó.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, rồi nở 1 nụ cười mỉm. Hình như anh nhận ra điều gì đó. Tôi thấy sắc mặt anh có nét thoáng động, mặt biến sắc. Tôi ghé sát mặt vào anh ta, mặt đối mặt, sát đối mặt, hình như cơ thể anh ta hơi run lên. Tôi ghé sát vào tai anh:

- KHÔNG! Tôi tuyệt đối không nhường cho anh.

Tôi cầm lại ly rượu, vừa định đưa lên uống, anh ta đột nhiên vứt ly rượu đi, nắm chặt tay tôi.

- Rốt cuộc cô là ai? Có phải là.... không...không thể nào!

- Anh quen tôi à.

Khôi kéo tôi ra xe hơi, đẩy lên xe, rồi phóng xe thật nhanh. Ngay lúc đó, có 1 chiếc xe chạy tới, áp sát vào lề.

- Mở cửa ra, mau lên.

Tôi bước xuống xe, chị Kate bước tới nắm lấy tay tôi.

- Cô chủ cô không sao chứ? Cô có bị làm sao không? Anh là ai, mà anh dám bắt cô chủ của tôi hả?

Khôi sững sờ trả lời: "Cô chủ sao?"

- Đúng đây là cô chủ nhà tôi. ( quay sang đám lính) Bắt anh ta lại.- Kate

- Không sao chị à, chị hiểu lầm rồi. Em không sao.

- Nhưng...(kate)

- Được rồi, em buồn ngủ rồi. Mình về thôi chị.

Nói xong, tôi nhắm mắt rồi nhếch lên 1 nụ cười, vẫy tay với anh.

Đời còn dài, tôi sẽ từ từ chơi vs anh, sẽ cho anh nếm mùi đau khổ. Chính câu nói đó: quân tử trả thù 10 năm chưa muộn. Tôi sẽ dày vò anh đến phát điên như tôi đã từng.

- -----

1 tuần sau!

Hôm nay là cuộc họp cổ đông, tôi đến dự với tư cách là cổ đông lớn nhất, vì đề bắt đầu kế hoạch mẹ Mayta đã giúp tôi âm thầm mua cổ phần từ 2 năm trước. Cộng thêm việc bọn họ muốn cty mẹ tôi đầu tư trong 1 dự án mới, cho nên họ phải lấy lòng được tôi. Mọi chuyện được sắp đặt 1 cách thật hoàn hảo.

Tôi cố tình đến trễ 30p, hôm nay tôi diện áo sơ mi trắng với quần jean đen, giày cao gót, lựa thêm tông màu son là đỏ cam MAC Lady Danger, rất sang trọng.

- Hello. Cuộc họp bắt đầu đi chứ. ( tôi ngoen miệng cười, nhìn vào My, cô ta nay là phó giám đốc)

- Chúng tôi đợi cô lâu lắm rồi. Được cuộc họp bắt đầu.

My vẫn khuôn mặt đó nhưng có phần sắc sảo hơn xưa. Trong suốt cuộc họp, tôi cố tỏ ra bí ẩn, không hề quan tâm cuộc họp vì theo thông tin họ biết được tôi là con gái duy nhất của bà Mayta, kiêu ngạo, ăn chơi, giàu có và là người thừa kế sự nghiệp của bà. Nhưng thật ra tôi đều nghe hết mọi chuyện.

Tôi quay sang nhìn Khôi, bất giác nhìn thấy ánh mắt của Khôi đang nhìn tôi chăm chú.Đời mất lạnh lùng sâu thẳm nhưng chứa đựng 1 nỗi buồn miên man, tôi quay đi. Nhưng 1 người như anh ta sao lại như vậy, phải chăng vì hối hận hay vì chuyện gì khác. Nhớ những lời nói của chị Kate nói, tôi nghĩ anh ta đang muốn gây ấn tượng với tôi, anh ta đang rất cần tôi mà.

Buổi họp còn chưa kết thúc nhưng tôi vẫn cố tình ngắt ngang bài phát biểu của My:

- Buổi họp kết thúc được rồi chứ! Tôi đói rồi!

Tôi đứng dậy, bước ra cửa và Khôi cũng đi theo.

- Tôi mời cô dùng bữa được chứ?

- Ok.

Bước vào một nhà hàng sang trọng, không gian yên tĩnh rõ ràng nơi đây rất thu hút khách mới phải nhưng lại không thấy một bóng dáng người khách nào. Anh ta lịch thiệp kéo ghế mời tôi ngồi.

- Cô dùng gì?

- Gì cũng được. Anh cứ chọn đi.

Anh ta chọn món xong quay sang bắt chuyện với tôi:

- Trông cô rất quen, hình như chúng ta gặp nhau rồi phải không?

- Anh có biết là anh của gái tẹ lắm không?

- Không, tôi và cô đã gặp nhau rồi.

- Nhưng tôi không nhớ anh là ai!

- Cô chính là cô gái trong quán đêm đó.

- Thì ra là anh, người kéo tôi đi mà tôi không biết lí do đây sao.

- Đúng là tôi.

- Không gian nhà hàng này rất yên tĩnh, tôi rất thích. Nhưng một nhà hàng như thế này sao lại không có khách chứ?

- Không, nó rất đông. Tôi đã bao cả cái quán này đấy.(anh ta nhìn tôi nở một nụ cười gian xảo)

- Anh chơi lớn thật.



- Tôi nói là tôi sẽ đền bù gấp đôi mà.
- Chuyện gì?
- Cảm ơn cô đã nhường cái quán đó cho tôi.
- Anh biết rồi à.
- Tôi biết.
- Cô mới về nước, nếu cần giúp đỡ gì thì cứ liên lạc cho tôi.
- Được. Anh sẽ không hối hận chứ.
- Tại sao tôi lại hối hận trước một cô gái xinh đẹp như thế này!!!
- Anh chắc chứ. Tôi sẽ làm phiền anh hơi bị nhiều đấy.

( Gia đình Khôi có 1 cty riêng, My cũng vậy, họ sáp nhập thành cty chung và nhờ sự giúp sức của My nên Khôi làm giám đốc. Tôi có cty riêng của mẹ nhưng lại có cổ phần trong cty của Khôi nhờ việc mua lại cổ phần từ các cổ đông. Chúng tôi kinh doanh trong lĩnh vực nhà hàng khách sạn, đại loại chuyên về dịch vụ nhiều hơn.)

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7

Tôi mới chuyển sang một căn biệt thự cao cấp, mẹ nói tôi không thể ở khách sạn hoài được, nó rất nguy hiểm với tôi vì khắp nơi là đối thủ của mẹ. Ở đây có bảo vệ canh gác tôi cũng đỡ sợ hơn.

Ting.. ting... tiếng còi xe vang lên, tôi vội mở cửa phòng ra. Đó là Duy, một đối thủ của Khôi đang tranh giành sự hợp tác của tôi.

- Alo.
- Chào em. Anh là Duy, em có tiện không, anh muốn mời em ăn cơm.
- Được. Đợi tôi thay đồ đã.
- Anh ở dưới nhà chờ em.

Vừa ra cổng, một chiếc BMW màu đen chạy tới, người bước xuống xe chính là Khôi. Tôi sẽ đợi xem hai người này diễn kịch.

Duy bước tới đưa tay bắt tay tôi: "Chào em."

- Chào anh.
- Hai người họ nhìn nhau, rồi Duy đưa tay nhưng Khôi thì không muốn bắt tay nên anh vờ đi.

- Hai người quen nhau à.-Duy nhìn tôi nói

Khôi phớt lờ lời nói của Duy:"Cô có muốn dùng bữa sáng với tôi không?"

- Cô ấy đồng ý với tôi rồi.-Duy
- Nếu anh không ngại, thì đi dùng chung với tôi và anh Duy. - tôi quay sang nói với Khôi
- Được. Tôi không ngại.(Khôi)

Duy vỗ vai Khôi sau đó nói:

- Còn tôi thì thấy ngại đó. Có lẽ cậu nên dành nhiều thời gian cho My hơn là cô gái này. Tôi sẽ thay cậu chăm sóc cho cô ấy thật cẩn thận.

Khôi nắm chặt bàn tay Duy sau đó hất ra nhẹ nhàng như phôi bụi. Rồi dùng giọng điệu mỉa mai với Duy.

- Cô hotgirl Diễm Châu có biết cậu ở đây không? Hay cậu với cô ấy chia tay rồi.

Duy ngẩng cao đầu mà trả lời rằng.

- Cậu biết tôi chỉ thích mấy cô gái thông minh mà. Còn mấy cô nào ngẩn thì cũng chỉ qua đường thôi.

Hai người họ cứ thế đôi co qua lại với nhau mỗi vấn đề đó. Tôi liền can thiệp.

- Đủ rồi, tôi không muốn đi ăn với hai người nữa. Chuyện của hai người không liên quan đến tôi. Muốn gây chuyện kiếm chỗ khác đi. Tôi không muốn ở đây sẽ xảy ra án mạng đâu.

Bỏ mặc hai người ở đó, tôi gọi taxi đến một công viên gần đó vì tôi cũng không đói lắm. Anh ta cũng hay thật, đến vỗ vai tôi.

- Thì ra cô ở đây. Khó trách tôi tìm hoài không thấy.

- Sao anh biết tôi ở đây?

- Tôi chạy xe ngang thấy thôi.

- Chứ không phải anh theo dõi tôi sao!

Tôi nhìn anh, hai đứa nhìn nhau cười. Quả thật nụ cười anh rất đẹp, nó cong lên một cách nhẹ nhàng, nó lại làm tôi hơi bối rối..

- À, tôi vẫn đang thắc mắc tại sao hôm đó anh lại dắt tôi ra ngoài vậy.

- Khi nào?

- Lần gặp đầu tiên.

Đôi mắt anh có chút ươn ướt, khuôn mặt thò thẩn đi.

- Chỉ thấy em rất quen nhưng cũng rất lạ.

- Tôi giống một người anh quen biết à. Hay là người yêu cũ hả?

- Không, đó là một cô gái đã từng cứu tôi.

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

- Vậy anh có TRẢ ON cho cô ta chưa?( vừa nói tôi vừa nhấn mạnh từng chữ một)

- Tôi...

- Hay là anh đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy rồi.

- Đúng.

- Anh có yêu cô ấy không?

- Không.

Câu trả lời dứt khoát của anh ta càng làm tôi thêm tức giận. Tôi không thể tiếp tục cuộc trò chuyện này nữa rồi, tôi sẽ không thể kiềm chế được mình, tôi sẽ giết anh mất. Lúc bỏ đi, tôi nghe loáng thoáng "Nhưng cô ấy vẫn mãi là vợ tôi", giọng quá lớn tôi cũng không nghe rõ, không biết tôi có nghe nhầm không hay chỉ là ảo tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8

- Alo, Duy hà tôi muốn gặp anh.

- Ok em, anh tới liền.

5p sau xe Duy tới, tôi bước lên xe đi cùng với Duy. Bỏ mặc anh ở đó ngồi thẩn thờ một mình.

- Nó lại làm em bức mình hả? Biết ngay mà, nó lúc nào cũng làm người khác bận tâm cả.( Duy thờ dài)

- Anh nói gì tôi không hiểu?

- Em mới về, từ từ anh sẽ nói em nghe.

Về đến nhà tôi nhìn thấy một tấm thiệp, đó là tấm thiệp My mời tôi dự party tối nay tại nhà cô ấy. Tôi thật sự không hề muốn đi, bởi mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt cô ta sự giận dữ trong tôi càng lớn. Nhưng tôi sẽ đi vì nơi đó tôi sẽ gặp anh trai cô ta, người gây ra cái chết của Thùy Linh. Tôi muốn thay mặt cô ấy trả mối thù này.

Tôi quyết định đi chung với Duy đến buổi tiệc. Tôi diện một chiếc váy ren lịch vai đuôi cá màu kem. Vừa bước vào sảnh tôi nhìn thấy My đang khoác tay Khôi tình tứ, tôi quyết định khoác tay Duy.

- Cô đến rồi, tôi rất vui vì sự có mặt của cô.(My)

- Cô nói thật lòng sao? Nhưng tôi không hề thích cô trái lại là tôi rất ghét cô.

- Là vì chuyện cũ sao? Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi. Anh trai tôi cũng chịu hậu quả rồi, cô không thể tha thứ được sao?

- Hai người quen nhau sao?(Khôi)

- Không quen cũng không muốn quen.(Tôi một mực phủ định quyết liệt)

Từ đằng xa vọng lại tiếng người đàn ông. Đó là Lâm, anh trai My.

- Linh, là em à. Anh rất nhớ em. Em tha thứ cho anh được không?

Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Lâm, hình như anh ta bị điên rồi, cứ chạy khắp nơi, cứ thấy cô gái nào cũng nói câu đó. Quả thật đối với những việc anh ta đã làm với Thùy Linh thì anh ta chịu hậu quả như thế này cũng chưa đủ, anh ta phải đền gấp đôi...

- Linh, Thùy Linh của anh, là em thật rồi. Em biết anh đã tìm em ở khắp nơi không.(anh ta chạy tới, ôm chăm lấy tôi làm tôi hơi ngạc nhiên, tôi cố dùng mọi sức đẩy anh ta ra)

- Buông ra, tôi nói anh buông tôi ra.Mau lên.

- Anh bị điên thật à. Anh đã phản bội tôi, chính anh đã giết con chúng ta. Anh là kẻ SÁT NHÂN.Anh phải chết, anh phải chết...

- Đúng, tôi là kẻ sát nhân. Tôi đáng chết, tôi đáng chết.

Nói xong anh ta cầm ngay con dao trên bàn đưa lên cổ mình định tự sát. Tôi không ngờ chính câu nói của tôi làm anh ta kích động đến thế. Nhưng Khôi đã kịp thời ngăn cản anh ta, bắt anh ta rạch lên tay Khôi 1 nhát, máu ứa ra cả lòng bàn tay. Lâm bị Khôi đẩy ngã xuống sàn, My lập tức diu Lâm đứng dậy. Quay sang nhìn trực diện tôi với ánh mắt đăm đăm

- Cô đừng như vậy nữa, đừng vằn dặt anh ấy nữa. Cô biết không, anh ấy là thật lòng với cô đó.

- Thật lòng sao?Cô đừng hòng dụ tôi.

- Đúng lúc đầu anh ấy đến với cô là giả, anh Lâm và tôi tiếp cận cô vì muốn lừa tài sản của cô nhưng khi bên cô anh ấy đã thực sự yêu cô rồi. Việc cướp tài sản chỉ là chủ mưu của tôi thôi. Muốn chém muốn giết thì tôi đây, xin cô tha cho anh trai tôi.(My khóc và van nài tôi)

- Nhưng tại sao anh ta phản bội tôi? Lúc đó tôi đã có con với anh ấy rồi nhưng anh ta vẫn bỏ rơi hai mẹ con tôi. Cô nghĩ tôi có nên hận anh ta không. Cô nói xem...

- Cô hiểu lầm rồi, vốn dĩ mẹ tôi không hề hài lòng với cô, bà muốn chia rẽ hai người cho nên mới nói cái thai của cô không phải của anh trai tôi.Mãi sau khi cô tự sát anh ấy mới biết, anh ấy tưởng cô chết rồi nên mới hóa điên hóa dại như thế này đây... Nhưng không ngờ cô còn sống và sống rất tốt.

- Cô nói dối.

- Là thật, cô tin hay không là quyền của cô. Nhưng cô nên biết anh trai tôi đối với cô là thật.Nhưng bây giờ muộn rồi...

Nghe từng lời của My thốt ra, tôi tin cô ấy không nói dối. Mặc dù cô ta ác đối với tôi nhưng tôi vẫn thấy cô ấy thật lòng. Cô ấy đối với Lâm rất chu đáo, quả thật tình thương gia đình là không thể chia cắt được. Bỗng tôi lại nhớ về bà của mình, tôi không thể để My yên được, cô ta phải nếm trải nỗi đau tôi đã nhận lấy ngày trước, tôi muốn cô ta suy sụp.

Tôi bước tới chỗ Lâm, nhìn kĩ khuôn mặt sợ hãi của anh ta:

- Là em đây, Linh của anh đây.

- Là em, đúng là em thật rồi. Em tha thứ cho anh được không Linh. (anh ta vừa nói vừa sờ rất kĩ gương mặt của tôi, hình như anh ta phát hiện ra điều gì. Dù gì đối với người mình thương thật lòng thì anh ta rõ nhất, có lẽ anh ta biết tôi không phải là Linh của anh ta)

- Không, không thể nào.Ngày con tôi chết là ngày cuộc tình ta chấm dứt. Chính anh giết con của chúng ta, chính anh đã giết chết cuộc tình này rồi. Anh đi chết đi.

- Đúng anh đáng chết, anh đáng chết. Là anh giết con chúng ta, là anh tất cả tại anh.

Nói xong anh ta lao đầu vào tường, máu từ trên trán chảy xuống. Không ngờ một buổi tiệc như thế này mà lại bị tôi phá hỏng. My chạy đến ôm Lâm, cô ta khóc lóc thảm thiết, không ngờ rằng người như cô ta lại có thể yếu đuối như thế. Nhưng đó đã là gì so với nỗi đau của tôi chứ, bà mất mà tôi chưa kịp đưa tang bà, chưa kịp nhìn mặt bà lần cuối,...

Anh ta tiếp tục đứng dậy chạy khắp nơi, miệng không ngừng lẩm nhẩm " Tại anh, tại anh giết con chúng ta.", " Linh à, anh rất yêu em", "Linh ơi, Linh à...."

Mặc dù Thùy Linh đã chết nhưng tôi biết cô rất vui vì mọi chuyện cuối cùng cũng sáng tỏ. Cô yêu một người đàn ông rất xứng đáng. Cô yêu anh ta, anh ta cũng rất yêu cô. Tôi lại nghĩ thăm tôi thật đáng thương, so với chết đi thì tôi sống không bằng chết. Là mình nhưng không thể đường đường chính chính là mình. Yêu một người đàn ông tôi, tôi yêu anh ta nhưng anh ta không hề yêu tôi. Anh ta là một người dã tâm. Giá như có một người yêu tôi như Lâm, tôi thà chết đi như Linh cũng xứng đáng

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 9

Sáng hôm sau, tôi đến cty. Nghe chị Kate nói lại Lâm đã vào viện tâm thần vì tình trạng ngày càng tồi tệ hơn, tôi cảm thấy mình đã hơi quá tay rồi, mọi chuyện rõ là không phải tại Lâm nhưng tôi cố tình dùng thân phận này để hành hạ Lâm chỉ vì muốn trả thù My. Tôi thăm xin lỗi Linh, tôi đã lỡ tay làm hại người cô yêu rồi, tôi xin lỗi. Nhưng nếu không làm vậy có lẽ thân phận tôi đã bại lộ rồi khi Lâm nhìn tôi anh ta nói tôi không phải là Linh, tôi chỉ giả mạo thôi. Tôi phải cố kích động anh ta để anh ta quên đi chuyện này. Tôi không thể lộ thân phận nhanh như vậy được, tôi chỉ mới bắt đầu thôi.

Làm việc xong, tôi bắt taxi về nhà vì xe tôi hư rồi. Đứng vẫy tay, bỗng sau lưng có tiếng xe, tôi quay đầu nhìn lại, chiếc xe lao thẳng về phía tôi làm tôi hốt hoảng nhưng cũng may nó thắng kịp lúc.

Vừa mới định hôn xong, tôi nhìn thấy Khôi mở cửa xe bước ra.

- Cô có muốn đi cùng với tôi không?

Tôi phớt lờ vắn cừ vẫy tay bắt xe. Anh ta vội tôi, nắm lấy bàn tay tôi. Kéo vào xe.

- Ở đây không bắt xe được đâu. Tôi ở đây không ai dám chờ cô về đâu.

- Anh nghĩ vậy à. Anh nghĩ Duy thì sao?

- Cô nghĩ anh ta rảnh vậy sao. Có lẽ bây giờ anh ta đang ôm ấp mấy cô gái trong bar rồi. Không lẽ cô phải lòng Duy rồi sao?

- Không, tôi với anh ta không có liên quan gì hết.

- Cô không cần khẩn trương vậy. Sợ bị tôi hiểu lầm vậy hả!( anh ta nhìn tôi cười chọc quê)

- Anh đừng nghĩ lung tung. (tôi quay mặt đi vì ngượng ngùng, không hiểu sao tôi lại sợ bị anh ấy hiểu lầm như vậy chứ, tôi đã dứt tình với anh rồi mà)

- Cô nghĩ sao về Lâm?

- Ý anh là sao?

Đột nhiên đang lái anh ta dừng lại, quay sang nhìn cận mặt tôi, càng lúc càng gần.

- Cô còn yêu anh ấy không?

- Không.(tôi trả lời dứt khoát không cần suy nghĩ vì đó là sự thật mà tôi làm gì yêu Lâm, người yêu Lâm là Linh)

- Được.

Xong rồi anh ta lái xe tiếp.

- Tôi không ngờ cô tuyệt tình như vậy, đúng là đàn bà.( anh ta vừa nói vừa cười)

- Người nào phản bội người đó không xứng đáng với tình cảm của tôi. Người nào làm hại tôi tôi sẽ trả lại họ gấp đôi. Không chỉ mình tôi, anh nói đúng người phụ nữ nào bị phản bội cũng sẽ như tôi thôi, họ sẽ tuyệt tình hơn tôi là đằng khác. Người phản bội không đáng được tình cảm thủy chung. Càng không đáng được tha thứ.

- Đúng, cô nói đúng cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi, tôi càng thấy hổ thẹn nếu cô ấy tha thứ cho tôi. Tôi không đáng để cô ấy tha thứ.(thở dài)

- Cô biết Lâm đã nói gì với tôi không?

- Muốn nói gì thì nói đi.

- ( anh ta quay sang nhìn tôi) Lâm nói cô không phải Thùy Linh mà là một người khác. Cô nghĩ sao?

- ( đúng tôi nghĩ đúng rồi, Lâm đã phát hiện ra tôi, tôi không hề né tránh câu hỏi của Khôi liền lập tức nhìn vào mắt Khôi) Anh nghĩ một cô gái bị tổn thương sâu sắc như tôi sẽ làm gì, dù gì cũng 4 năm rồi, thời gian đủ dài để tôi quên anh ta. Anh thấy tôi nói đúng không? ( đưa tay sờ mặt Khôi tôi nói tiếp) Và lại bây giờ tôi lại thấy mình có hứng thú với anh.

- (Khôi nhanh tay bắt lấy bàn tay tôi) Cô thật sự là Thùy Linh sao? Tôi không nghĩ vậy.

- Vậy anh nghĩ tôi là ai, không lẽ tôi là kẻ giả mạo à. Tôi có đủ giấy tờ chứng minh mình là Thùy Linh. Anh muốn xem không, tôi đưa anh xem.

Vội mở ví lấy giấy tờ cho anh xem nhưng không ngờ anh ta chặn tôi lại bằng một nụ hôn. Nụ hôn đến với tôi quá bất ngờ, nó có sự ngọt ngào, có sự đáng chất vì những việc tôi đã trải qua.

- Lần này tôi sẽ bảo vệ em, không ai dám đụng đến em nữa đâu. Chắc chắn sẽ không có lần thứ hai, cho dù em là cô ấy hay thật sự là Thùy Linh đi chăng nữa tôi sẽ không để em chịu tổn thương.

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Em chỉ cần biết vậy là được.

- Lẽ nào cô ấy anh nói là cô gái cứu anh sao? Tôi thực sự tò mò về cô ta rồi. Cô ấy đâu, tôi muốn gặp cô ấy.

- Em đã gặp rồi, cô ấy với em rất thân đó. Mọi chuyện của cô ấy chỉ có em rõ nhất thôi.

- Anh bị điên à, tôi làm gì biết cô ấy chứ?

- Đúng rồi, em không biết vì em là Thùy Linh mà sao biết được Gia Hân của tôi.( vừa nói Khôi vừa cười)

- Tôi không hiểu anh nói gì, anh mau đưa tôi về đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 10

Vừa về đến nhà tôi đã thấy My ở đó, cô ta đã trở lại, độc ác, nham hiểm không còn yếu đuối như khi tôi thấy ở nhà cô ấy.

- Cô nhanh thật đấy, mới đây đã quen Khôi rồi à. Cô thật sự quên anh tôi rồi sao. Anh tôi coi như xong, giờ cô đang định trả thù tôi sao.

- Đúng đó.( tôi ngheh mặt lên với My)

My bình tĩnh bước đến khoác tay Khôi.

- Cô chậm một bước rồi. Từ 4 năm trước tôi với Khôi đã được 2 bên gia đình đính ước. Bây giờ tôi là vợ sắp cưới của Khôi. Còn Khôi là chồng tôi.

Khôi hất tay cô ta ra.

- Ai là chồng cô chứ.( gương mặt lộ rõ nét khinh bỉ) Cô sao? Cô không xứng! Cô nghĩ với những chuyện cô đã làm với Hân, tôi còn muốn lấy cô làm vợ sao. Cô đã vi phạm ước hẹn của tôi với cô rồi.

Ước hẹn sao? Rốt cuộc là ước hẹn gì chứ. Anh ấy đang nhắc đến tên tôi sao. Hai người họ có quá nhiều bí mật, những chuyện My làm với tôi anh đều biết sao. Nhưng tại sao anh không ngăn cản, tại sao lại để đến mức này chứ.

- Thấy chưa, Khôi không yêu cô My à.

- Nhưng ba anh đã đồng ý rồi.

- Đó là ba tôi, không phải tôi. Muốn lấy thì ba tôi lấy.- Khôi cắt tiếng.

- Anh... sao anh đối với em như vậy. Em vì anh mà làm tất cả. Sao anh không hiểu được tình cảm của em chứ.- My níu tay Khôi.

- My à, cô thật trơ trẽn. Cô là vì tôi hay là vì bản thân cô hả?- Khôi đẩy My ra khỏi mình.

- Cô thấy không, Khôi đã bỏ cô rồi, đây là cái giá cô phải trả cho những việc cô đã làm.

- Cô đừng vui quá, ngày trước anh ta bỏ rơi Hân, bây giờ bỏ rơi tôi, từ từ cũng đến lượt cô thôi, Linh à. Cô đừng vội đắc ý quá sớm.

- Nếu bỏ rơi chỉ tôi mới có quyền bỏ rơi anh. Thấy không, anh cô cũng vậy mà.

- Đúng, nhưng bây giờ anh ta sẽ không thể bỏ tôi được vì tôi đang có thông tin về một người rất quan trọng với anh ta. Cô biết không, tôi không bước vào trái tim của Khôi được thì tôi sẽ khiến cô cũng không thể bước vào.

- Anh trai cô còn yêu tôi đến điên dại như vậy thì cô nghĩ xem tôi có làm được không.

- Trong tim Khôi chỉ có một người mà thôi. Anh ta yêu cô ấy hơn cả chính mình. Nhưng người đó không thể trở về được nữa rồi.

Cả đêm đó tôi cứ suy nghĩ về những lời nói của My. Liệu người My nói có phải là tôi không hay Khôi còn có một người nào khác, người mà anh yêu hơn cả bản thân mình. Và người rất quan trọng với anh ta là ai?

Tình yêu là thứ mãnh liệt nhất trên đời này. Vì người mình yêu, người ta có thể làm tất cả mọi chuyện. Có người sẽ trở nên tốt hơn, cũng có người sẽ trở nên xấu hơn, càng không nên phàn bội người mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11

Bíp..bíp

Điện thoại tôi có tin nhắn, mở điện thoại xem, tôi nhận được một bức ảnh. Đó là ảnh Khôi và My đang nắm tay nhau, họ đứng trên một bãi biển. Người gửi là My, cô ta đang cố tình đây mà. Có lẽ đây chỉ là tấm ảnh mấy năm trước thôi, vì 2 người họ đã cãi nhau rất dữ tối hôm qua mà. Có lẽ My đang cố tình chọc tức tôi.

Chiều hôm đó, tôi hẹn Khôi ăn tối. Nhưng anh không đi một mình, anh đến cùng My. Tôi thấy bắt đầu hoang mang. Tôi quả thật không tin nếu như không phải chính tay tôi nghe thấy. My đưa tay bắt tay với tôi nhưng tôi làm ngo cho qua, cô ta lờm tôi, xong rồi nói:

- Chào cô, tôi là vợ sắp cưới của Khôi.

Tôi nhìn Khôi, ánh mắt anh đầy buồn đau. Có vẻ anh không thích với chuyện này lắm.

- Đúng, 2 tháng sau chúng tôi đám cưới.( đưa thiệp cho tôi)

- Chúng tôi sẽ rất vui nếu cô đến dự - My

- Tôi có chuyện riêng muốn nói với Khôi.

- Được. Vậy tôi cho cô mượn anh ấy.-(nói nhỏ với tôi) Cô thua rồi, tôi mãi mãi là người chiến thắng.

- -----

- Anh sẽ lấy My thật sao?

- Ừ.

- Cô ta là người như thế nào, tôi biết anh rõ hơn tôi. Nhưng sao anh vẫn phải lấy cô ta chứ.

- Tôi không có lựa chọn khác.

- Vậy còn lời hứa anh nói với tôi thì sao? Anh nói anh sẽ bảo vệ tôi mà, chẳng lẽ anh quên rồi à.

- Tôi xin lỗi.

- Anh không có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Sao anh nhu nhược vậy hả anh.

- Tôi xin lỗi.

- tát Khôi- Anh không nói khác được ngoài hai chữ xin lỗi tôi à. Anh làm tôi quá thất vọng rồi. Anh cũng giống như bao thằng đàn ông khác, giả tạo, thật giả tạo. Từ bây giờ đừng để tôi thấy mặt anh nữa.

- -----

- Cô thua rồi, thấy không Thủy Linh.

- Cô im đi.

- Tôi nói rồi mà cô không chịu nghe, Khôi sẽ chẳng thể nào bỏ tôi được đâu.

- Cô đợi mà xem, tôi sẽ khiến cô đau khổ. Sẽ sớm thôi.

Về đến nhà, tôi tìm mọi thông tin liên quan đến My, tôi nhất định phải tìm ra điểm yếu của My, ngoại trừ anh trai cô ta ra vì tôi không muốn làm hại đến người yêu của Thủy Linh.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra điểm yếu cô ta. Đó là Duy, trái đất quả là tròn thật. Duy từng là người yêu cũ của My. Chắc chắn Duy sẽ giúp được tôi. Tôi liền hẹn anh một cuộc hẹn.

Duy đến rước tôi, chúng tôi đến một quán nước.

- Sao hôm nay em có nhã hứng mời anh vậy?

- Tôi chỉ làm điều tôi thích thôi, không được sao hay là anh không thích?

- Không, được đi chung với một người xinh đẹp như em, sao anh không thích chứ. Mấy hôm nay không gặp em, anh còn tưởng em quên anh rồi.

- Anh có biết chuyện My với Khôi sắp làm đám cưới không?

- Biết chứ, cô ta làm rần rần lên mạng sao anh không biết được hả em, có chuyện gì cô ta muốn mà không làm được đâu chứ.

- Anh biết rõ về My như vậy sao?

- Đúng, anh biết rất rõ. My từng là người yêu anh mà.

Thật ra tôi đã biết chuyện này rồi nhưng vẫn cố tỏ ra bất ngờ. Tôi muốn tiếp cận dần với Duy, tôi muốn biết rõ về My, như vậy sẽ dễ đối phó hơn. Bây giờ bên cạnh tôi chỉ có Duy mới có thể giúp tôi thôi.

- Ủ. Vậy sao? Cô ta sắp lấy chồng anh ổn chứ.

- Có sao đâu em.- một câu trả lời dửng dưng

- Dù gì hai người cũng đã từng yêu nhau, anh không buồn chút nào sao?

- Cô ấy tìm được người tốt anh thấy vui cho cô ấy thôi. Chuyện gì qua thì cứ để nó qua thôi. Cô ấy có cuộc sống mới thì anh cũng phải sống tốt chứ. Không lẽ em kêu anh tới phá đám cưới cô ta hả?- cười cười

- Nhưng Khôi có phải là người tốt đâu.

- Em không biết đó thôi, nhìn Khôi như vậy chứ Khôi là người tốt đó. Tuy anh với Khôi đấu đá nhau vậy đó chứ anh biết nó là người tốt.

- Nhưng Khôi đâu yêu cô ta. Sống với một người không yêu mình thì làm sao hạnh phúc được hả anh?

- Khôi có thứ cô ấy cần, và cô ấy chỉ cần vậy thôi.

- Thôi, em mệt rồi, không nói nữa. Anh đưa em về đi.

- Được.

Duy đi lấy xe, tôi ra trước đợi anh. Một chiếc xe chạy tới, bước xuống xe tôi thấy bóng dáng quen quen, đó là Khôi. Sao anh ta lại có mặt ở đây chứ, nghĩ cũng phải chắc đi phát thiệp hồng đây mà.

- Em làm gì ở đây?

- Tôi làm gì kệ tôi, anh quan tâm làm gì.

- Đón xe về à, lên đi anh chờ em về.

- Không cần.

Đúng lúc đó, xe Duy tới. Duy bước xuống xe, mở cửa mời tôi lên. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Khôi.

- Linh tôi lo được rồi. Anh về lo cho My đi. Cô ta có lẽ rất buồn nếu biết anh ở đây đó.

- Cô ta buồn sao. Anh lo cho My à. Chẳng lẽ anh không biết cô ta là người thế nào à. Tôi nghĩ anh biết rõ hơn tôi.

- Anh là người Mỹ chọn, không phải tôi. Cô ấy có lỗi nhưng đó là vì anh thôi.
- Vì tôi sao. haha- Khôi phá lên cười, nụ cười anh đầy huyền bí.
- Đủ rồi, Duy chúng ta về thôi. Tôi không muốn nhìn mặt anh ta.
- Linh, Duy không phải người tốt như em nghĩ đâu, em lên xe, anh đưa em về.- Khôi kéo tay tôi
- Buông tay tôi ra. Duy tốt hay xấu tôi tự biết. Anh về lo cho cô vợ sắp cưới của anh đi.

Tôi hát tay ra, bước lên xe đi với Duy. Duy đưa tôi về nhà rồi tạm biệt ra về. Tôi có điều tra biết Duy cũng là dân chơi có tiếng trong giới. Anh ta thay người yêu như thay áo. Nhưng tôi thấy được anh ta không phải người như vậy. Tận sâu trong trái tim Duy vẫn có hình bóng của Mỹ, anh ta cũng không hoàn toàn là người xấu. Tôi hơi tò mò về anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12

Vẫn như mọi ngày, tôi vẫn cứ đi làm đều đều. Vì tôi biết đâu là chuyện công đâu là chuyện tư. Tôi không thể bỏ dở công việc của mình được. Sau khi làm việc xong, tôi lấy xe về nhà nhưng hôm nay xe tôi hư, phải đợi xe nhà đến đón.

Vẫn hình bóng ấy, xe anh ta chạy đến ngang tôi.

- Lại gặp nhau rồi, em đang định về sao, tôi đưa em về.
- Không cần.
- Lên đi, anh có chuyện muốn nói. Vì bản dự án thôi không có chuyện gì khác.

Tôi bước lên xe, quả thật tôi đang cần một bản dự án hoàn hảo cho việc phát triển cty mẹ tôi. Tôi còn phải khiến anh đau khổ nữa mà, tôi không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

- Cuối cùng em cũng chịu lên xe anh rồi à.
- Có chuyện gì nói đi, tôi không có nhiều thời gian đâu.
- Sao không nhiều chứ, từ đây về nhà em nhanh nhất cũng 30p chưa kể kẹt xe nữa chứ.

Tôi không trả lời, hồi sau Khôi lại lên tiếng.

- Trùng hợp thật.
- Trùng hợp gì chứ?
- Không phải sao? Chúng ta trùng đường về nhà.
- Tôi không nghĩ vậy. Tôi nghe nói nhà anh ở khu abc, anh mới chuyển qua đây mấy ngày nay thôi.
- Em vẫn quan tâm anh à.

Anh nở một nụ cười như câu dẫn tôi. Nó làm tôi mê mẩn, cái mặt như đang tán gái, điêu cán, giả tạo. Tôi bắt đầu thấy Khôi đáng ghét lạ thường.

- Không.
- Hay em cho rằng tôi đang tiếp cận em.
- Đúng.
- Ừ. Em nghĩ sao thì cứ cho nó là vậy đi. Tôi đang tiếp cận em.

Khôi lại nhìn tôi cười. Rốt cuộc anh ta là người như thế nào đây, anh ta quá khó hiểu. Mới hôm trước muốn bảo vệ tôi, hôm sau đính hôn với Mỹ, bây giờ lại muốn tiếp cận tôi lần nữa. Anh ta bị điên rồi sao hay người điên là tôi. Rõ ràng tôi về đây là muốn trả thù anh nhưng giờ đây tôi càng bị anh thu hút hơn, kế hoạch tôi bày ra dần đi sai đường rồi sao. Tôi cố gắng trấn chỉnh lại mình, anh ta là người xấu, anh ta lật mặt nhanh như lật bánh tráng, tôi không thể như thế được, phải mạnh mẽ hơn, không vì mình cũng vì cái chết của bà.

Anh ta và Mỹ đã đính hôn rồi, họ sắp làm đám cưới rồi. Tôi phải thực hiện kế hoạch của tôi. Tôi không thể nhịn nữa, tôi quay mặt đi.

- Ờ, em quay đi đâu vậy. Anh đang nói chuyện với em đó.

Anh, em há anh ta thay đổi cách xưng hô nhanh thật đấy, khi nào tôi cũng không biết. Đang cố tỏ ra thân mật với tôi à, tôi dễ bị lừa đến thế sao? Tôi thật không thể nhìn rõ tâm can anh ta, rốt cuộc anh ta có bao nhiêu bộ mặt chứ?

Anh ta bỗng thẳng xe gấp. Không cẩn thận, đầu tôi đập vào phía trước. Anh ta quay sang nhìn tôi, anh ta có vẻ lo lắng.

- Em có sao không, anh xin lỗi.
- Anh điên à, không muốn chờ tôi thì cứ nói, tôi gọi Duy chờ về cũng được.

- Em có thời đi không, sao em lúc nào cũng Duy, Duy vậy. Em có biết anh ta là người như thế nào không?
  - Dù anh ta là người xấu, anh ta cũng không nói xấu người khác như anh. Mở cửa tôi muốn xuống xe, sao anh lại khoá chốt lại chứ. Anh làm vậy là có ý gì?
  - Thì đó, tôi không muốn em trốn xuống xe.
- Về đến nhà, anh ta theo vào nhà tôi.
- Cô chủ, đầu cô bị làm sao vậy?
  - Tôi không sao, tiền khách dùm tôi.
- -----

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Cốc...cốc

- Sao anh lại ở đây? Sao anh chưa về nữa.
- Em bị thương như vậy sao anh về được. Với lại anh phải chịu trách nhiệm chứ.
- Trách nhiệm gì chứ?
- Thì làm em bị thương đó.
- Không cần, tôi tự làm được. Đưa thuốc đây cho tôi. Anh về đi.
- Không, nếu em không để anh băng bó vết thương lại anh sẽ không về.

Anh ta ngang nhiên cầm hộp thuốc bước vào phòng tôi.

- Phòng em đẹp thật đấy!
- Em ngồi xuống đi, anh băng vết thương lại cho rồi anh về.

Anh ta lấy gạc băng vết thương lại cho tôi, hình như trán tôi thấy một đường.

- Á. Đau.
- Anh xin lỗi.

Khôi đưa tay có bông gòn chậm chậm sát trùng vết thương. Anh sợ tôi rất nên thổi thổi. Khoảnh khắc đó tôi thấy bình yên đến lạ thường. Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, hai ánh mắt nhìn nhau không nói nên lời. Anh tiến sát gần mặt tôi, tìm tôi bằng đập mạnh hơn, người như có dòng điện chạy qua, hơi thở trở nên gấp gấp hơn, người cũng nóng lên. Khôi trao cho tôi nụ hôn, tôi cảm thấy người anh ta bắt đầu nóng bừng, cả tôi cũng thế. Nụ hôn ngọt ngào, say đắm. Đây là lần thứ 2 tôi và Khôi hôn nhau, nụ hôn đầu là nụ hôn của tôi với Khôi khi anh còn là Dũng. Đêm đó, không, không thể... Tôi đẩy anh ra, lúc này tôi thấy mình đã lí trí hơn.

- Anh về đi. Đừng làm vậy nữa, anh sắp cưới vợ rồi. My biết, cô ta sẽ buồn lắm.
- Không phải em muốn nhìn thấy cô ta đau khổ sao? Đêm nay anh muốn bên cạnh em.
- Anh im đi. Anh ra khỏi phòng tôi ngay.

Tôi đẩy anh ta ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Anh ta quả thật quá đáng lắm rồi. Anh ta làm thế này là sao chứ???

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14

Kể từ hôm đó, tôi và Khôi không gặp nhau. Hôm nay cty có tổ chức một buổi tiệc, tôi đến cùng Duy. Tôi lựa chọn một chiếc đầm hồ lung màu vàng có đính xuyết cườm rất sang trọng, tóc uốn lọn xoăn nhẹ quynh rừ cùng đôi bông tay dài lấp lánh. Tôi thấy My và Khôi cùng ở đây, đây là lần đầu tôi gặp lại anh sau cái đêm hôm ấy. Anh diện một bộ vest đen, còn My chọn một chiếc váy đuôi cá màu đỏ.

Tôi điềm tỉnh khoác tay Duy bước vào bữa tiệc. Đến chỗ của My và Khôi chúng tôi dừng lại. Ánh mắt Khôi nhìn tôi bất chợt bị tôi nhìn thấy, anh ta cũng không cần ngại vẫn nhìn tôi. Tôi liếc anh ta rồi quay sang nhìn Duy, có vẻ Khôi tức lắm, Khôi nốc cạn ly rượu đang cầm trên tay.

Mọi người lần lượt bắt tay chào hỏi nhau, dần dần ăn trong nghề mà. Nhạc nổi lên, mọi người cùng khiêu vũ. Duy và Khôi mời tôi làm bạn nhảy. Tôi nhìn thấy ánh mắt My vô cùng tức



gần, tôi lấy làm khoái chí nhưng không, tôi chọn Duy làm bạn nhảy của mình.

Bữa tiệc đang dở, tôi thấy chán cái không khí náo nhiệt này quá, chán cảnh những người xa lạ, thật ra họ rất ghét nhau nhưng vẫn tỏ ra thân thiết. Tôi cảm thấy cả một bầu trời giả tạo đang tìm một nơi yên tĩnh. Tôi đi dạo đến một hồ bơi gần đó. Tôi cởi bỏ đôi guốc ra, nó cao làm chân tôi khó chịu, cảm thấy đau nhứt. Tôi thò chân xuống hồ, nước không quá lạnh làm tôi cực kì thoải mái. Có người đứng sau bước đến, vỗ vào vai tôi. Tôi quay mặt lại, đó là Khôi. Khôi nở nụ cười nhìn tôi.

- Sao lại ra đây, ngoài đây gió lạnh lắm- nói rồi anh ta cởi áo khoác khoác cho tôi.

- Không phải anh cũng ra đây sao, anh không sợ lạnh à.

- Anh ra đây tìm em.

- Tìm tôi sao? há Anh không sợ vợ anh ghen à.

- Có gì phải ghen đâu, anh với cô ta dù gì cũng chưa chính thức là vợ chồng mà. Nhưng...em với Duy đang quen nhau sao.

- Vậy thì có liên quan gì anh?

- Có chứ, anh không muốn như vậy.Chuyện đêm đó cho anh xin lỗi.

Thực sự tôi không muốn nhắc đến chuyện đêm đó nữa, tôi quyết định đứng dậy. Khôi cũng đứng dậy, anh ta kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt.

- Anh bỏ tôi ra. Nhanh lên.

- Không, anh không buông. Buông em ra để em vào với Duy sao. Anh không muốn em thân mật với anh ta.

- Buông ra.

Tôi cố dùng hết sức đẩy Khôi ra. Nhưng vô tình tôi trượt chân ngã xuống hồ bơi. Chân tôi bị chuột rút, tôi cố vùng vẫy. Khôi phóng xuống, bơi lao tới chỗ tôi, anh ta đưa tôi lên bờ. Khôi đã hô hấp nhân tạo giúp tôi. Tôi tỉnh dậy, toàn thân ướt sũng.

- Đi đâu vậy?

- Tôi đi về, anh không thấy tôi ướt hết rồi sao, không lẽ tôi mang bộ dạng khó coi này vô buổi tiệc sao.

- Ủ. Anh đưa em về.

Đành vậy thôi, tôi không thể vào lại buổi tiệc cũng không có xe riêng ở đây. Một cô gái ướt nhem như thế này mà đi bắt xe thì què lắm.

- -----

- Sao đi đường này, đây đâu phải đường về nhà tôi.

- Ai nói là sẽ về nhà em chứ! Nhà em xa lắm, ở tạm nhà anh đi. Với lại em ướt như thế này nếu không thay đồ kịp kéo ồm thì xót lắm.

- Anh xót cho tôi sao?

- Không, anh xót cho anh. Anh bị bệnh rồi không ai chăm sóc hết. Còn việc công ty nữa ai lo đây.

- Không phải có vợ anh rồi sao.

- Đừng nhắc đến cô ta ở đây.

- -----

- Di Hai, sao đi còn chưa ngủ vậy?

- Di thức chờ con nè. Con làm sao vậy. Sao mình mẩy ướt hết vậy. Còn cô gái này là ai?

- Đây là bạn con, tụi con bị té xuống hồ bơi. Con không sao đâu, đi lên nghỉ đi, khuya rồi.

- Con đi thay đồ đi. Mà con ăn gì chưa để đi đi hâm lại đồ ăn cho con ăn nhen.

- Thôi khỏi đi ời, con ăn rồi. Khi nào đói con tự đi lấy mà ăn. Di ngủ đi.

- Ủ. Vậy đi đi ngủ đây. Có gì kêu đi.

- Dạ. Di ngủ ngon.

- -----

Khôi đưa tôi lên phòng, anh mở tủ quần áo ra. Thứ làm tôi bất ngờ nhất là những bộ đồ tôi đã từng mặc nằm trong tủ đồ của anh. Nó làm tôi nhớ những kỉ niệm xưa, tôi bồi hồi xúc động nhưng cố tỏ ra không biết gì.

- Đồ của My sao?

- Không.

Anh đưa tôi một chiếc áo sơ mi trắng.

- Tôi lấy bộ kia được không?- tôi chỉ tay vào bộ đồ của tôi từng mặc.

- Không. Đây không phải đồ ai muốn mất cũng được.

- Tại sao?

- Vì.. nó là của..... Mà thôi em vào phòng tắm thay đồ đi. Anh xuống bếp làm gì đó ăn. Chắc em cũng đói rồi.

- Ừ.

Rõ ràng là anh ta làm khó tôi mà, nguyên bộ kín đáo vậy thì không cho mặc chỉ cho tôi mặc mỗi cái áo sơ mi. Quá đáng, đúng là quá đáng thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15

Ăn xong, chúng tôi về phòng.

- Em ngủ tạm phòng anh đi. Anh qua phòng khách ngủ.

- Cảm ơn anh.

Reng...reng. Tiếng điện thoại Khôi reo, anh bỏ quên điện thoại trong phòng. Là My gọi. Tôi cố tình mở máy lên.

- Alo.

- Cô là ai mà dám nghe điện thoại của Khôi hả? Mau đưa điện thoại cho Khôi mau.

Tôi tắt máy, đã thế tôi phải làm cho cô ta hiểu lầm. Tôi chắc chắn cô ta sẽ lập tức đến đây. Máu trong người cô ta là máu hoạn thư mà. Đúng vậy 15p sau, tôi nghe có tiếng xe. Là cô ta.

- Anh qua lấy điện thoại anh để quên.

- Nó trên bàn kia.

Khôi qua lấy, tôi cố tình đứng kế anh, càng ngày càng gần. Anh ta đột nhiên quay lại bất ngờ, chân anh đạp chân tôi, kết quả hai người ngã nhào lên giường. Anh đè lên tôi, tôi cảm thấy sức nặng đó. Đúng lúc, My mở cửa phòng bước vào.

- Hai người đang làm gì vậy hả?

Cô ta nhào tới, đẩy Khôi ra, tát tôi một bạt tay. Cái tát thật nóng rất, cô ta vung tay lên định tát tiếp nhưng Khôi đã kịp lúc bắt lấy tay cô ta.

- Cô làm ở đây? Sao cô dám đánh cô ấy hả?

- Anh hỏi tôi làm gì ở đây hả. Tôi đến để bắt gian đây nè. Hai người thật quá đáng, hai người đã làm gì vậy hả?- cô ta gào thét lên, tôi cảm thấy cô ta tức đến mức phát điên rồi.

- Cô không thấy á. Cô nghĩ một người đàn ông ở chung một người đàn bà trong một căn phòng thì có thể làm gì được.- tôi nhếch méch cười điệu một nụ chỉ để cô ta thấy.

Khôi bắt chợt ôm lấy tôi làm tôi đứng hình.

- Cô đi ra đi. Cô đang phá cuộc vui của chúng tôi đó.

Khôi nhìn tôi, rồi anh lấy tay sờ mặt tôi, nâng cằm định hôn. My thấy thế, trong lòng bực lắm nhưng vẫn cố nén rồi bước ra khỏi cửa. Cô ta vừa đóng cửa phòng, Khôi liền buông tôi ra.

- Anh xin lỗi.

Anh bước ra phòng, một lúc sau có tiếng gõ cửa. Tôi đến mở cửa thấy anh cầm trên tay quả trứng gà.

- Mặt em sưng lên hết rồi.

Tôi bất giác nhớ ra là mình mới bị tát, đưa tay sờ lên mặt. Á.. đau thật. Đúng là tự làm tự chịu đây mà. Anh đỡ tôi ngồi xuống giường, lấy quả trứng gà lăn lên mặt. Tôi chăm chú nhìn anh, đúng cái vẻ điển trai của ngày nào, vẫn ánh mắt ấy, chớp mũi ấy, cà đôi môi ấy. Tất cả chỉ vón vện trong người đàn ông tên Dũng. Nhưng giờ là Khôi, là Khôi người đã từng làm tôi tổn thương sâu sắc.

- Xong rồi, em ngủ đi, anh đi ra ngoài.

- -----

Rằm

Tiếng sét vang lên, mưa đến. Con mưa nặng trĩu hạt, gió cũng kéo đến. Tôi nhìn thấy khuôn mặt bà giận dữ nhìn tôi. Một tia chớp vạch ngang bầu trời.

- Á... Bà đừng bỏ con. Bà ơi!Bà ơi!

Từ xưa đến giờ, vẫn như vậy. Tôi sợ sét, một khi trời mưa bà luôn ôm tôi vào lòng. Đến khi Dũng tới, chính anh cũng ôm tôi mỗi khi trời có sấm chớp. Tận những năm tháng tôi ở nước ngoài, tôi chỉ biết trốn trong chăn mà khóc.

- Á.- tôi bị hai tai lại mà nhắm mắt.

Lại một tia chớp ngang qua, ai đó ôm tôi vào lòng. Tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm ngày nào. Tôi ôm lấy anh như vớt được chiếc phao của cuộc đời mình.

- Không sao! Không sao!

Là Khôi, anh ôm tôi rất chặt. Tôi cũng ôm anh rất chặt.

- Đừng khóc nữa, anh ở đây, anh đây. Đừng khóc nữa Hân ơi.- nói nhỏ dần

Hân, anh mới nhắc tên tôi sao. Tôi thật sự muốn ôm lấy anh rồi khóc thật to: em đây, là em, Gia Hân của anh đây. Nhưng sao có thể, mối thù chưa trả xong, và anh chính là mối thù làm tôi trần trối nhất. Người tôi yêu cũng chính là kẻ thù của tôi. Không thể chỉ một phút mềm lòng mà tôi phá hoại mọi kế hoạch đã định sẵn được. Cứ thế tôi ôm anh ngủ lúc nào không hay.

Đến sáng, tôi không thấy anh, có lẽ anh ra ngoài rồi. Tôi nhìn sang tủ đầu giường thấy một cái túi. Tôi mở túi ra, bên trong là một chiếc váy màu trắng kèm theo một tờ giấy: "Anh chuẩn bị đồ cho em rồi, anh lên cty trước đây. Em ăn sáng rồi có xe đưa em đến cty sau." Từng nét chữ nắn nót rất cẩn thận, là Khôi viết. Tôi cười, anh ta thật chu đáo. Nhưng không biết sao anh ta chọn bộ váy này tôi rất ưng. Nó đúng size của tôi, nó rất vừa vặn, mặc vào vô cùng thoải mái.

- -----

Hôm nay, cty có cuộc họp. Tôi vào thấy mọi người đã có mặt sẵn. Lạ thật, hôm nay tôi không thấy My. Mặc kệ, cô ta có hay không thì cuộc họp vẫn diễn ra, tôi mới là vai chính đây mà. Vẫn ngần ngẫm như vậy, từng người từng người bày tỏ ý kiến. Có người phản bác rồi lại có người đồng ý. Cuối cùng cũng xong, tôi vẫn nên lại thêm chút. Khôi nhìn tôi, rồi chúng tôi bước ra khỏi phòng. Khôi mời tôi đi ăn.

- Hôm nay nhìn em đẹp lắm.

- Anh đang tán tỉnh tôi sao.

- Không. Anh nói thật.

- À... cảm ơn anh vì bộ váy nhé. Nó rất vừa với tôi. Nhưng sao anh biết size tôi mặc vậy.

- Gia Hân...- anh cười rồi nhìn tôi- À đem qua em với tôi bên nhau mà.

- Gì chứ.- tôi thốt lên vì quá bất ngờ, anh lại nhắc đến tên tôi lần nữa.

- Không, chỉ là tôi ôm em lấy size thôi.

- Anh thiên tài rồi. Chỉ cần ôm người ta là biết size à. Hay thật đấy.

- Không phải người ta mà là phụ nữ thôi.

- Vậy My size gì?- tôi cười

- Tôi chưa từng ôm cô ta.

Anh ta nhanh thật, mới đó đã đổi cách xưng hô với tôi. Nhìn sắc mặt anh, tôi nghĩ anh giận rồi. Có lẽ tôi đùa hơi quá.

- Anh giận tôi à.

- Không. Sao em hỏi vậy?

- Vậy tại sao anh lại đổi cách xưng hô với tôi?

- Em không thích à?

- Không, tôi thấy anh xưng hô thế này tôi cảm thấy quen hơn.

- Chỉ vậy thôi sao?

Đúng, tôi có phần bất ngờ, khó chịu khi nghe anh gọi tôi như vậy. Nghe nó rất xa cách, nhưng có lẽ nên như vậy. Như vậy sẽ làm tôi quyết tâm hơn.

- Ừ. Chỉ vậy thôi.

- Em biết Gia Hân không?

- À?

- Là Gia Hân.

Đột nhiên anh nhắc đến tôi làm tôi hơi bất ngờ. Tôi lắc đầu phủ nhận.

- Sao anh hỏi vậy. Tôi không biết cô ta là ai.

- Em thật sự không biết sao?

- Ừ.

- Em và cô ấy có quá nhiều nét giống nhau. Riết rồi tôi không thể biết em là ai.

- Tôi là Thuý Linh. Anh đừng nhận nhầm. Anh nghĩ tôi bắt chước cô ta à. Tôi còn không biết cô ta là ai đây.

- Nhưng... thật sự em và cô ấy rất giống. Cô ấy rất sợ sấm chớp, em cũng vậy.

- Sợ sấm chớp trên thế gian này nhiều lắm, không chỉ riêng tôi.

- Vậy em gọi bà là sao, đêm qua tôi nghe thấy em gọi bà.

- Bà... à tôi nhớ bà của Thuý Linh mất khi cô ấy còn chưa ra đời, em nhớ rõ lắm đấy.

- Nhưng theo tôi biết bà của Thuý Linh mất khi cô ấy còn chưa ra đời, em nhớ rõ lắm đấy.

- Anh đang nghĩ ngờ tôi sao? Tôi có nhớ hay không là chuyện của tôi.

- Tha thứ cho anh, Gia Hân.

- Anh điên rồi. Điên thật rồi, anh nói gì tôi không hiểu.

Tôi nhanh chóng bỏ đi. Hình như anh ta phát hiện ra điều gì rồi, sao anh ta lại nói thế. Sau đó lại cười khẩy.

- Xin lỗi, cảm xúc nhất thời thôi. Cô không cần quan tâm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16

Cũng lâu rồi tôi không gặp anh. Hôm nay là ngày hôn lễ của anh với My diễn ra. Tôi sẽ khiến cô ấy thân bại danh liệt trong ngày hôm nay. Có lẽ ngày vui này là ngày cuối cùng của cô ta.

Tôi mặc một chiếc váy đen đến tiệc cưới. Ha, chắc cô ta tức lắm đây. Đúng vậy, màu đen chỉ dành cho đám tang đây mà, làm sao cô ta không tức, tôi cũng vậy nếu ai mặc đồ đen đến tiệc cưới của tôi, tôi chắc chắn sẽ kêu bảo vệ đuổi ra.

Bữa tiệc đến phần đính ước, đèn bỗng tắt hết. Trên màn hình led cỡ lớn đang chiếu một đoạn một vài hình ảnh. Đó là ảnh của My bên một người đàn ông khác, họ đang ân ái trên giường.

- Tắt đi! Tắt đi!- My la lên

Mọi người xôn xao làm buổi tiệc vốn dĩ đã náo nhiệt lại càng náo nhiệt hơn nữa. Tôi hơi bất ngờ, không biết ai đã làm nhưng thật sự rất tuyệt. Về mặt cô ta làm tôi vô cùng phấn khích. Tiếp theo là đoạn ghi âm.

- 200tr này là của anh.

- Cô muốn tôi làm gì?

- Giết bà ta.

- Không, tôi là một bác sĩ, tôi không thể làm vậy được.

- Anh không làm, vợ con anh đang trong tay tôi. Anh muốn họ sống hay chết.

- Cô...sao cô độc ác vậy.

Tôi vô cùng bàng hoàng khi nghe đoạn ghi âm này, cô ta mua chuộc bác sĩ để giết bà tôi sao. Chắc chắn là vậy. Cô ta còn bắt cả vợ con anh bác sĩ để uy hiếp anh ta nữa sao. Để đạt được kế hoạch của mình, cô ta quá đáng sợ. Nhưng rốt cuộc ai đã làm những việc này chứ.

Thừa thắng tôi xông lên. Cô ta nhào tới tôi nhưng Khôi nhanh chóng đứng cản cho tôi.

- Là cô? Chính cô hãm hại tôi. Khôi, anh phải tin em. Em không làm những việc này.

- Mọi người đều có mặt ở đây. Hôm nay, tôi sẽ cho mọi người biết bộ mặt cô ta. Tôi biết hôm nay có rất nhiều cô đồng đang có mặt ở đây. Tôi sẽ không tốn nhiều thời gian của mọi người đâu. Xin bỏ qua vài hình ảnh với đoạn ghi âm vừa rồi, tôi không biết chuyện này nhưng trong tay tôi đang nắm được bằng chứng cô ta đã làm với cty của chúng ta.

Tôi ra hiệu cho chị Kate chiếu lên màn hình.

- Thứ nhất, cô ta làm giấy tờ giả tham nhũng của cty 20 tỷ đồng. Thứ hai, cấu kết với giám đốc cty abc để kí hợp đồng giả, làm tổn thất cty chúng ta đến 9 tỷ. Cô ta đã báo cáo tình hình sai của cty với cô đồng. Ngân sách của cty bị cô ta chiếm hết. Phần lớn số tiền trong tài khoản cô ta là do cô ta lấy của cty mà ra. Chưa xong, cô ta còn lạm dụng chức quyền, cướp đi bản kế hoạch của cô Nhi để làm kế hoạch của mình. Nhưng cô ta không biết bản kế hoạch vẫn chưa xong, vẫn tồn tại khuyết điểm làm cty thua lỗ trong dự án đầu thầu với cty abc. Và đây xin mời mọi người xem.- Chị Kate chiếu tấm ảnh My và một người đàn ông đang hôn nhau say đắm trong bar.

- Đây là một tên xã hội đen. Cô ta đã cấu kết với anh ta để hãm dọa những người phát giá hành vi của cô ta. Với những tội trạng ở trên tôi nghĩ mọi người đã biết phó giám đốc của chúng ta là như thế nào rồi. Tôi mong mọi người sẽ có quyết định chính xác cho mình.

My nhìn tôi như muốn giết tôi ngay lập tức. Cô ta ngã ngửa xuống, mặt tái mét. Mọi người nhìn cô ta chỉ trỏ, cô ta bị hai tai lại cổ hét vào mặt tôi.

- Là cô hại tôi. Mọi người đừng tin cô ta, cô ta đang hãm hại tôi.

- Tôi không rành như vậy đâu cô My.

- Là cô, cô không có được Khôi nên cô hại tôi chứ gì. Tôi phải giết cô.

Cô ta cầm dao cắt bánh lao tới chỗ tôi. Nhưng không kịp cảnh sát vào tới ngăn cô ta lại. Cũng may tôi biết chuyện như thế này, tôi nhờ chị Kate gọi cảnh sát trước đó. Cảnh sát còng tay cô ta lại.

- Chúng tôi có lệnh bắt cô. Mời cô My hợp tác với chúng tôi.

- Linh à, tôi sẽ giết cô.

Tiệc tàn, tôi cũng về. Tôi hỏi chị Kate để biết rằng đoạn ghi âm đó không phải chị thu thập được. Tôi không biết người đó là ai nhưng cũng cảm ơn người đó đã giúp tôi tìm được chứng cứ cô ta giết bà tôi. Hôm nay My như vậy cũng là quá ít so với những gì cô ta đã gây ra. Tôi sẽ đợi ngày toà tuyên án với cô ta. Nhưng như vậy tôi thấy vẫn chưa đủ. Tôi quyết định đến trại giam tham cô ta.

- ----

Người đàn ông ấy lặng lẽ nhìn mọi chuyện xảy ra, anh ta nở một nụ cười khinh bỉ. " Hân à, cuối cùng anh cũng trả thù được cho bà rồi. Anh xin lỗi vì anh không thể làm gì hơn thế."

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Bước vào phòng giam, chỉ mấy ngày thôi mà tôi thấy My tiêu tụy đến đau lòng. Hai mắt thâm quầng, hai má tím lại, hốc hác rõ đi.

- Rốt cuộc mày là ai? Sao mày hại tao như vậy?

- Là ai, tôi nghĩ cô biết rồi chứ, sao cô lại hỏi tôi như vậy?

- Mày muốn cướp Khôi của tao thôi mà. Mày có thể nói với tao, sao mày hại tao thảm hại đến như vậy.

- Cô nghĩ đơn giản vậy sao?

- Lẽ nào mày quên tao với mày từng là chị em tốt hả, Linh. Tao đã cứu mạng mày đó, Linh. Tại sao vì một thằng đàn ông mà mày phải như vậy hả, Linh. Mày hết yêu anh Lâm rồi sao?

- Người cô cứu là Linh, không phải tôi.

- Mày... rốt cuộc mày là ai?

- Cô cứ suy nghĩ kĩ đi.

- Gia Hân. Không cô ta chết rồi. Cô ta bị tao giết rồi. Chính mắt tao thấy cô ta chết mà. Không, không thể nào.

Tôi liếc My, ánh mắt thẳng nhìn vào My.

- Đúng, Gia Hân chết rồi.

Tôi bỏ mặc cô ta ở đó. Vừa bước ra phòng tôi nghe tiếng cô ta hét lên: " Cô sai rồi. Cô sẽ hối hận".

2 ngày sau, nghe chị Kate nói là My đã lên con diên trong trại giam. Lẽ ra tôi nên vui mừng nhưng lại cảm thấy mình không còn là mình nữa rồi, tôi trở nên ác rồi sao. Không sao, tôi chỉ lấy oán báo oán mà thôi. Tất cả là do cô ta gây ra, tôi chỉ trả lại cho cô ta mà thôi.

- -----

Mọi chuyện đã trở lại bình thường, tôi cũng đi làm như ngày nào. Đi làm về, hôm nay tôi đã gặp Duy. Anh ta rất buồn nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ, tôi biết anh ấy vẫn còn rất yêu My, yêu nhiều lắm. Cô ta ác như vậy vẫn có một người yêu cô ta, còn tôi, hử.... Duy đưa tôi về, tôi tạm biệt anh. Bước vào nhà tôi thấy Khôi ở đó. Chỉ mấy ngày không gặp nhau mà nhìn anh đã rất khác. Không còn bảnh bao hay lịch lãm của ngày nào, râu mọc dài hơn, tóc cũng dài hơn, quần áo xộc xệch. Hình như anh còn uống cả rượu. Cũng đúng, hôn lễ bị hủy, anh cũng bị cô đồng phản bội chức tổng giám đốc, đúng là một mũi tên trúng hai nạn đây mà. Có lẽ anh đang rất ghét tôi. Cái ghế mà theo My nói, anh đã dùng tất cả thủ đoạn để ngồi lên lại bị tôi làm cho té xuống.

- Anh đến đây làm gì? Đến trả thù cho vợ anh à.

- Em về với Duy à.

- Đúng thế. Rồi sao? Tôi không có quyền đó à. Hay đi đâu tôi phải xin phép anh.

- Em thay đổi rồi.

- Tôi thay đổi sao. Tôi chưa từng thay đổi. Tôi vẫn như vậy.

- Không, em không còn là Gia Hân của ngày nào nữa rồi.

- Tôi đã nói tôi không phải là Gia Hân của anh mà.

- Em dừng lại được chưa, Hân. Anh là Dũng đây, là Dũng của em đây.

- Tôi xin lỗi nhưng tôi không biết Hân với Dũng là ai. Hai người này tôi chưa từng biết đến.

- Khuôn mặt em có thể thay đổi nhưng tính cách em không thay đổi. Anh chắc chắn là em mà, đừng chối nữa Hân à.

- Anh có biết anh đang xúc phạm tôi không, tôi có đủ giấy tờ chứng minh mình là Thuý Linh. Anh đừng cố gán ghép tôi với ai. Tôi biết tôi giống Gia Hân gì đó của anh nhưng xin anh đừng nhầm lẫn như vậy...

- Anh không biết tại sao khuôn mặt em lại là Thuý Linh nhưng em là Gia Hân không phải Thuý Linh. Anh biết anh đã gây ra những chuyện khiến em không thể chấp nhận được, đó là lỗi của anh. Anh xin lỗi em nhiều.

- Chị Kate tiễn khách, em không thể nói chuyện với người mà anh ta không biết mình là ai.

Khôi đến ôm chầm lấy tôi, tôi hất tay anh ra.

- Buông ra. Nếu anh còn như vậy đừng trách tôi gọi cảnh sát đó.

Khôi nhìn tôi, tôi thấy anh khóc rồi lẳng lặng rời đi.

- Anh sẽ chứng minh cho em thấy, em là Gia Hân.

Khôi ra về, tôi chạy nhanh về phòng. Tôi vỗ oà khóc, chị Kate ôm tôi. Tôi rúc mình nép vào lòng chị Kate khóc như một đứa trẻ. Chị Kate đưa tay xoa lưng tôi an ủi.

- Dừng lại đi em

- Dừng sao, đã không thể dừng được nữa rồi.

- Có thể. Nếu em muốn chị sẽ giúp em. Mẹ Mayta cũng không muốn em làm vậy đâu.

- Không, em không dừng được. Chính anh ta gây ra, em phải bắt anh ta trả giá.

- Nhưng sự việc chưa chắc như em đã nghĩ đâu. Chị thấy anh ta cũng không hoàn toàn là người xấu đâu.

- Chị không biết đó thôi, em nhớ rất rõ anh ta đã si nhục em như thế nào. Em thì không sao nhưng anh ta đã si nhục bà em, em không quên được. Thậm chí cái chết của bà em cũng là do anh ta gây ra. Em không thể nào quên được đâu chị.

- Nhưng...

- Không, em đã cố gắng mấy năm nay không thể như vậy mà em buông được đâu.

- Được, chị sẽ giúp em. Nhưng đừng làm quá, nếu muốn dừng thì khó dừng lại được lắm nha em.

- Em chưa đạt được thì em sẽ không buông bỏ như vậy.

Tôi đánh chính lại mình. Đúng, tôi không thể dừng như vậy được. My, cô ta tôi chưa buông tha được. Còn Khôi càng không thể. Tôi tạm gác My sang một bên và giờ đến lượt anh, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết. Bắt anh phải bù lại khoảng thời gian tươi đẹp lẽ ra tôi đã được sống bên bà.

- Dừng ơi, tôi sẽ khiến anh hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18

Buổi trưa hôm đó, tôi đang làm việc thì tiếng điện thoại reo lên. Là số của Khôi, tôi tắt máy ngay nhưng anh vẫn gọi tiếp. Tôi đành phải bắt máy.

- Em rảnh không, anh có chuyện muốn nói với em.

- Ở đâu?

- Nhà anh.

Tôi lái xe qua nhà Khôi.

- Khôi đang trên phòng, nó uống rượu nhiều lắm, con khuyên nó giùm đi đi.

Tôi tự đi lên phòng, vừa mở cửa phòng đã nghe nồng nặc mùi rượu. Nhìn dưới sàn đã bốn năm chai rượu dổc cạn. Tôi thấy anh đang ngồi tựa vào giường.

- Anh có chuyện gì muốn nói với tôi?

- Anh biết anh có lỗi nhiều lắm, anh không phải là người đàn ông tốt nhưng em có thể cho anh một cơ hội sửa sai không hả Hân?

- Sao anh vẫn cố chấp như vậy. Tôi đã nói tôi không phải cô Hân gì đó của anh rồi mà.

Khôi đứng dậy, chạy tới ôm chầm lấy tôi. Anh hôn môi tôi, nụ hôn của anh như một con sói hoang. Môi anh lướt qua cổ tôi, anh đưa tay vén cổ áo tôi, hình như anh muốn làm gì đó. Đó

là cường hôn, anh lại tiếp tục hôn lên môi tôi, nụ hôn đầy chua chát pha lẫn vị mặn của nước mắt và mùi tanh của máu. Tôi có vùng vẫy hết sức, đẩy anh ra. Anh bị tôi đẩy té xuống sàn. Tôi chạy một mạch ra xe, lái xe về nhà.

Về đến nhà, tôi thấy Duy đang nói chuyện với chị Kate. Hai người nhìn tôi sững sốt.

- Linh, em không sao chứ?- Duy

- Linh, em có sao không?- Kate

Lúc đó, Khôi cũng vừa tới. Duy vừa nhìn thấy Khôi, anh cuộn tay thành nắm đấm. Cú đấm của Duy đấm thẳng vào mặt Khôi, nó quá mạnh làm Khôi té xuống sàn. Duy lại tiếp tục nắm lấy cổ áo Khôi, đấm thêm hai cái vào mặt, miệng không ngừng: "Sao mày dám làm vậy với Linh hả?", "Hân đã chết rồi, cô ấy là Linh".

Hân, Duy cũng biết tôi sao? Nhưng tôi chưa từng gặp Duy trước đó. Tôi vội lại đỡ tay Duy ra, kéo anh ra.

- Em đang thương xót cho anh ta hả Linh?- Duy

- Không, em không muốn án mạng xảy ra ở đây. Em không muốn anh vì một thằng đàn ông khốn nạn như vậy mà phải ở tù.

Duy nghe lời tôi, buông nắm đấm ra, nắm lấy tay tôi. Anh sờ lên mặt tôi.

- Em không sao chứ? Đau lắm không.-Duy

- Cậu đừng làm bừa nữa Khôi à. Tôi sẽ cho anh chứng minh cho cậu thấy, đây là Linh, là cô chủ của tôi không phải là Hân.

Nói xong, chị Kate đưa một sấp giấy cho Khôi xem. Khôi đọc rõ từng tờ giấy. Chị đã chuẩn bị ảnh của Thủy Linh cho anh xem. Gương mặt của tôi có nhiều nét giống Linh cho nên khi làm phẫu thuật bác sĩ còn không tin vào mắt mình nữa. Thật sự như một khuôn đúc ra. Anh vừa xem vừa lắc đầu, tôi nghĩ anh đang rất hoang mang. Chuyện tôi giả làm Thủy Linh chỉ có 4 người biết, đó là mẹ Mayta, chị Kate, ông bác sĩ và tôi. Cả gia đình Thủy Linh cũng không biết cô ấy đã chết, vì vậy càng không có chút sơ sót nào.

- Như vậy đã đủ chứng minh tôi là Thủy Linh chưa.

- Chưa, tôi còn một chuyện muốn kiểm chứng.

- Được, chuyện gì?

- Gia Hân có một vết sẹo trên ngực, nếu cô không ngại tôi muốn xem nó.

- Không, làm sao tôi cho anh thấy được. Tôi... tôi...

Tôi nắm chặt áo mình, vết sẹo đúng là vết sẹo. Chỉ có tôi với anh biết chuyện đó. Vết sẹo này do do tôi với anh chạy xe té mà ra. Lúc đó tôi không dám nói với bà, cũng không thể làm gì vì lúc đó tôi không có tiền. Nó rất sâu, quả thật chính nó làm tôi mất tự tin hơn đôi phần.

- Nếu em không phải Gia Hân có gì em phải sợ chứ.

- Ai bảo tôi sợ chứ. Chỉ là...- tôi ấp úng

- Là...là gì?

- Tôi là con gái, tôi chưa có chồng mà anh muốn nhìn ngực tôi, chuyện này lan ra ai còn dám lấy tôi chứ.

- Hay là em sợ. Cũng được bắt quá tôi lấy em

Duy lịch sự quay mặt đi. Tôi cởi nút áo ra, từng nút từng nút một. Tôi giờ áo ra.

- Không, không thể nào.

- Như vậy đã đủ chứng minh tôi là ai chưa.- tôi vội mặc áo lại.

- Tôi xin lỗi.

- Sao này xin anh nhớ cho rõ, tôi là Thủy Linh không phải Gia Hân.

- Đúng, Gia Hân của tôi không như cô. Tôi phải nhận ra chuyện này sớm hơn. Tôi xin lỗi.

- Không sao. Đừng nhảm lẫn nữa là được.

- Xin lỗi, tôi về trước đây.

Tôi biết chuyện này thế nào cũng xảy ra, đó chính là vết tích chỉ tôi với anh biết. Cũng may khi tôi làm phẫu thuật mắt đã nhờ bác sĩ làm liền vết sẹo. Nếu như tôi đã chấp nhận sống với thân phận là Thủy Linh thì phải từ bỏ mọi vết tích còn sót lại của Gia Hân. Chuyện của Gia Hân làm không được, Thủy Linh sẽ giúp cô.

- -----

Trong đêm, người đàn ông ấy vẫn uống rượu, những hình ảnh về Hân và Linh cứ đan xen nhau. Anh vẫn đọc thoại một mình.

"- Em đã chết thật sao Hân, anh xin lỗi.

- Anh đã hứa sẽ yêu chỉ một mình em đến khi cô ta xuất hiện, anh cứ ngỡ là em. Cô ta thật sự rất giống em.

- Anh xin lỗi, tất cả đều tại anh.

- Nếu lúc đó anh đủ sức bảo vệ em chuyện sẽ không thành ra như vậy."

## Chương 19

1 tháng sau.

- Thừa chủ tịch, có người muốn gặp cô.

- Được, cho vào đi.

Tôi giờ là chủ tịch của cty, tôi thay mẹ quản lý công việc của cty. Mở cửa bước vào, tôi thấy Khôi. Anh ấy lại đến đây. Anh ấy đến tìm tôi có lẽ không phải chuyện của Gia Hân nữa chứ. Không, hôm nay anh đến là vì chuyện khác. Anh đã quay lại, bảnh bao, lịch lãm.

- Chào cô.

- Chào anh. Hôm nay, anh không đến vì chuyện của Gia Hân nữa chứ.

Anh cười nhìn tôi, nụ cười thật hút hồn.

- Không, tôi xin lỗi những chuyện đã làm với cô. Tôi biết cô chắc chắn không phải là Gia Hân rồi. Cô ấy sẽ không như cô.

- Ý anh là sao?

- Cô ấy không thông minh, không sắc sảo như cô.-ánh mắt nhìn tôi có chút mỉa mai

- Anh đang khen tôi sao, tôi có nên chấp nhận lời khen này không đây? Sao tôi nghe như anh đang khinh tôi vậy.

- Cô đừng hiểu nhầm. Tôi không có ý đó. Hôm nay, tôi đến là vì chuyện cty.

- Anh muốn tôi giúp anh trở lại chức Tổng giám đốc.

- Không sai.

- Tôi sẽ được gì sao khi giúp anh?

- Cô muốn tôi làm gì cũng được. Kể cả mạng của tôi.

- Há... Mạng anh sao, tôi không cần. Để tôi suy nghĩ, nhưng bây giờ tôi sẽ giúp anh.

- Cảm ơn cô.

- -----

2 ngày sau, cuộc họp cổ đông được tổ chức. Như đã hứa, tôi giúp anh trở lại chức Tổng giám đốc. Mọi người trong cuộc họp có vẻ không thích điều đó cho lắm nhưng vẫn gượng cười, giong tay tán thành. Bởi vì người có quyền nhất trong cuộc họp này là tôi, cho dù tôi có nói sai như thế nào thì họ vẫn phải đồng ý. Vì số cổ phần tôi đang nắm giữ áp đảo số cổ phần của bọn họ. Cho dù họ có họp sức lại cũng không bằng tôi. Tôi nắm giữ 35% cổ phần, còn 3% cổ phần là của chị Kate, chắc chắn chị sẽ không phản bội tôi và mẹ vì tôi đã cứu một mạng của chị. Ngoài ra, tôi còn sự giúp đỡ của Duy nữa, bọn họ có ghét cũng không dám nói. Với lại đây là một cty trên đà phát triển, họ dại gì mà phản đối chứ. Bọn họ cũng chỉ vì quyền lợi của mình mà thôi, còn tôi, tôi có kế hoạch riêng của mình.

- -----

- Tôi mời cô đi ăn được chứ?

- Xin lỗi hôm nay tôi có hẹn với Duy rồi.

- Không sao. Vậy hẹn cô bữa khác.

Tôi không nhớ từ khi nào anh đã thay đổi cách xưng hô với tôi, nhưng đây cũng bình thường tôi quen rồi. Vui thì anh xưng anh, em còn buồn thì tôi, em. Nhưng như vậy sẽ tốt hơn, có lẽ anh đã xác định rằng tôi không phải Gia Hân nên mới xưng hô như vậy. Xưng hô như lúc ban đầu tôi và anh gặp nhau. Tóm lại càng xa lạ càng tốt, không nên lưu luyến bất cứ thứ gì. Nếu đã quyết định điều gì thì phải chấp nhận nó. Còn tình cảm của tôi dành cho anh, nó đã không còn hay sao... Tôi không yêu anh nữa, tôi không còn buồn vì anh nữa. Giữa anh và tôi bây giờ tồn tại một khoảng cách rất lớn, hai đứa đứng gần nhau nhưng cứ như vô tình. Đường như bức tường này rất dày, tôi không thể phá bỏ nó được rồi. Hình như tôi đã đi quá xa rồi, không thể cứu vãn nữa rồi.

Trưa hôm đó tôi đi dùng bữa với Duy. Ở bên cạnh Duy tôi rất vui vẻ, thoải mái. Đến chiều cũng là Duy đưa tôi về nhà.

## Chương 20



- Cuối tuần cô rảnh không?

- Rảnh.

- Vậy, tôi muốn đưa cô đến một nơi. Được không?

- Được.

Kể từ cuộc gọi đó, tôi và anh ít nói chuyện với nhau, chỉ chào hỏi cho phải phép lịch sự mà thôi. Chứ nhật cũng tôi, tôi mặc một chiếc váy lụa màu vàng, không cầu kì cũng không quá đơn giản. Hôm nay anh cũng đơn giản, anh chỉ mặc một chiếc áo phông xanh với chiếc quần short trắng. Tôi và anh đi trên chiếc xe Audi màu đen, tôi thấy anh mang theo nhiều đồ ăn, có cả một bó hoa nữa. Tôi nghĩ anh sẽ tặng tôi nhưng không, không phải cho tôi mà là cho một người khác.

Anh đưa tôi đến một vùng đất rộng, từ xa tôi thấy một phần mộ. Đến gần, tôi vô cùng hoảng hốt khi nhìn thấy dòng chữ ghi tên bà tôi. Tôi không thể tin được bà tôi nằm ở đây, tôi đã cố gắng điều tra nhưng mọi thông tin về bà đều không tìm thấy, tôi chỉ nghe nói lại là thi thể bà được một người đàn ông nhận về. Tôi nghĩ đó là Huy nhưng không ngờ tới đó lại là Khôi. Tôi thật sự không khỏi bàng hoàng.

Khôi đặt bó hoa lên, anh thấp nén hương cho bà. Rồi anh ngồi xuống nhặt cỏ quanh mộ. Tôi cũng thấp một nén hương cho bà "Đã lâu rồi phải không bà, con là Hân đây, con nhớ bà lắm" Tôi nén nước mắt trong lòng. Tôi ước gì có thể khóc thật to, được ôm lấy bà, muốn nói rõ cho bà những đau khổ tôi đã phải chịu, nhưng bây giờ sao có thể. Khôi nhìn tôi, tôi không thể để anh phát hiện nên đành hỏi:

- Bà của anh sao?

- Ừ. Sau khi bà mất, tôi mang thi thể bà về, cũng tổ chức một đám tang cho bà, chôn cất bà chu đáo.

- Anh đang kể công sao?

- Không, tại tôi bà mới chết nếu không....- giọng anh nhỏ dần tôi không nghe thấy nữa

- Thi ra anh là một đứa cháu bất hiếu.

- Ừ. Cô muốn nói gì thì nói.

Anh lại tiếp tục cầm cúi nhỏ cỏ, tôi chỉ loáng thoáng nghe anh nói:

"- Con xin lỗi hôm nay con vẫn chưa đưa được Hân về thăm bà.

- Cô ấy thay đổi rồi bà ơi, cô ấy không thể tha thứ cho con. "

- -----

Thăm bà xong, anh đưa tôi đến nơi khác. Con đường vẫn rất quen thuộc, mọi thứ dù đã thay đổi ít nhiều nhưng tôi vẫn cảm nhận được đây là con đường về nhà cũ của tôi. Nơi chứa đựng quá khứ tươi đẹp của tôi. Nơi chan chứa tiếng cười, ấm áp, hạnh phúc.

Tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, mọi thứ trong căn nhà vẫn như cũ, rất gọn gàng, thơm mát. Nhưng bông hoa ngày xưa tôi trồng nay nó nở rộ, làm tôi cảm thấy vui trong lòng.

- Đừng có hái nó, nó khó lắm mới chịu nở hoa đó.

- Ai nói tôi hái đâu chứ. Tôi thấy nó đẹp nên lại ngắm chút thôi.

- Ừ. Vô nhà thôi.

Tôi và anh bước vào nhà.

- Chắc cô cũng đói rồi, tôi đi làm chút thức ăn.

- Anh có cần tôi giúp không?

- Không. Cô nghỉ ngơi đi.

Tôi nằm trên sofa ngủ một giấc. Tỉnh dậy tôi nghe mùi thức ăn ngào ngạt, thơm lừng. Tôi bước vào nhà bếp thấy bàn ăn được chuẩn bị toàn những món tôi thích. Anh đang cầm đĩa sườn xào chua ngọt để vô bàn. Anh kéo ghế mời tôi ngồi.

- Cô dậy rồi, cô ăn đi.

- Tôi không nghĩ anh cũng biết nấu ăn đó.

- Tôi không nghĩ vậy. À cô ăn đi.

Tôi dùng đũa gắp một miếng sườn, đưa vào miệng. Nó thực sự rất ngon, anh vẫn nhớ khẩu vị của tôi. Món sườn vừa chua chua vừa ngọt lại cay cay. Món ăn làm tôi bồi hồi thật sự. Tôi cắn thêm miếng nữa nhưng thấy anh nhìn tôi chăm chú, có vẻ đang thăm dò gì từ tôi. Tôi chợt nhớ ra, à đúng rồi là vị cay, tôi ngày xưa rất thích ăn cay. Nếu không cay tôi lại không ăn được. Đúng vậy, anh đang thăm dò điều này, tôi liền buông đũa, uống một ngụm nước.

- Á, cay quá. Anh muốn giết tôi à.

- Xin lỗi, tôi cứ nghĩ cô ăn cay được.

- Xem ra bữa cơm này tôi không thể ăn được nữa rồi. Hôm nay anh làm toàn những món cay không.

- Vậy để tôi làm món khác cho cô.

- Không cần, tôi cũng không đói lắm. Tôi uống nước được rồi.

- Ủ. Vậy cô ngồi uống nước đi. Nếu muốn ăn thì có thể ăn không cần phải giấu.

- Hừ. Giấu gì chứ.

Tôi thực sự rất đói, nhưng vẫn phải ngồi uống nước. Tôi nhìn anh ăn, tôi cảm thấy tiếc vô cùng, đâu dễ gì tôi mới được ăn món mình thích chứ. Mà nó lại do chính anh nấu, tôi đã từng ăn những món này trong các nhà hàng đẳng cấp nhưng tôi không cảm nhận được mùi vị này.

- -----

Sao em vẫn phải giấu chứ, phải chăng em chẳng thể nào tha thứ cho anh?

- -----

Đã xác định rõ em không phải Gia Hân rồi nhưng sao anh vẫn nghĩ em là cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21

Với một người đa nghi như Khôi, chắc anh đang tìm bằng chứng chứng tỏ tôi là Hân. Anh càng tìm tôi càng phá nó.

Hôm nay tôi hẹn Duy và Khôi đến nhà tôi. Thời tiết cũng hơi nóng, tôi quyết định xuống hồ bơi bơi. Tôi diện một bộ bikini màu đen, nó giúp tôi khoe được 3 vòng thật quyến rũ. Tôi biết Hân không biết bơi nhưng bây giờ tôi lại biết bơi, chắc sẽ dập tắt phần nào hy vọng trong Khôi.

- Chào em!- Duy

- Chào anh- tôi tươi cười với Duy

- Chào cô.- Khôi

- Ủ.- lạnh lùng rồi tôi bơi tiếp đi.

Bơi được hai ba vòng, tôi thấy hơi mệt nên bước lên. Khôi vẫn ngồi đó, Duy nắm tay dắt tôi lên. Tôi ngồi vào bàn nói chuyện với hai người. Không hiểu vì sao, Khôi vội lấy khăn choàng cho tôi.

- Anh còn định xuống bơi với em mà em lên rồi. Chán thiệt.- Duy nắm tay tôi

- Nếu muốn, một chút chúng ta bơi. Còn bây giờ em có chuyện muốn bàn bạc.

- Là chuyện của cty? - Khôi

- Đúng vậy. Bản dự án của hai người, tôi đọc rồi. Tôi không biết cty hai người có nội gián hay không nhưng thực sự có quá nhiều điểm giống nhau.

( Khôi và Duy đều có cty riêng, tôi cũng vậy, tôi quản lý cty của mẹ Maya. Tôi giúp Khôi trở về chức vụ cũ ở cty anh, còn tôi là cổ đông lớn ở cty anh. Nay cty 2 anh đều có dự án cần tôi giúp đỡ nên họ đang cạnh tranh nhau)

- Tôi không ngờ cậu cũng suy nghĩ giống tôi.- Duy nói với Khôi.

- Đúng tôi cũng không ngờ vậy.- Khôi

- Hai người nói vậy là sao?

- Em không thể hiểu được đâu.- Duy

- Nhưng dự án được chọn chỉ có một. Hai anh hiểu ý tôi chứ.

- Xem ra tôi với cậu thực sự phải cạnh tranh rồi.- Duy

- Tôi sẽ không nhường cho cậu đâu.- Khôi

- Được rồi, anh có thể về rồi. Tôi nói chuyện xong rồi. - tôi nói với Khôi.- À, anh muốn bơi chứ Duy.

- Anh rất sẵn lòng.- Duy

- Ủ. Tôi về chúc cô vui về.- Khôi lạnh lùng bỏ đi

- -----

Tôi quyết định đến thăm My. Cô ta được chuyển vào trại tâm thần để điều trị. Nhưng tôi cảm thấy cô ta không hề bị điên chút nào, không lẽ tôi đã nhầm. Tôi thực sự muốn biết kế hoạch 4 năm trước của cô ta và Khôi. Tại sao anh ta bị truy sát, phải trốn tránh, phải dùng thân phận là Dũng để tiếp cận tôi. Rốt cuộc giữa Khôi và Duy có mối quan hệ gì nữa. Và người quan trọng với Khôi là ai?

- Chào cô.

- Chào chị, chị xinh đẹp quá. Chị tên gì vậy.- My ngớ ngẩn hỏi tôi

- Cô quên tôi thật sao? Cô không nhớ gì à.

- Không, tôi không biết chị nói gì. Chị là ai vậy?

- Tôi là Thuý Linh đây.

- Không phải, không phải. Cô không phải là Thuý Linh. Linh không đối xử với tôi như vậy.

Cô ta vội lấy tay chớp chặt lấy cổ tôi. Tôi có vùng vẫy ra.

- Cô là Gia Hân, tôi phải giết cô, giết chết cô.

Tôi không biết Khôi đến từ lúc nào, anh vội cản My lại. Cô ta cầm lấy một cây lớn đến đánh tôi. Khôi chạy tới ôm lấy tôi, cây đánh vào lưng anh. Anh ngã xuống, tôi vội ôm lấy anh vào lòng. Lúc đó bác sĩ cũng đến, vội đưa anh vào phòng y tế. Còn My bị bắt về phòng. Cũng may không sao, có lẽ My nhận ra Khôi cho nên không đánh mạnh lắm, chỉ là trầy xước ngoài da mà thôi. Khôi đưa tôi về nhà cũng tối rồi, tôi mời anh ở lại ăn cơm nhân tiện tôi muốn chứng tỏ mình là Linh.

Tôi gọi điện cho chị Kate nói chị làm vài món cho tôi. Đó đều là những món Hân ghét, là khổ qua. Nó có vị đắng khiến tôi không thể nào chịu được. Chỉ mới nhìn là muốn phát nôn. Nhưng vì đại cuộc tôi phải gán nuốt nó. Cả buổi ăn, Khôi cũng chỉ gấp vài đũa, anh chỉ nhìn tôi ăn.

Trời cũng tối rồi, mà ngoài trời mưa lớn, tôi mới mời anh ở lại ngủ. Tôi không có ý gì, chỉ là muốn trả ơn cứu mạng của anh với tôi. Nếu như anh không đỡ cho tôi, có lẽ bây giờ tôi phải cấp cứu rồi.

- -----

Nửa đêm, một tiếng sét vang lên làm tôi bừng tỉnh. Tôi không thể ngủ được nữa. Tôi có thể từ bỏ món tôi thích, bắt buộc ăn những món tôi ghét, ngay cả không biết bơi tôi cũng sẽ học. Nhưng với sấm sét tôi không thể thôi sợ hãi với nó.

Tôi trốn trong chăn, bịt kín hai tay lại. Tôi thấy ai mở phòng tôi, tiến lại gần tôi. Là Khôi, anh đến bên cạnh tôi. Tôi vội ôm lấy Khôi.

- Cô không sao chứ?

- Tôi nghe tiếng hét nên tôi vào. Xin lỗi vì chưa có sự cho phép của cô.

Tôi mặc những lời anh nói, tôi vẫn ôm lấy anh thật chặt. Hình như tôi đụng trúng vết thương của anh. Tôi thấy anh á một tiếng rồi thôi. Vẫn như vậy, cả đêm đó anh với tôi ôm nhau ngủ say. Đến sáng, anh vẫn rời bỏ tôi mà đi, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Tôi xuống ăn nghe chị Kate nói anh thức dậy từ rất sớm rồi đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22

Tôi nhớ ra, hôm nay tôi sẽ gặp Duy và Khôi để bàn về bản dự án. Tôi hẹn hai anh đến cty. Nhưng Khôi là người đến trước.

- Có lẽ cô nên nghỉ thật kĩ.

- Anh sợ sẽ thua Duy sao? Bản dự án của anh ấy tôi thấy rất tốt.

- Vậy cô sẽ chọn của Duy.

- Ừ.

- Vậy cô kêu tôi đến làm gì?

- Để thấy anh mất mặt.

- Tôi nghĩ cô sẽ không làm được.

- Tại sao?

Anh đưa cho tôi xem tấm ảnh tôi và anh ngủ đêm qua, kể cả tấm lúc tôi ngủ ở nhà anh nữa. Anh ta muốn dùng nó để uy hiếp tôi.

- Tôi muốn dùng nó đổi lấy bản dự án. Cô thấy sao?

- Nếu không thì sao?

- Mọi người sẽ biết chủ tịch cty ngủ qua đêm với tôi. Thanh danh của cô sẽ không còn.

- Đúng là tôi nên cẩn thận với anh hơn.

Đúng như lời My nói, anh ta không từ mọi thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn. Có lẽ anh đã xác định tôi không phải Gia Hân nên mới hành động như vậy.

- -----

15p sau Duy đến.

- Hôm nay tôi sẽ chọn một bản dự án. Hai anh đừng có đánh nhau ở đây đó.

- Được.

Tôi không ngờ hai người đều đồng thanh trả lời.

- Bản dự án được chọn là bản dự án của Khôi.

- Ủ.

Duy trả lời bằng quơ làm tôi không thể ngạc nhiên hơn nữa. Tôi thấy anh có vẻ buồn. Tôi nắm lấy tay anh rồi nói:

- Em xin lỗi.

- Anh không sao. Anh về trước đây.

Tôi nhìn Duy đi về, còn Khôi ở đó nhìn tôi. Rồi anh cũng tạm biệt tôi về. Nhưng phải công nhận là bản dự án của Khôi tốt hơn của Duy. Nếu không có cuộc trò chuyện trước đó, tôi cũng sẽ chọn bản dự án của Khôi. Nhưng cũng vì thế tôi biết được bộ mặt của Khôi. Trước đó, tôi có chút động lòng với Khôi nhưng giờ tôi cũng không biết để giành được dự án, anh đã làm chuyện như thế này bao nhiêu lần rồi.

- -----

Chị Kate đưa tôi một tấm thiệp mời. Tôi giờ ra xem, thì ra hôm nay là sinh nhật mẹ Khôi. Tôi quyết định không đi. Nhưng có tin nhắn gửi đến: "Muốn biết bí mật thì nhớ đến buổi tiệc." Tôi không biết ai đã nhắn nhưng cảm thấy rất thú vị. Tôi lại quyết định đi, tôi không biết chọn gì tặng bà ấy, tôi gọi chị Kate chuẩn bị giúp tôi.

Tôi vừa chuẩn bị xong, nghe thấy tiếng xe dưới cửa. Tôi bước xuống phòng khách thấy Khôi đang ngồi ở dưới đợi tôi.

- Anh đến đây làm gì?

- Tôi đến đưa cô dự tiệc.

- Tôi biết nhà anh mà.

Anh lái xe chở tôi đi, nhưng đây không phải đường về nhà anh.

- Anh chở tôi đi đâu vậy.

- Về nhà tôi.

- Nhưng... đây đâu phải.

- Đây là nhà của ba mẹ tôi, nhà lúc trước cô đến chỉ là nhà riêng của tôi.

Đến nhà, hiện ra trước mặt tôi là một căn biệt thự rất xa hoa. Tôi thấy không khí bữa tiệc rất náo nhiệt. Bỗng nhiên anh nắm tay tôi, kéo vào. Anh giới thiệu cho tôi biết ba mẹ của anh. Bà ấy nhìn tôi đăm đăm, tôi không hiểu sao bà ấy nhìn tôi như vậy.

- Xin giới thiệu với ba mẹ đây là bạn gái của con.

Câu nói của Khôi khiến tôi bất ngờ nhưng có mặt người lớn ở đây tôi không tiện chối lại. Ba Khôi thì tươi cười nhìn tôi, còn mẹ Khôi vẫn như vậy không điểm xia gì lời nói của Khôi. Mãi khi Duy xuất hiện mới thấy bà ta nở nụ cười. Bà vội đến nắm lấy tay Duy, kéo vào bàn ăn.

Hôm nay, rất nhiều khách khứa làm ăn, ai cũng đến tặng quà. Tôi không hiểu sao chị Kate chuẩn bị cho tôi hộp quà nhỏ như vậy trong khi mấy hộp quà khác to đùng, tôi có phần ngại ngùng.

Bỗng nhiên có người đề xuất mở quà ra. Tôi càng thêm lo lắng, lỡ mở quà mình ra thì mất mặt thật. Tránh trời không khỏi bà chọn ngay hộp quà tôi tặng và hộp quà của Duy. Bà mở hộp của Duy trước, tôi thấy bà rất hào hứng. Duy đã tặng bà 1 vé đi du lịch Paris. Tôi thấy bà ôm lấy Duy vào lòng, tôi nhìn thấy vẻ mặt Khôi hệt hăng. Đến hộp quà của tôi, tôi vô cùng hồi hộp. "Chị Kate đừng làm em mất mặt nha."

- Tôi sẽ mở hộp quà của con đầu tôi.

Mọi người nhìn hộp quà, tôi nghe họ bàn tán, đại khái là con dâu gì tặng hộp quà chút xíu, đến khi mở ra tôi mới thấy nhẹ nhõm. Đúng là chị Kate mà, làm tôi sốt ruột cả lên. Đó là một bộ trang sức mới nhất mà lại là phiên bản giới hạn nữa chứ. Nhưng tôi thấy bà ta cũng không vui lắm, chỉ cười cười rồi thôi.

Cả bữa tiệc tôi chỉ thấy bà tươi cười với mình Duy. Còn với Khôi là một gương mặt sắt đá, lạnh lùng. Tôi thấy Khôi bỏ đi, tôi chạy theo Khôi. Anh ta cầm hộp quà của mình ném đi. Tôi nhặt lại, mở ra xem mới thấy đó cũng là một tấm vé đi du lịch Paris. Thật sự anh và Duy suy nghĩ thật giống nhau. Tôi cầm tấm vé lại nói chuyện với anh.

- Như vậy là anh bỏ nó à.

- Ủ. Duy tặng rồi tôi tặng làm gì nữa chứ.

- Thì được tận 2 vé, ba mẹ anh cùng đi luôn. Như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao.

- Hai người họ không bao giờ đi chung với nhau.

- Biết đâu thấy anh tặng bà ấy vui hơn thì sao.

- Cô nghĩ cô hiểu gia đình tôi đến đâu. Mà thôi tôi đưa cô về.

Từng câu nói anh thốt ra tôi thấy chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra. Tôi nghĩ Duy không đơn thuần chỉ là bạn của Khôi như lời mẹ anh ta nói. Có lẽ mối quan hệ giữa ba người này phức tạp hơn tôi tưởng.

Nhưng điều làm tôi bất ngờ nhất là thay vì chọn mở quà của Khôi- con trai bà, bà lại chọn mở của Duy. Căn nhà này có quá nhiều bí mật, nhưng người nhấn tin cho tôi là ai. Là Khôi, là Duy hay là....

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

- Chị Kate, chuyện em nhờ chị điều tra sao rồi?

- Người phát đoạn ghi âm hôn đám cưới cô My tên là Huy. Đây là hồ sơ của anh ta em coi đi. Còn về gia đình Khôi ngoài ba mẹ và Khôi thì còn một người phụ nữ nữa. Nhưng bà ta mất tích hai mươi mấy năm nay rồi.

- Được. Khi nào mẹ về đây vậy chị.

- Tháng sau bà chủ sẽ về.

- -----

Tôi hẹn gặp Huy, 4 năm trôi qua Huy cũng chẳng thay đổi gì, vẫn nam tính, lãng tử như vậy. Chào hỏi xong tôi vô vấn đề chính:

- Tại sao anh có đoạn ghi âm đó?

- Có người gửi nó cho tôi.

- Ai?

- Tôi không biết. Tôi có điều tra nhưng không tìm ra ai đứng sau chuyện này.

- Ừ.

Tôi định bước ra thì Huy kéo tôi lại.

- Cô giúp cậu Khôi được không?

- Chuyện gì?

- Giúp cậu ấy quên đi Gia Hân và tìm được hạnh phúc cho mình. Cậu ấy đau khổ suốt 4 năm nay đủ rồi.

- Tại sao?

- Tôi nghe mọi người nói cô là bạn gái của Khôi không phải vậy sao?

- À, tôi với Khôi chỉ là đối tác làm ăn thôi. Còn chuyện bạn gái chỉ là hiểu nhầm.- tôi cười

- Tôi tưởng 2 người quen nhau, nhưng cô không muốn quen Khôi sao. Thật ra Khôi không như lời người ta đồn đại đâu, Khôi là người tốt thật đó.

- Anh ấy bảo anh đến nói với tôi những lời này à.

- Không. Tôi thấy sao nói vậy thôi. Nếu cô muốn biết thêm gì về Khôi thì liên lạc tôi. À còn một chuyện nữa, cô giúp tôi gửi lời xin lỗi tới Kate được không?

- Ừ.

- -----

Tối đến tôi với chị Kate đang ngồi ăn cơm. Tôi hỏi chị:

- Anh Huy nhờ em gửi lời xin lỗi tới chị.

Thấy chị Kate ngồi ngơ ngác tôi lấy tay lay lay chị khiến chị bừng tỉnh.

- Chị có bị làm sao không vậy? Chị bị bệnh sao?

- Há? Cái gì? Ai bị bệnh? Em bị bệnh sao, có cần gọi bác sĩ tới khám cho không?

Tôi phá lên cười, đặt tay lên trán chị và nói:

- Người bị bệnh là chị thì có. Em khỏe như trâu mà bệnh gì chứ. Chị đang nghĩ gì mà đắm chiêu dữ vậy, hỏi chị chị cũng không thèm trả lời nữa.

- Em hỏi gì?

- Không hỏi gì hết. À mà anh Huy nhờ em gửi lời xin lỗi tới chị. Chị với anh Huy gặp nhau rồi hả?

- Thôi đi đừng nhắc tới nữa, chị quê muốn chết nè.

- Bộ có chuyện gì hả chị?

- Không có gì quan trọng đâu. Mà ăn cơm đi đừng có hỏi nữa. Ăn đi, ăn đi.

( Huy đi gặp bạn ở cty Linh, anh bước vào thang máy, cánh cửa vừa đóng lại liền có người bước vào, một cô gái xinh chu và xinh đẹp. Đó là Kate. 2 người vô tình chạm mặt nhau. Từng người một bước vào khiến thang máy đông muốn ngạt thở. Họ xô đẩy nhau, vô tình khiến Huy ôm lấy Kate. Có lẽ là tiếng sét ái tình khiến 2 người ngại ngùng quay mặt đi. Nhưng trở trêu thay, cánh cửa mở ra, cô vội bước ra mà không ngờ Huy vô tình đạp chân váy cô khiến té sấp mặt, chiếc váy bị rách một mảng lớn tới eo. Cô nàng xấu hổ liền vội chạy đi.)

- ----

Hôm nay Duy mời tôi về nhà ăn tối. Ăn xong Duy đưa tôi về, tôi tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy chuông cửa. Mở cửa ra thấy Khôi đang đứng đó. Có lẽ anh đi taxi nên không thấy xe anh đâu và anh có uống chút rượu nên mở cửa ra anh ngã nhào vào tôi.

Tôi dìu anh lên phòng, lấy khăn ướt lau mặt cho anh rồi đắp chăn gọn gàng. Tôi vừa đứng lên có cánh tay nắm lấy tay tôi. Đó là tay Khôi, anh nói: "Đừng đi, đừng đi. Ở lại bên tôi chút thôi. Tôi nhớ em."

Tôi ngồi lại bên mép giường, đưa tay sờ nhẹ lên mắt, mũi, môi anh. Tôi không biết tại sao lại hành động như vậy. Tôi hôn nhẹ lên đôi môi ấy một nụ hôn. Có lẽ xa nhau quá lâu đến cả nụ hôn cũng lạnh lẽo.

- ----

Đã mấy ngày trôi qua tôi và Khôi chưa gặp nhau, hôm nay tôi quyết định tới nhà Khôi lần nữa. Nhưng khi tôi đến nhà thì anh cũng vừa đi, tôi chỉ gặp được dì giúp việc.

- Cô tới gặp cậu Khôi hả? Cậu ấy vừa mới đi khỏi rồi. Cô ngồi đợi đây đi cậu ấy đi mua đồ chắc sắp về rồi.

- Dạ. Dì có việc gì cứ làm đi con ngồi đây đợi anh ấy cũng được.

- Vậy cô ngồi đó đi tôi đi làm việc.

Ngồi đợi anh cũng lâu tôi thiếp đi trên sofa lúc nào không hay. Tỉnh dậy tôi nhìn thấy Khôi đang chăm chăm nhìn tôi, anh đang kéo chăn đắp cho tôi. Tôi và anh nhìn nhau, khoảnh khắc ấy tim tôi đập nhanh lắm, nó như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy. Bỗng anh đứng dậy quay đi.

- Cô tìm tôi có việc gì vậy?

- Bộ có việc tôi mới tìm anh được sao?

- Không phải cô nhớ tôi nên tới gặp tôi đó chứ!!!

- Không đời nào anh đừng tưởng bở.- tôi ngưng ngưng vì câu hỏi của anh.

- Cô tỉnh rồi, vậy thì cùng ăn cơm luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 24

- Alo, anh rảnh không?

- Anh luôn sẵn sàng chờ cuộc gọi của em. Em cần gì?

- Đến nước em đi chơi được không?

- Ok em, anh đến liền.

Tôi và Duy đến một quán cafe, tôi diện một chiếc váy maxi cam, tóc xoắn vài lọn nhỏ và chọn tông son hồng pha chút ánh tím tím tinh tế MAC Flat Out Fabulous. Duy vẫn lịch thiệp như vậy, anh kéo ghế cho tôi ngồi, chọn cho tôi 1 ly Espresso.

- Em xin lỗi.

- Why???

- Chuyện bản dự án, lẽ ra em nên nói xin lỗi sớm hơn nhưng em ngại đến giờ mới có thể nói anh. Em xin lỗi.

- Không sao, anh quên rồi. Mà nếu lúc đó em chọn của anh, anh mới giận em đó.

- Why?- tôi hơi bất ngờ với câu trả lời của Duy

- Bản dự án này rất quan trọng với Khôi. Cậu ấy cần nó hơn anh. Khôi cần nó để khẳng định vị trí của mình trong lòng mẹ cậu ấy.

- Anh nói em thấy hoang mang quá đi. Tại sao chứ? Đối với người mẹ con mình luôn có vị trí nhất định trong lòng mà, sao phải khẳng định gì chứ.

- Mẹ cậu ấy thì khác. Bà ấy luôn muốn Khôi phải nổi bật, phải giàu có và quyền lực cho nên Khôi luôn không ngừng cố gắng nhưng đến bây giờ bà ấy vẫn vậy. Vẫn ghét cậu ấy.- Duy thờ dãi.

- Ghét sao?

- Đúng. Nghe nói ngày xưa mẹ Khôi là do ép cưới nên mới lấy ba Khôi. Rồi lúc bà ấy mang thai chịu nhiều áp lực nên trầm cảm mà lúc đó thì ba Khôi có nhân tình bên ngoài. Bà nhân tình chính là bạn của bà ấy, bà ta cũng mang thai nữa. Sau khi sinh ra Khôi bà ấy không hề chăm sóc cậu ấy trong suốt 2 năm trời, sau này lớn lên bà ấy luôn nghiêm khắc với Khôi cho nên không ngày nào Khôi được vui vẻ. Cho nên nó mới lạnh lùng vậy đó. Rồi bên ngoài mới đồn rằng Khôi không phải là con của mẹ cậu ấy.

- Anh có vẻ biết nhiều quá hén.

- 2 gia đình là bạn bè thân thiết mà em. Từ nhỏ anh đã qua chơi với nó rồi. Ngoài anh ra nó không có đứa bạn thân nào đâu. Nếu không vì chuyện của My thì...

- Thì sao?

- Em có vẻ quan tâm nó quá hén. Anh ghen đó.

- Ghen gì chứ. Chẳng phải anh nhắc tới My trước sao? Mà em với anh có là gì đâu chứ mà ghen với không ghen.

- Là bạn không được sao? Hay giờ em đá anh, em không muốn làm bạn với anh nữa hả.

- Xá. Đừng nhắc cô ta trước mặt em. À vậy còn người nhân tình của ba Khôi thì sao? Bà ta sinh ra con trai hay con gái? Rồi bà ta ở đâu?

- Anh không biết, anh chỉ nghe người ta kể lại vậy thôi. Nhưng không phải em thích nó rồi đó chứ?

- Làm gì có, là anh nói trước mà. Em có hỏi gì đâu anh tự khai ra mà.- tôi ập úng mà trả lời.

Càng gần Duy tôi thấy anh như một con người khác vậy. Anh hài hước lại ấm áp. Bên cạnh anh tôi thấy rất thoải mái nhưng nó không phải tình yêu mà là tình bạn. Một tình bạn đẹp mà tôi hằng ao ước giữa 2 người khác giới.

- -----

Hôm nay là sinh nhật Thùy Linh, chị Kate giúp tôi tổ chức một bữa tiệc long trọng. Quan khách đến dự đều là người trong giới làm ăn, họ ăn mặc sang trọng và khoe đầy thứ đắt giá trên người. Tôi cũng không thể kém cạnh họ, mặc một chiếc đầm body dạng cúp ngực với chất liệu voan màu đỏ, lại còn xé đùi giúp tôi khoe được 3 vòng gọi cảm cùng đôi chân dài miên man. Tôi chọn MAC Dionysus với màu đỏ mận khiến cho đôi môi vô cùng quyến rũ, sóng sánh như ly rượu vang đỏ.

Tôi bước ra trong sự vỗ tay của nhiều người, trong đó có người hâm mộ tôi, có người khinh bỉ tôi. Tôi không quan tâm chỉ cần mình vẫn là trung tâm của buổi tiệc là được.

Choáng ngợp vì không khí buổi tiệc, hết người này đến người nọ làm quen rồi mời rượu. Giờ tôi mới biết làm trung tâm không có gì sướng mà vô cùng mệt. Mệt, mệt mỏi thật sự.

Đang nhắm nhĩ ly vang trong tay, tôi nhìn thấy Khôi đang bước tới. Anh bước đi nhẹ nhàng như gió lướt qua trên mặt hồ. Ánh mắt anh như dán lên người tôi, anh bước tới đứng cạnh tôi. Anh tặng tôi 1 đóa lan trắng và nói:

- Sinh nhật vui vẻ.

- Sao lại tặng tôi hoa phong lan trắng, tôi thích hoa hồng cơ.

- Hoa hồng đẹp nhưng nhiều gai, tặng nó rất nguy hiểm với lại chúng ta có yêu nhau đâu mà tặng hoa hồng chứ.

- Bộ yêu mới tặng được hả? Anh Duy tặng tôi vậy anh ấy yêu tôi à.

- Tôi nghĩ phong lan trắng thích hợp với cô. Nó tượng trưng cho người phụ nữ xinh đẹp và thông minh.

- Vậy người phụ nữ không xinh đẹp, không thông minh thì không đáng được tặng nó hay sao?

- Không. "cô ấy" duyên dáng và vui vẻ, trong sáng và lương thiện cho nên cô ấy đáng nhận được sự hạnh phúc và phong lan hồng mới xứng với cô ấy. Chỉ cần như vậy là đủ nhưng...- vừa nói vừa cười với ánh mắt xa xăm giống như đang nghĩ gì đó.

Thì ra lúc trước anh tặng tôi nhành lan hồng anh mong tôi được vui vẻ và hạnh phúc. Thế mà tôi lại so đo với anh chứ, tôi giống con nít thật, còn định giận anh vì nghĩ rằng anh nói tôi ngu ngốc và xấu xí. Anh chưa từng nghĩ tôi như vậy, vậy mà tôi lại hiểu lầm anh. Thật sự hôm nay nghe anh nói tôi mới thấy mình quả thật ngu ngốc, nhưng thấy vui trong lòng vì anh khen tôi duyên dáng.

Bỗng nhiên anh bất chợt quay sang và nhìn thẳng vào mặt tôi và nói: "Cô cười gì vậy?" làm tôi hơi lúng túng. Rồi tôi quay đi mà trả lời rằng: " Chả cười gì cả"

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25

Trở lại buổi tiệc Huy và Kate đang đứng cạnh nhau. Kate có vẻ ngượng ngùng vì mãi nhớ đến chuyện trước đây. Huy lên tiếng trước: " Anh xin lỗi."

Kate gật đầu một cái tỏ vẻ chấp nhận lời xin lỗi của Huy. Huy lại nói tiếp: " Em mặc bộ váy này xinh lắm." Kate lại gật đầu một lần nữa.

Huy lại nói tiếp: " Sao em không trả lời anh. Anh nói thật lòng đó."

Lúc này Kate mới trả lời: " Tôi biết mà."

- Em biết gì?

- Tôi biết tôi đẹp mà.

Hai người nhìn nhau rồi lặng lẽ cười. Sâu thẳm trong đáy mắt của họ hiện lên sự yêu thương tha thiết.

Huy uống một ngụm rượu rồi bong đùa chọc Kate: "Anh nói bộ vậy mà, anh có nói là em đẹp đâu." Kate nhéo một cái lên mặt Huy, Huy bắt lấy tay Kate làm cô ngượng ngừng quay mặt đi." Bỏ ra, người ta nhìn kia."

Bỗng nhiên có một cô gái cầm ly rượu bước tới cổ tình ngã vào Kate. Ly rượu đổ ào vào chiếc váy trắng Kate đang mặc. Cô ta không hề xin lỗi mà cứ thế bước đi. Huy bực tức lôi cô ta lại: "Cô làm gì vậy? Mau xin lỗi Kate ngay."

Cô ta nghénh mặt lên mà nói:" Sao tôi phải xin lỗi cô ta chứ? "

- Cô đổ rượu vô người người ta mà không xin lỗi sao?

- Anh biết tôi là ai không?

- Cô là con gái ông Duy Nam, em gái của Duy Thành. Nhà cô nổi tiếng chuyên kinh doanh trang sức.( tôi bước tới)

- Đúng. Ngoài ra...

Tôi ngắt lời cô ta: " Ngoài ra nhà cô còn một chị gái nữa tên là Ngọc Dung. Vì là con riêng của ba cô nên cô luôn chèn ép, tước đoạt mọi thứ tốt đẹp của cô ấy. Cô thấy tôi nói đúng không Thanh Hà."

Cô ta tức giận, vung tay định tát tôi. Tôi bắt lấy tay cô ta:" Cô muốn đánh tôi sao? Xin lỗi nhưng hôm nay tôi là chủ nhân bữa tiệc này, nếu muốn đánh thì cũng là tôi ra tay." Dứt lời tôi tát cô ta một bạt tay rồi đẩy cô ta ngã nhào xuống đất.

Kate ngăn tôi lại:"Được rồi, dạy cô ta nhiều đó được rồi em. Chị không sao đâu."

- Gì mà không sao chứ? Hôm nay em phải bắt cô ta xin lỗi chị mới được.

Thanh Hà đứng lên, chỉnh đốn trang phục rồi tiến tới chỗ Kate:" Chị đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Chị vui lắm chứ gì, hôm nay nhờ tay cô ta mà chị trả thù tôi được rồi chứ gì. Được, chị hay lắm. Chị nhanh về giải thích với.... Á "

Tôi vung tay đổ ly rượu lên chiếc váy của Thanh Hà. Cô ta hét lên, giận đến tái mặt. Tôi mỉm cười rồi nhìn cô ta. Cô ta nhào tới vỗ lấy tôi nhưng Khôi kéo tôi nép vào người anh né sang một bên khiến cho cô ta ngã nhào xuống bể bơi.

- Chị cô nhện cô nhưng tôi thì không. Cô hiểu chứ.

Tôi với Kate quay đi mặc kệ cô ta la hét. Có vẻ cô ta bực lắm nhưng không dám làm gì. Thật ra chị Kate cũng là người Việt Nam. Chị tên thật là Ngọc Dung là chị gái của Thanh Hà. Vì sự sai lầm của mẹ chị mà chị phải chịu khổ suốt hai mươi mấy năm qua. Lúc đi du học ở Pháp, chị mất hết giấy tờ điện thoại về nhà báo nhưng không thấy hồi âm lại. Cả tiền cũng không còn may mắn gặp được mẹ Mayta giúp đỡ chị mới vượt qua khó khăn. Về sau chị mới biết tất cả tiền bạc đều bị Thanh Hà lấy hết, cô ta còn chặn tất cả thông tin của chị với bố mình nữa khiến ông không thể liên lạc với chị được.

Buổi tiệc kết thúc, Khôi đưa tôi về nhà. Tôi mời anh vào nhà nhưng anh từ chối. Từ ngày anh biết tôi là Thủy Linh, anh càng xa lánh lạnh nhạt với tôi.

Tôi mở điện thoại rồi nhắn cho anh một tin nhắn:" Chúc anh ngủ ngon". Tôi không biết tại sao mình lại làm như vậy nhưng rõ ràng tôi vẫn rất thương anh cho dù anh có tổn thương tôi như thế nào. Tôi thấy hiện lên 2 từ "Đã xem" nhưng vẫn không thấy anh hồi âm. Tôi tắt điện thoại rồi đi ngủ vì tôi biết anh cũng sẽ chẳng trả lời nó đâu. Anh cứ lạnh lùng như cái ngày anh đến.

- -----

Huy chở Kate về, trên xe anh biết cô đang buồn, anh biết về gia đình cô nhưng anh chọn cách im lặng vì không muốn cô buồn thêm.

- Anh đang cười tôi đúng không?

- Không. Anh thấy thương em hơn là đáng khác. Rốt cuộc em đã chịu đựng cảnh này bao lâu rồi.

- Tôi tin anh được không?

- Em cứ nghe theo tiếng gọi con tim mình là được.

Rồi cô kể hết mọi chuyện cho Huy nghe. Anh biết cô nhẫn nhịn bao năm qua vì cô thấy ân hận với những chuyện mẹ cô đã gây ra cho gia đình Thanh Hà. Cô là một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng cũng đầy yếu đuối. Anh biết nhược điểm của cô chính là gia đình.

- Em muốn khóc cứ khóc đi, có anh bên cạnh em rồi.

Nghe câu nói của Huy, Kate như vỡ òa, hai hàng nước mắt không biết từ khi nào tuôn ra ào ào. Anh dừng xe, đưa tay sờ lên khuôn mặt người con gái ấy, anh cảm nhận được nỗi đau mà cô đã chịu đựng. Anh dùng tay lau nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn của cô một cách âu yếm và nói: "Sau này đừng khóc nữa vì anh sẽ là người bảo vệ em."

Kate choàng tay ôm lấy Huy nức nở nói:" Em tin anh được không?."

Huy đáp lại câu hỏi của Kate bằng một nụ hôn ấm áp. Hai người hôn nhau trong xe mặc cho cơn mưa đang tầm tã ngoài kia.

- -----

Về đến nhà, Kate định bước ra khỏi xe nhưng bị Huy kéo lại.

- Không hôn tạm biệt anh à?

Kate cười cười rồi hôn lên má Huy 1 cái. Huy có vẻ khoái chí.

Ngồi trong xe anh nhìn chằm chằm Kate vào nhà rồi mới lái xe đi.



## Chương 26

Không biết từ khi nào tôi có thói quen hay đến nhà anh nữa. Hôm nay, tôi về sớm ghé qua chợ mua ít thức ăn rồi lái xe qua nhà Khôi. Khôi vẫn chưa về, tôi phụ đi Hai ( đi giúp việc) nấu nướng.

- Cô qua tìm Khôi đúng không?

Câu hỏi của di khiến tôi hơi bất ngờ liền trả lời đại: " Làm gì có, con qua đây nhờ di dạy con nấu vài món, tuần sau mẹ con về rồi, con muốn nấu cho mẹ con ăn thử."

Di đưa tay vỗ đầu tôi rồi cười: " Làm như tôi không biết 2 cô cậu đang yêu nhau vậy. Đừng tưởng tôi già rồi mà không biết nha."

Mặt tôi nóng bừng lên, vậy là Khôi cũng yêu tôi sao, nhưng tôi có thấy cảm nhận được gì ngoài vẻ lạnh lùng của anh đâu.

Di thờ dài rồi lại nói tiếp:

- Tôi biết sẽ hơi khó để khiến Khôi yêu cô nhưng cô hãy cố gắng đi, chắc chắn sẽ có một ngày Khôi yêu cô.

Tôi đang nhặt rau thì có tiếng chuông cửa reo nên tôi ra mở cửa. Người đưa thư gửi tôi một cái hộp lớn, tôi nghĩ đó là hồ sơ của cty. Tôi bước vào để nó xuống đất nhưng di kêu tôi mang nó lên phòng làm việc của Khôi. Tôi đành phải mang nó lên phòng giúp di.

Căn phòng này lần trước tôi đã thấy qua. Tôi ôm chiếc hộp đặt lên bàn làm việc của Khôi. Đập trước mặt tôi là bức ảnh của tôi với bà. Khôi vẫn luôn nhớ tôi, Khôi vẫn yêu tôi. Chợt nước mắt từ đầu tuôn ra, tôi nhớ lại khoảnh khắc có bà và anh, chúng tôi đã sống những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc bên nhau.

Tôi sắp xếp lại giấy tờ vung vãi trong phòng anh một cách ngăn nắp. Mở cửa tủ ra tôi nhìn thấy một chiếc hộp màu đen, tôi mở nó ra chưa kịp nhìn thì cửa phòng mở toang ra. Ánh mắt Khôi sắc bén nhìn tôi, lúng túng tôi đặt lại chiếc hộp lên bàn nhưng không may nó lại rơi xuống đất. Một tiếng keng, chiếc vòng ngọc trong chiếc hộp rơi ra vỡ tan tành.

Chẳng kịp định thần Khôi bước tới nắm chặt tay tôi kéo ra khỏi phòng rồi quát thẳng vô mặt tôi: " Cô đi ra đi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô ở đây. Ai cho cô cái quyền vô phòng người khác vậy?"

- Tôi chỉ...

Tôi còn chưa kịp nói Khôi quay phắt đi đóng cửa phòng một cách đầy giận dữ. Bữa cơm hôm đó e rằng chẳng thể ăn được nữa, tôi tạm biệt di rồi lái xe thẳng về nhà.

- -----

Hôm nay tôi lái xe ra sân bay đón mẹ Mayta nhưng đã qua 15p máy bay hạ cánh rồi mà chẳng thấy mẹ đâu cả. Bỗng điện thoại tôi reo lên. Là mẹ gọi, mẹ bận công việc nên chưa về được nhưng mẹ bảo tôi đón một người bạn giùm mẹ.

Tôi đứng lóng ngóng tìm người bạn của mẹ, một giọng nói vang lên từ phía sau: " Con là Thùy Linh phải không?"

Tôi gật đầu đồng ý. Tôi chờ di về nhà, trên đường về chúng tôi trao đổi rất nhiều chuyện với nhau.

- -----

Kể từ hôm đó tôi chả thèm quan tâm đến anh nữa nhưng chiếc vòng đó quan trọng với anh đến mức nào mà khiến anh tức giận đến thế. Mấy hôm sau gặp Duy tôi mới biết Khôi đang bị bệnh. Nghe đâu Khôi cãi mẹ chuyện gì đó nên bị tát còn quý ngoài mưa cả một đêm nên giờ bị bệnh rồi. Trong lòng dâng lên nỗi niềm lo lắng tột độ, tôi kêu Duy chờ tôi qua nhà Khôi.

Di Hai mở cửa rồi kể cho tôi nghe rằng Khôi bị bệnh lại chả thèm ăn uống. Tôi bảo Duy về trước tôi ở lại chăm sóc Khôi. Bước vào phòng nhìn thấy anh đang nằm trên giường. Chỉ mấy ngày không gặp mà anh đã ốm đi nhiều, gương mặt phờ phạc vì bệnh. Tôi đưa tay sờ trán anh, cảm nhận được hơi nóng toàn thân anh bốc lên. Có lẽ Khôi đang phát sốt, tôi lật đật lấy nước ấm chuôm khăn cho anh. Nửa đêm, nghe tiếng Khôi kêu mẹ trong tiếng nấc, tôi vội ôm Khôi vào lòng. Hình như anh gặp phải ác mộng, cảm nhận được 2 dòng nước mắt nóng hổi lăn trên má anh, tôi ôm chặt lấy anh.

Sáng hôm sau khi Khôi đã tỉnh dậy tôi mang cháo vào phòng. Anh chả thèm ăn uống, tôi cố khuyên anh mới ăn được vài muỗng. Vừa uống thuốc xong, anh nằm ngay xuống giường. Tôi loay hoay mãi mới dọn xong đồ đạc vung vãi khắp phòng. Tôi nhờ chị Kate mang giúp tôi bộ đồ thay rồi đến cty vì còn nhiều việc cần xử lý.

- -----

Màn đêm buông xuống, ngoài trời gió lạnh ủa về báo hiệu một cơn mưa sắp đến. Vươn tay tôi đóng chặt mấy cánh cửa sổ trong phòng Khôi, gió từ ngoài hất mạnh vào mặt tôi, một hơi lạnh thấu xương. Ngã mình xuống một chiếc ghế bành, tôi lên quan sát anh một cách lên lút. Có vẻ chưa thật khỏi bệnh nên nét mặt vẫn rất xanh xao, hơi thở hỗn loạn. Tôi nhìn anh chăm chú đến thiếp đi không hay.

Một tiếng sấm vang lên chói tay, tôi giật nảy người, theo quán tính tôi dùng hai tay bịt chặt tai mình đồng thời cuộn tròn người lại. Cảm thấy hơi ấm từ phía sau tôi mới biết mình đang nằm trên giường anh. Theo đó anh choàng tay ôm chặt lấy tôi, thủ thi vào tai tôi: " đừng sợ, đừng sợ, có anh đây." Trong vòng tay ấm áp ấy tôi buông mình ôm chặt lấy cánh tay anh như vừa vớt lấy chiếc phao cứu sinh. Cơn mưa cứ dai dẳng, rá rít đến gần nửa đêm mới tạnh. Không hiểu vì sao tôi trở mình rồi ngã vào lòng Khôi thật nhẹ nhàng, ôm lấy anh một cách thật bình yên như chưa từng xảy ra chuyện gì trong quá khứ.

## Chương 27

Một sáng mùa hạ, cái nắng đã len lỏi khắp vào phòng làm tôi chợt thức giấc. Đưa tay vươn tới ánh nắng, cố bắt lấy nó rồi vô tình rút tay lại che ánh nắng chói chang qua mắt. Sau khi ăn sáng tôi rào bước trong sân vườn, tựa người trên chiếc xích đu. Nhắm mắt lại nghe thật kĩ tiếng gió réo rất hòa với tiếng chim đang rộn rã trên nền trời. Ôi! Một cuộc sống thật yên bình. Cần biệt thự riêng biệt tránh xa mọi ồn ào, náo nhiệt của thành phố.

- ----

Khi màn đêm buông xuống, tôi cùng Kate vội vã chuẩn bị một bữa tiệc nướng. Di Hoa bạn mẹ tôi cũng đang loay hoay với mấy đĩa salad. Còn Huy, anh đang chăm chú với vài mớ than trong lò. Từ ngày đó, Huy và Kate càng thân thiết với nhau hơn. Tôi gọi điện cho Khôi từ rất sớm nhưng mãi đến giờ chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Tôi nghĩ anh không đến, đến khi tôi vào nhà lấy thêm ít rượu trở ra thì thấy anh đang nướng mấy xiên thịt. Tôi háo hức đặt chai rượu lên bàn, vội bước tới chỗ anh. Đang định mở lời nhưng không biết phải nói gì trước thì Khôi nhìn tôi và nói: "Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi."

Tôi cười rồi đưa tay gấp mấy xiên thịt đã chín vào đĩa mang vào bàn. Tôi lựa xiên to nhất, thơm nhất đưa cho Di Hoa. Cả buổi tiệc chúng tôi chỉ nói toàn chuyện vui. Nhìn Khôi cười tôi cảm thấy chính mình đang rất vui. Không biết giữa Khôi và mẹ anh ấy đã xảy ra chuyện gì làm anh đau khổ như vậy.

Giữa buổi tiệc, Huy đứng dậy rồi đi ra ngoài một hồi lâu. Anh ấy bảo có việc riêng. Đến khi anh về mang theo một đóa hồng tặng cho Kate, khi Kate nhận đóa hồng từ tay Huy cũng là lúc Huy quỳ gối xuống, lấy ra từ túi một chiếc hộp, trong chiếc hộp màu đỏ là một chiếc nhẫn lấp lánh. Thì ra Huy đang cầu hôn Kate. Tôi đang chứng kiến một cảnh lãng mạn đầy sao. Chưa kịp nghe câu trả lời từ chị, tôi đã bị cánh tay Khôi bắt lấy, kéo tôi ra ngoài nhường lại không gian ấy cho hai người họ.

- ----

- Làm vợ anh nhé, Ngọc Dung.

- Anh có đang đường đột lắm không? Chúng ta chỉ mới biết nhau không lâu mà.

- Anh đang rất tỉnh táo, chưa bao giờ anh tỉnh táo như lúc này. Có lẽ em không biết nhưng anh đã yêu em từ rất lâu rồi.

Huy kể cho cô nghe hết thấy mọi chuyện. Lần đầu gặp nhau, cô là một cô sinh viên trẻ năng động và ngọt ngào. Lúc ấy anh chỉ là một sinh viên nghèo không dám thổ lộ tình cảm của mình. Lần thứ hai, gặp cô đang khóc sụt sùi vì bị Thanh Hà làm nhục vì thân phận của mình trước mặt mọi người. Anh trở thành chàng Thỏ gửi từng lá thư động viên cho cô. Lần thứ 3, 4, 5,... họ chạm mặt nhau nhưng chỉ với tư cách bạn bè. Anh luôn dõi theo từng bước đi của cô. Rồi đến một ngày cô dành được học bổng sang nước ngoài học, kể từ đó anh mất hết liên lạc với cô.

Kate chợt quỳ xuống, đưa hai tay nâng mặt Huy, thì ra người luôn theo cô, chàng Thỏ cô luôn tìm kiếm chính là Huy. Nếu hôm nay Huy không nói rõ mọi chuyện có lẽ cô sẽ không đồng ý lời cầu hôn của anh. Vì cô luôn nhớ đến chàng Thỏ của mình, cô cũng yêu người con trai này.

- Em đồng ý! Em đồng ý!

Huy cầm lấy tay Kate, đeo vào đó chiếc nhẫn mà anh đã rất muốn trao cho cô từ nhiều năm trước. Huy hôn một cái hôn đắm đuối trên tay Kate.

- -----

Tôi và Khôi đi dạo cùng nhau bên con đường đá quanh bờ hồ phía sau nhà. Tôi dừng lại bên một gốc cây dương liễu rồi đưa ánh mắt trải rộng tận bờ hồ phía bên kia. Một làn gió từ bờ hồ tạt thẳng vào mặt tôi. Tôi xoa xoa tay rồi thở vào đó một luồng hơi. Thấy tôi lạnh, Khôi cởi chiếc áo khoác anh đang mặc choàng cho tôi. Khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi chạm nhau làm tim tôi hơi lồi nhịp. Cứ tưởng như thế chúng tôi sẽ trao nhau một nụ hôn nhưng không anh quay phắt đi rồi đưa hai tay vào túi quần vươn ánh mắt nhìn lên trời rồi thở dài...

Khôi, anh đang nghĩ gì vậy? Rốt cuộc tại sao anh không hôn em. Em thêm cái hôn đó biết bao, anh biết không???

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28

Lại một mùa xuân nữa lại về, những mầm non nẩy chồi trên những tán cây trơ lá của mùa đông. Tiếng chim hót véo von trong vườn hòa cùng tiếng hát của hai con tim nay đã chung nhịp. Huy trong bộ vest trắng lịch lãm đang đứng chấp tay chờ cô dâu. Kate nhẹ nhàng và tinh khiết như đóa hoa lan vừa mới nở bước vào lễ đường. Họ nhận lời chúc phúc của linh mục rồi trao nhau một nụ hôn nồng cháy giữa bao người. Cuối cùng Chúa cũng đã mang đến cho Kate một hạnh phúc viên mãn sau bao sóng gió mà cô đã đối mặt trong đời này.

Còn tôi thì sao? Chúa ơi! Người quên con rồi hay sao? Bao giờ thì con mới được hưởng trái ngọt của tình yêu đây?

- ----

Mẹ Mayta vừa dự lễ cưới của Kate rồi cũng nhanh chóng đi. Cũng may, tôi với mẹ vẫn có cuộc trò chuyện riêng với nhau. Tôi cầm lấy hoa cưới mà mình đã nhận được từ tay Kate đặt trên bàn. Mẹ vừa bước vào đã ôm chầm lấy tôi và nói:

- Con đang băn khoăn phải không? Hãy thử buông thả cho mình đi con. Con cứ làm những thứ con thấy hạnh phúc, đừng mãi sống trong hận thù nữa. Tin mẹ đi, từ bỏ những thứ đang gây xéo tâm hồn con và bước đến bên cạnh Khôi, tha thứ cho nó, hãy tìm hiểu và lắng nghe nó.

Tôi như khóc nức trong vòng tay mẹ. Mẹ tuy không sinh ra tôi nhưng bà thấu hiểu tôi như chính con ruột của mình. Tôi cố phát ra từng tiếng nức trong nghẹn ngào:

- Không, không. Con không thể từ bỏ mẹ ơi.

Mẹ nắm chặt lấy hai bờ vai đang run rẩy của tôi, ánh mắt nhìn thẳng trực diện vào mặt tôi:

- Sẽ chẳng bao giờ con thấy hạnh phúc nếu con cứ sống trong đau khổ mãi như thế. Tự cho mình một cơ hội như vậy con không làm khổ mình cũng không làm khổ ai khác nữa.

Bà gắng lại hỏi tôi:" Tin mẹ không? Tin mẹ không?"

Những lời nói mẹ nói ra khiến tôi như nhệ lỏng. Không phải tôi không muốn từ bỏ mà tôi rất muốn chỉ là không tìm thấy lý do để từ bỏ nó. Có nhiều đêm, tôi cứ trằn trọc mãi về chuyện của mình. Liệu tôi có đang làm đúng??? Khôi muốn tôi như nhánh lan hồng, duyên dáng và sống một cuộc đời hạnh phúc nhưng tôi lại tự ép mình thành nhánh lan trắng, sang trọng, sắc sảo nhưng đầy cô đơn vì thiếu bóng anh.

- - - - -

Cà đêm mất ngủ chỉ vì muốn tìm cách có thể gần gũi với anh nhiều hơn. Có lẽ vì tôi là Thùy Linh nên anh cứ mãi giữ khoảng cách với tôi. Nếu bây giờ tôi là Gia Hân thì sao? Một ý tưởng không tồi mà tôi chợt nghĩ ra. Tôi sẽ trở lại là Gia Hân ngày nào....

- - - - -

Mùa xuân vẫn còn vườn vẫn trên cành, những cánh mai anh đào rụng là lời theo gió bay ngập vào phòng tôi. Một cánh hoa còn mang hơi sương ướt ướt "đậu" trên má tôi như nhắc nhở cho tôi biết hôm nay là ngày kỉ niệm đồng với một chủ homestay ở Đà Lạt.

Cùng với Khôi, chúng tôi đã hoàn thành xong kế hoạch trước giờ định. Anh chở tôi qua con đường Trần Hưng Đạo, con đường tràn ngập sắc mai anh đào. Những cây mai anh đào nở rộ hai bên đường mang một màu sắc rất lung linh cứ như trong những bộ phim Hàn tôi đã xem. Nam chính sẽ ôm hôn nữ chính dưới tán mai anh đào rồi những cánh hoa sẽ rơi là chả xuông. Ôi! Thật lãng mạn làm sao??

Đột nhiên Khôi phanh gấp. Bụp.... Tôi nhìn thấy phía trước là một bé gái đang đứng dậy với vẻ mặt đầy sợ hãi rồi vụt chạy đi. Tôi nhận thấy trên trán có gì đó lạnh lạnh không ngừng tuôn ra. Sau đó tôi lịm đi.

Sau khi tỉnh dậy, trời đã tắt nắng. Ngọn đồi phía xa xa cửa sổ giờ chỉ còn mỗi màu đen của màn đêm len lỏi vài ánh đèn vàng sáng rực hắt lên. Tôi dần mở mắt, Khôi từ cửa bước vào trên tay mang theo tô gì đó. Khôi nhanh tay đặt tô lên bàn rồi đỡ tôi ngồi dậy. Anh cầm lấy chiếc muỗng múc cháo rồi đút tôi ăn. Tôi cố tỏa ra mạnh mẽ, muốn tự mình làm nhưng anh vẫn không để tôi tự ăn.

- Bác sĩ nói cô không sao, chỉ bị say sất ngoài da thôi nên sẽ không để lại sẹo.

- Chắc chắn sẽ không để lại sẹo sao?

- Bây giờ y học tiên tiến cô có thể xóa bất cứ lúc nào. Cô cứ yên tâm mọi chi phí tôi sẽ lo.

Khôi nói rất ngắn gọn, xúc tích. Chỉ bấy nhiêu thôi, không thêm được lời nào nữa. Tôi uống thuốc xong Khôi đắp chăn cho tôi rồi quay đi. Thái độ dửng dưng của Khôi làm tôi phải thất lên:

- Anh không có gì muốn nói với tôi sao?

Ngắm một hồi lâu anh mới trả lời nhưng vẫn không quay lại nhìn tôi:" Cô nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có việc. Làm sớm còn về Sài Gòn."

- Đêm nay anh có thể ở lại bên cạnh tôi không? Tôi sợ.....

Chưa kịp thất lên Khôi đã phản biện nhanh chóng:

- Thời tiết hôm nay rất tốt, sẽ không có mưa đâu. Cô nghỉ ngơi đi. Tôi đi đây.

Cảm thấy hơi hụt hẫng tôi không trả lời lại, kéo chăn rồi cố nhắm mắt lại. Khôi bước gần đến cánh cửa giờ tay chạm khóa cửa bỗng ngoảnh mặt lại:

- Tôi ở bên ngoài sofa, có gì thì gọi tôi.

Nói rồi Khôi kéo cánh cửa đóng lại thật nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29

Công việc đã hoàn tất, khó lắm mới níu kéo Khôi ở thêm vài ngày. Tôi với anh thuê 2 chiếc xe đạp chạy dạo đường Đà Lạt ngắm mai anh đào. Tối đó, tôi với anh đi dạo chợ đêm ở Đà Lạt, tôi đã mua được hai chiếc khăn len rất đẹp. Một cái dành cho tôi và một cái tôi dành cho anh.

Tôi nhanh tay choàng chiếc khăn cho anh, thắt một nút thật đẹp, thật ấm. Khôi nở nụ cười nhìn tôi tỏa ý cảm ơn khiến tôi ngỡ ngàng. Nụ cười không tươi nhưng được cong lên như vầng trăng khuyết thật quyến rũ chết người. Mãi ngắm anh tôi không khéo bị người đi phía sau đẩy thật mạnh. Khôi đưa tay kéo tôi vào lòng. Ôi! Âm áp quá đi!

Khôi rất tinh tế, nhẹ nhàng đẩy tôi ra. Sau đó tôi với anh tiếp tục đi dạo chợ đêm. Mọi thứ đều quá lạ lẫm với tôi. Tôi chạy hết gian hàng này sang gian hàng khác như một chú cừu non được thả ra thảo nguyên mênh mông. Tôi chỉ thấy Khôi lặng lẽ nhìn tôi rồi bẽn lẽn cười.

- - - - -

Nửa đêm, không khí Đà Lạt dần trở nên lạnh buốt. Ngồi trong phòng tôi nhấp từng ngụm vang đỏ. Hơi rượu làm tôi ấm người hơn. Uống một mình mà không có tri kỷ hay tình nhân quả thật buồn chán. Cầm chai rượu tôi mang ra ngoài vườn- nơi Khôi đang ngồi. Tôi đưa cho Khôi:

- Làm vài ngụm không? Có thể sẽ giúp ích cho anh.

Khôi nhận lấy chai rượu rồi nhấp lấy một hơi thật dài.

- Cô còn yêu Lâm không?

Đang yên đang lành, Khôi bỗng nhắc tới Lâm làm tôi hơi hoảng loạn.

- Không.

Khôi nhấp thêm một ngụm rồi cười." Thật sự không thể tha thứ hay sao? Mắc lỗi dù không cố ý cũng không thể sao?

- Không. Gây ra cho người khác bao đau khổ rồi bảo người ta tha thứ, anh làm được không. Anh có thấy chiếc gương nào vỡ có thể hàn gắn lại không?

- Ủ.

Rốt cuộc tôi làm sao vậy? Muốn tha thứ cho Khôi nhưng tôi lại buông ra những lời nói cay nghiệt như thế làm anh buồn. Câu chuyện chỉ đơn giản là Thùy Linh có còn tình cảm với Lâm không? Vậy mà tôi lại lái sang chuyện của tôi với anh. Thật sự không thể tha thứ hay sao?

Chai rượu đã hết, Khôi có vẻ say thật. Anh ngả người vào vai tôi, nước mắt không ngừng lăn xuống:

- Thì ra là vậy.

- Chuyện gì?- tôi hỏi lại

- Mặc dù không cố ý tổn thương cô ấy nhưng tôi cũng đã tổn thương cô ấy. Tôi muốn tốt cho người con gái ấy nhưng lại vô tình gây bao đau thương cho cô ấy.

- Người ấy là ai?

- Gia Hân.

Hai tiếng Gia Hân thốt ra từ miệng anh thật dịu dàng, thật ấm áp. Rồi anh lại nói tiếp:

- Người con gái tôi rất yêu. Tôi không một khoảnh khắc nào quên đi cô ấy. Chính tôi đã gây ra cái chết của cô ấy. Là tôi, là tôi.

Là Khôi không cố ý, Khôi chưa bao giờ quên tôi. Trời ơi, chính My hại tôi chứ nào phải anh đâu. Tôi hiểu lầm anh nhiều như thế nào rồi? Rốt cuộc anh đã giấu tôi bao nhiêu chuyện rồi?

Tôi đưa tay chạm lên mặt Khôi, lau nước mắt cho anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, chạm thấy ánh mắt của anh tựa hồ đen sâu thăm làm tôi như xoáy vào hắc ảnh mắt ấy. Tôi mạnh dạn hôn thẳng lên cánh môi của Khôi. Một lúc sau Khôi mới đáp trả lại nụ hôn ấy, anh chủ động dùng lưỡi tách hai môi tôi ra, xâm chiếm khoảng rộng trong miệng tôi. Khôi bế tôi lên giường, anh nhanh chóng cởi chiếc áo đang mặc ra khỏi người rồi đè lên người tôi. Anh đưa đôi môi mỏng ướt lướt quanh hóm cổ tôi khiến tôi thoáng run lên. Thế là cả hai nồng nàn bên nhau mặc cho quá khứ kia vẫn còn hiện hữu.

- -----

Buổi sáng hôm sau, khi tôi còn đang say giấc thì nhìn thấy bóng dáng Khôi đang trầm ngâm bên cửa sổ. Tôi vội khoác chiếc áo choàng rồi từ phía sau ôm lấy anh thì thầm nói." Em yêu anh."

Khôi xoay người lại rồi ôm tôi và nói: " Anh xin lỗi."

Tôi ngheh mặt lên." Why?"

Khôi đưa tay ghé cằm tôi rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Reng. Tiếng chuông điện thoại tôi reo lên làm tôi choàng thức giấc. Thì ra hình ảnh Khôi ôm tôi chỉ là một giấc mơ. Tôi vội giờ chân xem tình trạng của mình. Phải chăng những cảm xúc đêm qua của chúng tôi chỉ là giấc mơ?

Không! Tôi đang mặc chiếc áo sơ mi của Khôi. Chiếc áo được cài khuy cẩn thận. Có lẽ chuyện đêm qua không phải là giấc mơ nhưng Khôi lại biến mất rồi. Tôi hốt hoảng thu gom hành lý rồi lái xe trở lại thành phố. Anh sẽ không biến mất rồi xuất hiện với một thân phận mới nữa chứ. Không. Tôi sẽ không để chuyện đấy xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30

Thành phố đón tôi về với cái nắng chói chang của ban trưa. Tôi không trở về nhà ngay mà ghé sang nhà Khôi.

Trời oi!!! Không thể nào tin được. My, tôi không nhầm. Cô ta đang chễm chệ trên ghế sofa. Tôi bàng hoàng khi hay tin chính Khôi là người đã đón cô ta về với lý do muốn chăm sóc cô ấy. Chỉ một đêm mà Khôi như hai con người khác, anh thay đổi một cách đột ngột.

Chúng tôi đã cãi nhau rất nhiều, tôi bỏ ngay về nhà. Quá tức giận tôi đập ga thật mạnh, gió cũng không thể xoa dịu tâm trạng của tôi. Cả người nóng như lửa, uất đến phát khóc. Tôi dừng xe lại rồi khóc thật to.

- -----

Nghe Kate nói về tình trạng của My, cô ta bị trầm cảm, nhiều lần có ý định tự tử nhưng bất thành. Lần này cũng vậy, My đã đập đầu vô tường và không ngừng kêu tên Khôi. Bác sĩ bảo về nhà chữa trị có lẽ sẽ hiệu quả hơn. Còn về bản án, vì không đủ năng lực nhận biết nên tòa chưa kết án. Với lại còn nhiều khúc mắc mà bên hình sự vẫn chưa điều tra ra. Có lẽ đứng sau cô ta vẫn còn người khác lợi hại hơn. My cần tỉnh táo, phải thật tỉnh táo mới chỉ ra người đứng sau giật dây mọi chuyện. Cái chết của bà thật sự không hề đơn giản chỉ vì My muốn trả thù tôi.

- - - - -

Khôi hẹn tôi sang nhà dùng cơm. Tôi thật sự không thể chịu nổi khi thấy My cứ bám riết lấy Khôi. Tôi bực mình đứng dậy bỗng Khôi nắm lấy tay tôi rồi dẫn lên phòng bảo có việc riêng.

- Chuyện đêm qua tôi thành thật xin lỗi.

Tôi nghĩ rằng sẽ trả lời như trong giấc mơ để nhận lấy một nụ hôn từ Khôi nhưng anh rất quả quyết khiến tôi như chết lặng:

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc mà tôi đã làm với cô đêm qua nhưng có vài điều tôi muốn nói rõ với cô. Thứ nhất, có lẽ đêm qua tôi say quá nên nhầm lẫn cô với cô ấy. Tôi thành thật xin lỗi nhưng nếu cô muốn, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ. Thứ hai, tôi muốn cô đừng gây áp lực cho My nữa. Cô ta quá đáng thương rồi, đừng tra tấn tinh thần cô ấy như bấy lâu nay cô thường làm nữa. Và thứ ba, điều quan trọng mà tôi phải nói dù cô không muốn nghe là: trong tim tôi chỉ có hình bóng một mình Gia Hân thôi. Tôi biết nói ra cô sẽ rất buồn nhưng tôi phải làm điều này.

Tôi biết anh yêu tôi, yêu Gia Hân nhưng thật sự nghe những lời này bây giờ khiến tôi không thể chấp nhận được. Làm sao tôi nói mình chính là Gia Hân đây. Tôi đang tự ghen với chính mình chỉ vì trước mặt Khôi bây giờ là gương mặt của Thùy Linh. Và mọi cố gắng xóa bỏ hình ảnh Gia Hân mà tôi đã làm giờ thành sự thật rồi.

- Anh sẽ chịu trách nhiệm với tôi sao? Không cần. Chúng ta đều đã trưởng thành hết rồi và tôi không phải người lạc hậu như vậy. Khôi, anh cứ xem chuyện đêm qua như tình một đêm là được. Không cần phải chịu trách nhiệm gì hết.

Tôi nói xong liền quay đi nhưng vẫn phải nói thêm:

- Xin lỗi nhưng tôi không thể tha thứ cho My được. Cô ta phải đau khổ hơn nữa, đau gấp trăm ngàn lần mà tôi phải chịu trước đây.

Khôi bước nhanh đến chặn tôi lại:

- Tôi biết cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bất kì ai gây tổn thương cho cô. Nhưng bây giờ thì tôi cần My thật sự tỉnh táo. Xem như tôi xin cô một lần đi. Cô muốn gì cũng được.

Lần đầu mà tôi thấy anh chịu khuất phục trước tôi, ánh mắt vẫn sâu thẳm không một gợn sóng nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi rất đồng ý mà trả lời rằng: "Tôi muốn cái mạng của anh." Nói rồi, tôi bước qua Khôi mặc cho anh đứng đó thần thờ.

Tôi biết anh đang nhớ đến tôi. Câu trả lời mà 4 năm về trước anh đã nghe khi hỏi tôi muốn gì. Vẫn là vậy, tôi muốn cái mạng của anh. Nhưng bao giờ tôi sẽ lấy lại nó đây???

- - - - -

My, thì ra lúc nào Khôi cũng quan tâm cô ta. Tôi tưởng anh đã dứt khoát với cô ta. Tôi tưởng anh trả thù cô ta vì tôi. Anh biết tôi đã làm gì với My. Đúng, tôi không thể tha thứ cho cô ta được. Ngày xưa, My lợi dụng bác sĩ để giết bà tôi thì hôm nay tôi cũng dùng chính cách đó gây áp lực với cô ta. Hoảng loạn, trầm cảm, tự sát. Chính tôi đã cho người đe dọa cô ta, khiến cô ta phát điên. Tôi biết tôi sai nhưng tôi không thể để cô ta yên. Như đã hứa, tôi sẽ để kẻ thù của mình sống không bằng chết.

- - - - -

Tôi bước qua My với ánh mắt đầy căm phẫn của Gia Hân trên gương mặt Thùy Linh. Cô ta sợ hãi quỳ xuống, không ngừng van xin tôi. Đúng lúc đó, Khôi từ trên cầu thang bước xuống choàng tay ôm lấy My vào lòng. Khôi nhìn tôi rồi lắc đầu, tôi thấy được sự thất vọng trong ánh mắt ấy. Tôi bước đến ngồi bên cạnh My, đưa tay vén tóc cô ta bỗng My sợ hãi quăng con gấu bông đang cầm trên tay rồi ôm chầm lấy Khôi, nước mắt không ngừng rơi ra. Miệng không ngừng lời cầu xin tôi tha thứ.

Tôi cầm lấy con gấu đưa cho My nhưng Khôi nhanh chóng gạt tay tôi ra. Sức anh quá mạnh làm tôi té ngã.

- Cô hãy thôi đi. Đừng làm tôi thêm ghét cô.

- Cô đi đi. Tôi không muốn thấy mặt cô nữa. Ra khỏi nhà tôi ngay.

Anh quát thẳng vào mặt tôi. Tôi đứng dậy ra xe lái một mạch về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31

Một tháng sau, tôi gặp My trong bữa ăn tối ở nhà Duy. Tinh thần cô ta có vẻ khá hơn trước nhiều. Tôi thấy Khôi quan tâm cô ta hơi nhiều, từng cử chỉ, hành động đến ánh mắt đều rất chân thành.

Tôi đi dạo trong sân vườn nhà Duy. Cùng lúc đó tôi thấy My đang đứng gần hồ bơi, tôi liền bước đến rồi đặt tay lên vai My. Cô ta thấy tôi liền hét hoảng la lên. Do không vững My hơi ngã người, tôi bắt lấy tay cô ta kéo về phía mình để cô ta khỏi bị té nhưng không ngờ My xoay người rồi đẩy tôi ra. Đôi gót trượt xuống làm tôi ngã nhào xuống hồ.

Tôi cố vung vẫy bơi lên nhưng không được vì chân trái đang bị chuột rút. Tôi sắp ngạt thở vì nước vào mũi tràn vào phổi thì có người phóng xuống. Nhận ra đó là Khôi.

Sau khi được cứu lên bờ, tôi liên tục ho khan vì bị sặc nước. Tôi chưa kịp cảm ơn thì bị Khôi dẫn mặt:

- Hại người không ngờ lại hại mình.

Thì ra Khôi nghĩ tôi đẩy My xuống hồ. Trời ơi, oan cho tôi quá. Tôi đã cứu cô ta, kẻ thù của tôi. Tôi không biết tại sao mình lại cứu My nữa? Lẽ ra tôi phải để cô ta chết. Nếu không phải vì hoảng nên cô ta đẩy tôi ra thì tôi sẽ không bị té như vậy.

Duy chạy đến đưa cho Khôi chiếc áo choàng nhưng anh lại choàng nó lên người My. Còn Duy choàng chiếc áo khác lên người tôi rồi đỡ tôi đứng dậy.

Đột ngột My lên tiếng biện hộ cho tôi:" Không phải, không phải. Cô ấy đã cứu tôi. Chỉ là không may nên tôi đẩy cô ấy thôi. Cô ấy là người tốt."

Tôi bước thẳng đến rồi đẩy Khôi xuống hồ bơi lần nữa.

- Như thế này mới là hại người. Tôi không bao giờ để mình bị người khác đổ oan đâu.

Duy kéo Khôi lên. Còn tôi, tôi bước vô nhà với vẻ mặt đầy giận dữ.

- -----

Duy chờ tôi về nhà. Mọi người đều rất lo lắng tôi sẽ bị cảm. Di Hoa nấu cho tôi bát trà gừng. Tôi hớp một ít chứ không thể nào uống nổi vì nó quá cay.

- ----

Tôi nghe nói mấy hôm nay Khôi đã đưa My đến nhiều nơi nhằm khiến cô ta nhớ lại. Nếu anh đã muốn như vậy tôi sẽ giúp anh. Hàng ngày tôi đều đến chăm sóc My. Cô ta không còn sợ tôi như trước nữa. Cô ta nói nhiều hơn trước nhưng mọi chuyện nhớ ra đều là quá khứ tươi đẹp của cô với Duy. Sau đó cô ta nhắc lại chuyện của Thùy Linh với Lâm. Nếu không biết những chuyện xấu mà cô ấy đã làm thì cô ta cũng là một người tốt bụng và dễ thương. Cô ta luôn bên cạnh tôi trước mặt Khôi mỗi khi anh hiểu lầm tôi.

- ----

Một thoáng mùa thu, những chiếc lá xanh tươi đã chuyển sang màu vàng ươm. Không khí cũng dễ chịu hơn, không nắng gắt như mùa hạ vừa qua. Tôi, di Hoa, vợ chồng Kate, Duy, Khôi và My quyết định làm một buổi dã ngoại.

Tôi sang đường lớn mua ít nước. Khi trở về thì có một chiếc xe chạy tới. Chiếc xe lao tới vì phanh hỏng. Tiếng còi inh ỏi nhưng tôi không kịp ổn định tinh thần. Bỗng tôi nhớ 4 năm về trước, khi tôi đứng trước xe mẹ Mayta cũng như vậy. Những hình ảnh về ánh mắt độc ác của My nhìn tôi liên tục ùa về.

Khôi lúc đó lao ra như tên bắn ôm tôi ngã nhào sang bên đường. Chiếc xe lao thẳng rồi dừng vào một gốc cây gần đó, cũng may tai nạn không gây thương vong về người. Anh tài xế chỉ bị say xát nhẹ. Khôi đỡ tôi ngồi dậy không ngừng hỏi thăm. Tôi nhận ra rằng anh rất lo lắng cho tôi. Tôi vội ôm chặt lấy Khôi. Lúc đó bên đường tôi thấy My ôm đầu ngồi cuồn cuộn hét toáng lên rồi ngã. Có lẽ cô ấy nhớ ra điều gì.

Vì tai nạn trên mà chúng tôi kết thúc buổi dã ngoại sớm hơn dự định.

- -----

Trong lúc chờ My tỉnh dậy, tôi và Khôi ngồi bên ngoài đợi. Khôi mang hộp thuốc sang bồi cho tôi. Tay và chân đều bị trầy xước, vết thương ửng đỏ rướm máu. Khôi nhẹ nhàng chấm bông gòn bồi lên những vết thương ấy. Tôi nhịn đau, nhưng anh biết mỗi khi bồi thuốc sẽ thôi cho tôi bớt đau.

Trên trán Khôi cũng có vết thương, tôi lấy ít băng kéo dán lên trán anh. Tôi vô tình bước lên chân anh khiến tôi ngã nhào vào lòng anh. Chỉ kịp nhìn nhau mấy giây thì tiếng Huy vọng ra:

- Xin lỗi, xin lỗi. Hai người cứ tự nhiên. Tôi đi trước đây.

Tên này thật biết đùa. Đã vậy thêm bà vợ nữa. Hai vợ chồng nhà này không ngừng trêu tôi khiến hai má tôi ửng đỏ. Lát sau, trong phòng vọng ra:" Gia Hân, Gia Hân. Tôi xin lỗi. Tha thứ cho tôi đi. Tha thứ cho tôi đi."

Hình như My đã nhớ ra không ít chuyện nên khi tôi bước vào, ánh mắt cô ấy rất kỳ lạ. Sau đó, cô ta lại thiếp đi. Chúng tôi đều ra ngoài chỉ còn mỗi Duy trong phòng chăm sóc cho cô ấy.

- -----

- My ơi, bao giờ em nhớ lại vậy.

- Mọi người đều mong em nhớ lại nhưng anh thì không. Đừng nhớ lại nha em, nhớ lại chỉ làm em đau khổ thôi. Cứ tiếp tục sống như vậy đi.

- Em hạnh phúc anh cũng cảm thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32

Mấy ngày sau, tôi đang làm việc thì thư ký mang cho tôi một bưu phẩm nhưng người gửi thì không rõ danh tính. Tôi mở ra xem, trong đó rất nhiều hồ sơ về mẹ Khôi. Trong bức ảnh, tôi nhìn thấy người phụ nữ mà tôi chắc chắn đó là di Hoa chụp cùng mẹ Khôi. Một chiếc usb màu trắng với chiếc khóa hoa hồng. Thắc mắc tôi mở ra xem, trong đó ghi lại toàn bộ quá trình chuyển nhượng và rửa tiền từ tài khoản của My sang tài khoản mẹ Khôi. Một video là lời tự thú của bác sĩ về cái chết của bà tôi. Trời ơi! Người đó không phải là My. Nhưng đoạn ghi âm phát lúc đám cưới rõ ràng như vậy, chính My đã sai khiến bác sĩ hại bà tôi mà. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi sắp phát điên lên rồi. Tôi cảm thấy mồ hôi toát khắp người, những giọt nước mắt nóng hổi bồi hồi trong khóe mắt nhưng vẫn không đủ để chảy ra. Hai tay tôi run bần bật khiến mọi thứ tôi đụng đến đều rơi vãi xuống sàn.

Tôi không kiểm chế được mình vội vã lái xe tìm My. Từ buổi dã ngoại về My được đón về nhà riêng của Duy, anh chăm sóc cô ấy rất cẩn thận. Chắc chắn cô ấy biết rõ sự thật. Đúng vậy, chính cô ấy sẽ giải đáp tất cả thắc mắc trong đầu tôi lúc này.

Trong khu vườn đầy nắng, cô gái ấy đang vuốt ve một chú mèo trắng muốt, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua với ánh mắt đầy lơ đãng. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tâm lại. Tôi chậm rãi bước tới, ngồi cạnh My. Tôi đặt tay mình lên tay My, cảm thấy tay cô ấy toát ra hơi lạnh. Tôi xoa nhẹ bàn tay My và nói:

- Cô nhớ hết rồi đúng không?

Chợt nhận ra trong ánh mắt My có chút sợ hãi, tôi vội tiếp lời:

- Tôi đoán không lầm thì cô đã biết tôi là ai rồi. Tôi muốn nghe cô nói sự thật.

- Tôi không biết cô đang nói gì?

Tôi hít một hơi thật mạnh, nhìn thẳng vào mặt cô ta và nói:

- Cái chết của bà tôi ngoài cô ra còn có một người khác phải không?

- Tôi không biết.

- Bây giờ cô nói ra, chắc chắn luật pháp sẽ khoan hồng cho cô.

- Tôi không biết.

- Cô không muốn sớm trở về bên cạnh Duy sao?

Ánh mắt My hé lên tia hy vọng khi tôi nhắc đến Duy nhưng rồi chợt tan biến nhanh như bọt nước.

- Muốn. Tôi muốn bên cạnh anh ấy. Cô thấy không, dù tôi đã tổn thương anh ấy nhiều nhường nào, Duy cũng chấp nhận. Tôi có xấu xa cỡ nào, Duy cũng yêu tôi. Tôi phản bội anh ấy, quên bạn thân của anh ấy, anh ấy cũng vẫn yêu tôi. Làm sao tôi không muốn bên cạnh một người hết lòng vì mình được chứ!

- Cô có thể quay lại mà. Nói đi, hãy nói sự thật. Tôi sẽ làm mọi cách giúp cô.

Đáp trả tấm chân tình của tôi vẫn là một thái độ dửng dưng của My, câu trả lời hụt hẫng hơn bao giờ hết: "Tôi không biết."

Tôi thét lên trước mặt My vì không thể bình tĩnh được nữa.

- Tôi nói là tôi muốn biết sự thật. Cô định giả vờ đến khi nào nữa?

Nói rồi, tôi giựt lấy con mèo trong tay My ném thật mạnh xuống hồ nước. Con mèo chìm xuống tận đáy rồi nổi lên, hai chi trước vùng vẫy khiến nước bắn tóe lên. Tiếng kêu thảm thiết của nó khiến My lao tới, dường như cô ta muốn cứu nó. Tôi giữ chặt cổ ấy mặc cho cô ta gào khóc. My khụy xuống, tôi từ từ hạ người xuống, đưa tay bóp lấy chiếc cằm nhỏ bé ấy, ném một tia lạnh lùng lên người My. Rồi đưa tay chỉ xuống dưới hồ, nơi con mèo dần kiệt sức, từ từ, từ từ chìm xuống đáy hồ lần nữa.

- Cô thấy không? Một mình, nó chẳng làm được gì cả đến nỗi phải mất mạng. Cô cũng vậy.

- Gia Hân, nếu tôi nói sự thật cũng chẳng giúp được gì cho cô đâu. Cô hãy quên đi.

- Nếu vậy, cô không nên gửi cho tôi những thông tin đó. Cô làm vậy chỉ để chứng minh điều gì?

- Khôi, anh ấy không như cô nghĩ đâu. Anh ấy đáng thương hơn cô tưởng. Tôi muốn cô điều tra danh tính của Khôi, điều mà tôi đã làm suốt mấy năm qua nhưng chẳng có chút kết quả nào.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Với lại tôi không hề giết bà cô. Tôi đã hãm dọa bác sĩ nhưng sau đó tôi đã nghĩ lại. Tôi thừa nhận là tôi muốn giết cô, nhưng bà cô không phải tôi giết.

- Vậy là ai? Tôi muốn cô chính miệng nói ra người đó.

My lắc đầu tỏ ý không muốn nhắc tới người đó. Tôi đỡ My đứng dậy, nhẹ nhàng nói vào sau gáy của My:

- Là mẹ Khôi giết bà tôi đúng không?

- Tôi không biết.

Tôi đẩy My ra sao khi nghe câu trả lời đó.

- Chứng cứ rõ ràng như vậy sao cô cứ chối đây đẩy vậy? Tôi chỉ muốn biết là tại sao bà ta lại làm vậy thôi.

My vẫn im bặt, nước mắt nóng hổi từ khóe mắt tuôn ra dào dạt. Tôi thề là tôi muốn biết sự thật hơn bao giờ hết. Tại sao? Tại sao cô ấy không nói cho tôi biết sự thật chứ. Bà tôi có liên quan gì đâu mà phải giết bà ấy chứ. Một người mà tôi cho là kẻ thù lớn nhất lại là kẻ đáng thương nhất sao?

Tôi ôm đầu, ra sức lắc vì quá bất lực. Khi nào cô mới cho tôi biết sự thật đây. Tôi điên rồi, điên thật rồi. Nắm chặt lấy hai vai My mà dùng đầu:

- Nói tôi biết đi, nguyên do cái chết của bà tôi.

- Nói đi, cô mau nói đi.

Vừa nói, tôi vừa khóc. My ôm chặt lấy tôi mà không ngừng khuyên nhủ "bình tĩnh đi. Chưa phải lúc đâu."

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33

Tôi và My xoay người lại định bước vào nhà nhưng bắt gặp cái nhìn lạnh lùng của Khôi. Anh ấy bước tới, đưa tay nắm chặt lấy tay tôi với vẻ giận dữ. Đau quá, tôi la lên anh mới buông



ra. Có lẽ Khôi đã chứng kiến hết mọi chuyện. Tôi không muốn giải thích ngay lúc này vì bây giờ tôi rất hoang mang vì chuyện của bà.

Tôi cúi mặt xuống để giấu đi sự buồn bã rồi bước qua Khôi. Nhưng anh ấy không để tôi đi, Khôi kéo tay tôi lại.

- Cô nói đi. Cái chết của bà là sao? Rốt cuộc cô là ai hả?

- Tôi là ai có quan trọng không?

Để tôi yên đi.

- Nếu hôm nay không giải thích hết mọi chuyện tôi sẽ không để cô yên đâu. Cô nói mẹ tôi là hung thủ là sao?

- Thì mẹ anh là hung thủ giết người.

- Tại sao cô biết bà của cô ấy?

- Đó là chuyện của tôi.

Ngừng một hồi lâu, Khôi nhìn tôi đầy ảm áp.

- Em là Gia Hân thật sao?

- Tôi xin nhắc lại lần nữa. Tôi là Thùy Linh. Là Thùy Linh.

Tôi giựt tay mình ra khỏi tay Khôi. Khi đi được bước thứ ba, bỗng Khôi lên tiếng:

- Hân à.

Anh gọi tên tôi một cách thân mật khiến tôi sửng người.

- Em thừa nhận rồi, em là Gia Hân.

- Không. Tôi không phải.

- Lúc nãy anh đã nghe hết mọi thứ. Em giải thích sao về chuyện này hả, Gia Hân.

- Anh nghe hết rồi sao. Được thôi. Tôi không muốn che giấu nữa. Tôi chính là Gia Hân đó thì sao.

Khôi ôm chặt lấy tôi nức nở, tôi đẩy anh ra khỏi mình. Sau đó tát một cái thật mạnh vào má anh ấy.

- Nhưng Gia Hân của ngày xưa chết từ 4 năm trước rồi.

Khôi lắc đầu như không tin vào sự thật.

- Em chưa bao giờ chết cả. Em lúc nào cũng sống trong tim anh.

- Em biết không, khi hay tin em mất tích anh đã lặn lội tìm em khắp nơi. Ngày nào chưa tìm thấy em, anh không thể yên giấc. Nhưng không có tin tức về em cũng là một tin vui. Anh biết mà, em sẽ không chết, em sẽ quay về với anh.

Tôi nhìn sâu vào ánh mắt ấy, ánh mắt chứa đựng sự đau đớn, mất mát nhưng đầy hỗn loạn.

- Anh tìm tôi sao?

Khôi gật đầu liên tục.

- Anh đã tìm thấy em sau 4 năm. Anh đã nhận ra em nhưng em cứ từ chối hết lần này đến lần khác là tại sao vậy?

Tôi nhếch miệng cười khinh bỉ.

- Anh hiểu thế nào khi người mình yêu biến mất mà mình tìm mãi trong vô vọng rồi sao?

- Tôi biết anh đã nhận ra tôi ngay từ lần đầu gặp mặt chỉ là anh không biết tại sao tôi mang gương mặt của một cô gái khác.- tôi đưa tay sờ mặt của mình.

Khôi cũng đưa tay sờ lên khuôn mặt của tôi.

- Anh thật sự rất bối rối khi nhìn thấy gương mặt này. Nhiều lúc anh ngỡ mình sa ngã khi nghĩ rằng đây chính là em. Nhưng rồi em lại chứng minh mình hoàn toàn là Thùy Linh. Sau đó, anh đã tự nhủ em là Linh chứ không phải Hân cho nên lúc nào anh cũng giữ khoảng cách với em. Nhưng trong lòng anh luôn muốn gặp em, muốn dành cho em tất cả tình cảm của mình. Rồi bây giờ, trở trêu thay em chính là Gia Hân. Nhưng em về đây không phải để gặp anh nữa, phải không?

Tôi vỗ tay tán thưởng.

- Đúng vậy. Tôi về đây để trả thù chứ không phải để yêu anh thêm lần nữa.

- Tại sao lại vậy chứ? Tại sao em lại thay đổi nhiều đến mức anh không còn nhận ra nữa. Em thật sự không thể tha thứ cho anh sao?

Tôi lắc đầu nhẹ nhàng rồi tròn mắt nhìn Khôi chăm chăm.

- Tôi nói rồi, tôi sẽ không tha thứ cho bất kì ai gây ra tổn thương cho tôi. Anh thấy không, tôi đã làm cho kẻ thù của tôi như thế nào rồi, thì bây giờ đến lượt mẹ anh cũng sẽ nếm hậu quả.

Đúng lúc đó Kate và Huy vội vã tới. Huy giải thích rằng đây chỉ là hiểu lầm nhưng bị Khôi ngăn cản.



- Em sẽ làm gì mẹ tôi. Tra tấn, hãm dọa hay giết mẹ tôi.- từng lời day nghiền bật ra từ miệng Khôi.

- Tôi sẽ không để bà ta yên đâu.

- Cho dù đó là mẹ tôi, em cũng không thể nhún nhường phần nào sao?

Tôi quả quyết: " Không"

Khôi thở dài rồi buông ra câu trả lời khiến tôi nghệt thở.

- Tôi sẽ trả món nợ này thay mẹ tôi có được không?

Khôi muốn dùng mạng mình để trả giá. Không! Trước khi tôi tìm ra sự thật, anh ấy không thể chết được. Tôi nghĩ rằng thật mạnh phát ra:

- Nếu anh chết tôi cũng không để bà ta yên đâu. Anh thử xem tôi dám không. Anh chết rồi, tôi càng dễ dàng ra tay.

- Cô thay đổi rồi, thay đổi đến mức tôi không nhận ra cô nữa rồi.

- Là ai đã làm tôi thành ra như vậy? Không phải anh sao?

- Đúng. Là tôi. Nhưng cô có biết trong suốt 4 năm qua tôi đã sống đau khổ như thế nào không hả Gia Hân??? Tôi biết cô buồn vì tôi thay đổi trước nhưng tôi chỉ muốn tốt cho cô mà thôi. Tôi không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

- Anh nói anh đau khổ. Vậy anh có biết trong 4 năm qua tôi sống như thế nào không? Chỉ có hận thù mới duy trì tôi đến ngày hôm nay. Tôi đã muốn dừng lại nhưng rồi nó cứ ám ảnh lấy tôi khiến tôi không thoát ra được. Anh có hiểu không? Làm sao anh hiểu được chứ.- Nói rồi, tôi cười trong vô thức. Nước mắt tự đáy lòng dâng lên trào ra khôe mắt chảy xuống hai bên má như thác đổ.

Chị Kate bước tới, ôm tôi vào lòng. " Dừng lại đi em. Em cần biết hết sự thật. "

- Em mệt quá, em muốn nghỉ ngơi chị à. Đưa em về đi.

- -----

Trên xe, Kate vẫn ôm chặt lấy tôi khiến tôi khóc ngày càng lớn. Tôi mệt là ngủ đi lúc nào không hay. Tình dục phát hiện mình đang nằm yêm ái trên chiếc giường của mình. Mùi hương rất quen thuộc của tinh dầu ylang ylang khiến đầu óc tôi nhẹ nhàng, thư thái hơn.

- -----

Nửa đêm tỉnh giấc vì cơn mưa rào ập xuống. Tôi nhớ lại những gì Huy và Kate nói. Là hiểu lầm. Cái gì là hiểu lầm. Còn bao nhiêu chuyện tôi chưa biết nữa. Đường như mọi người đều biết rõ ngoại trừ tôi. Tôi rúc mình trong chăn vì tiếng sét. Nhưng cũng vì nó giúp tôi ngủ lại một giấc đến sáng.

Tôi triệu tập mọi người dưới phòng khách. Có lẽ tôi cần biết sự thật. Nhẹ nhàng trong chiếc voan hồng tôi thông thả biết xuống nhà mặc dù tâm trạng nặng trĩu âu lo.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 34

My đang bên cạnh Duy, cô ấy mở đầu câu chuyện.

- Tôi và Duy quen nhau trước khi gặp Khôi. Vì tham vọng và quyền lực của mình, tôi đã chia tay Duy để tiếp cận Khôi. Chính vì tôi mà tình bạn giữa hai người cũng ngày càng xa cách. - vừa nói, My vừa nhìn Duy một cách đau đớn. - Sau hơn nửa năm chúng tôi cố gắng rất nhiều, thành quả là Khôi leo lên vị trí Giám đốc. Nhưng hôm nhận chức, anh ấy bị người ta truy sát và kết quả là gặp cô. Sau đó chuyện xảy ra giữa hai người thì cô biết rồi đó.

- Khôi mất tích bỗng một ngày anh ấy liên lạc với tôi bảo là đã tìm ra người đứng đằng sau. Khôi không muốn cô gặp nguy hiểm cho nên muốn nhờ tôi giả làm vợ hôn phu. Nhưng tôi không muốn giả vợ như vậy nên đã tìm cách giết cô. Tôi thành thật xin lỗi.

Duy chen vào khi My đang nói, anh ấy nhìn tôi đầy trù mến.

- Khôi chưa bao giờ quên cô. Lúc cô mất tích, nó không ăn không ngủ mà tìm cô khắp nơi. Sau hai tháng tôi nghĩ nó đã nguôi ngoai thì có tin tức về cô. Nó đã lái xe hàng chục tiếng trong đêm để gặp cô nhưng kết quả là nhầm lẫn. Nó thất vọng nhiều lắm. Rồi đắm đầu vào công việc đến mức kiệt sức phải nhập viện.

- Sau khi cô quay về, tôi nghĩ Thùy Linh sẽ cướp mất Khôi của tôi nên đã nắm bắt điểm yếu của anh ấy.- My lấy từ trong túi ra sợi dây chuyền rồi đưa cho tôi.- Tôi nói rằng tôi biết tin tức của cô nên đã uy hiếp anh ấy. Sau đó mới có tấm ảnh chụp trên biển và thiệp cưới. Tôi nghĩ đúng, Khôi không bao giờ quên cô, Hân à.

My nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục câu chuyện:

- Cái chết của bà cô không phải tôi làm. Đúng là đoạn ghi âm phát trong đám cưới là thật. Nhưng sau đó tôi không nỡ xuống tay nên đã không làm nữa. Sau khi nghe bà cô mất tôi rất lấy làm lạ. Thì cô biết đó, một bác sĩ khác đã ra tay dưới lệnh của mẹ Khôi. Tôi không biết giữa hai người này có chuyện gì nhưng điều tra mãi không tìm ra đáp án.

- Không phải vì muốn thân phận con trai bà ta không bại lộ sao?- tôi nói

My lắc đầu phản đối.

- Bà ta đã thuê người truy sát anh ấy.

Mọi người đều nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu khi nghe My nói như vậy.

- Bà ta muốn Khôi chứng tỏ năng lực nhưng không muốn Khôi điều hành công ty. Cho nên, anh ấy leo lên chiếc ghế Giám đốc đã gặp không ít khó khăn. -My nói

Duy cũng góp thêm ít chuyện lúc nhỏ, đại khái là bà ấy không quan tâm vì đến Khôi cả, muốn Khôi tự lực cánh sinh. Những chuyện của Duy làm tôi nhớ đến những lời người giúp việc nhà Khôi nói. Không lẽ, Khôi không phải con ruột bà ta sao?

- Bà ấy nghiêm khắc với Khôi bao nhiêu thì lại dịu dàng với Duy bấy nhiêu.- My vừa nói vừa cười

Chúng tôi đột nhiên ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Duy khiến anh hốt hoảng liên tục xua tay phản đối.

- Mọi người đừng nghĩ tôi là con bà ấy nha. Điều này không thể nào xảy ra. Chính ba anh đã xác nhận điều đó rồi. Mẹ anh đã mất vì tai nạn.

My vỗ vai Duy để an ủi anh ấy. Duy cầm lấy bàn tay ấy đặt vào lòng bàn tay mình rồi nắm chặt.

- -----

Sau khi mọi người đã về, Huy đã gặp riêng tôi. Anh ấy cùng tôi đi dạo trong khu vườn, còn Kate thì về trước có chút việc. Thấy Huy chần chừ, tôi đành mở lời trước anh mới chịu nói.

- Anh định không nói ra vì anh đã hứa sẽ giữ bí mật cho Khôi. Nhưng không nói, anh chịu không được.

- Chuyện gì, anh cứ thẳng thắn nói đi, có gì em chịu.

- Thật ra, nhà hảo tâm quyên góp cho bà làm phẫu thuật là Khôi. Người chăm sóc em, người bên cạnh em đêm ấy cũng là Khôi. Khôi rất quan tâm và lo lắng cho em. À, còn nữa Khôi là người đính thân an táng cho bà em

- -----

Cuối cùng, tôi cũng đã biết hết mọi chuyện. Trời ơi! Tôi đang làm tổn thương người yêu mình hết lòng hay sao?

Khôi ơi, em không xứng đáng với tình cảm anh dành cho em!

Khôi ơi, em phải làm sao đây? Sau này em phải đối mặt với anh như thế nào đây?

Nhưng tại sao mẹ anh ấy lại giết bà của mình chứ? Di Hoa là người chụp trong ảnh. Không lẽ, di ấy là người bạn thân nhất cũng là nhân tình của ba Khôi hay sao.

Sau một hồi lâu, di Hoa trấn trở lắm mới chịu thừa nhận chính là người trong hình. Cụ thể, ngày xưa bà mẹ Khôi, di và ba Duy đã từng là bạn bè. Khi ba mẹ anh kết hôn nhưng không có tình cảm thì ba anh lại đem lòng yêu di. Kết quả giữa hai người là một đứa con trai. Di cố che giấu nhưng không qua nổi mắt mẹ Khôi. Lúc đó bà ấy cũng đang mang thai. Quãng thời gian di bỏ trốn đã được một gia đình cư mang. Nhưng không lâu sau thì bị phát hiện, lúc này di đã sinh con. Mẹ Khôi bắt đứa bé ngay trong chính gia đình đó. Không những vậy còn đẩy di xuống vực, kết quả được mẹ Mayta cứu.

Những gì di kể về gia đình đó rất giống với gia đình tôi. Tôi đưa tấm ảnh mình chụp với bà cho di xem. Quả thật, chính gia đình tôi đã cứu di ấy. Rồi tôi đã hiểu nguyên nhân cái chết của bà tôi rồi. Chính là giết người bịch đầu mối.

- ----

Tôi quyết định nhờ Huy làm xét nghiệm ADN giữa Khôi và di Hoa. Và kết quả như tôi đoán, di Hoa là mẹ ruột của Khôi. Bà ta nuôi anh ấy như công cụ trả thù. Thật sự lợi hại, nói vậy nếu bà ta bắt Khôi làm con mình thì con bà ta làm sao? Duy, đúng bà ta luôn dịu dàng, quan tâm đến Duy. Trớ trêu thật, nếu chuyện này bại lộ thì làm sao? Hai người bạn thân sẽ xử sự ra sao đây.

Trời ơi, tôi đang đau lòng sao? Tôi đau lòng cho Khôi, đúng là anh đáng thương hơn tôi tưởng. Người mà lúc nào anh cũng coi là mẹ lại chẳng phải mẹ ruột của mình. Di Hoa, con sẽ đem lại công bằng cho di.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35

Hôm nay, tôi và Duy quyết định đến nhà ba mẹ Khôi lần nữa. Suốt buổi com, bà ta cũng chỉ chú ý đến Duy mà thôi. Bà ta đang chăm sóc cho con trai bà ấy. Tôi đọc thấy nét buồn trên gương mặt Khôi. Ánh mắt ấy dường như khao khát một sự quan tâm đến từ người mẹ. Tôi biết Duy rất khó xử, anh chỉ cười gượng khi bà ấy tỏ ra quan tâm đến mình.

Sau bữa com, tôi thấy bà ấy đang đứng nhìn chăm chăm vào Duy khi anh ấy ngồi đánh cờ với ba Khôi. Khôi thì lặng lẽ nhìn bà ấy phía sau cánh cửa sổ. Tôi nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Khôi, đặt tay lên vai anh ấy vỗ nhẹ vài cái động viên.

- Khôi ơi, em thương anh quá.

Anh ấy nhìn tôi đầy lúng túng. Tôi mỉm cười nhìn anh ấy.

- Em xin lỗi. Em biết hết rồi. Từ nay, em sẽ không làm anh đau khổ nữa. Anh muốn em tha thứ, em sẽ tha thứ.

Khôi ôm chặt lấy tôi. Cái ôm của anh chặt đến mức làm tôi ngạt thở.

- Anh mới là người xin lỗi. Nếu anh giải thích sớm sẽ không khiến em thành ra như vậy. Anh xin lỗi. Anh yêu em nhiều lắm, em biết không?

- Em biết. Em biết.

- Chúng ta làm lại từ đầu nhé em.

Tôi gật đầu, ôm lấy anh chặt hơn như sợ sẽ vụt mất chỉ sau một đêm. Anh hôn tôi một cách cuồng nhiệt, nụ hôn chan hòa trong nước mắt.

Đúng lúc chúng tôi như không thể tách rời thì mẹ Khôi đến đẩy anh ấy ra, sau đó tát anh ấy một bạt tay. Rồi buông lời thậm tệ chửi anh ấy rằng không có gia giáo. Ngoài mặt thì bảo vệ danh dự cho tôi nhưng tôi biết bà ta đang trút giận lên Khôi. Quá đáng hơn nữa, bà ta bắt Khôi quỳ trước bàn thờ tổ tiên. Sau đó dùng roi mà đánh. Khôi chỉ im lặng nhẫn nhịn, tôi biết anh vì kính trọng bà ấy.

Phịch. Phịch. Tiếng roi quất lên lưng Khôi khiến tôi xé lòng. Tôi liền dùng thân mình đỡ cho anh ấy. Nếu không có Duy ngăn cản có lẽ bà ấy định đánh cả tôi.

Khôi đưa tôi về nhà, tôi mời anh lên nhà. Kéo anh lên phòng cùng hộp thuốc trong tay, tôi cởi chiếc áo anh đang mặc rồi nhẹ nhàng bôi thuốc lên. Những vết đánh đã sưng phù lên, đỏ ửng kèm theo vết máu rướm ra. Tôi biết anh rất đau, không phải vì nỗi đau thể xác mà tinh thần anh rất đau. Trước mặt bạn mình, bị mẹ đánh trong khi lỗi đó cũng không lớn. Chúng tôi đều đã trưởng thành thì hôn nhau có gì sai chứ. Có sai, thì anh chính là con của kẻ thù bà ta. Sau này, tôi sẽ bảo vệ anh như anh bảo vệ tôi.

- Đêm nay, anh ở lại đây đi. Em không yên tâm khi thấy anh như vậy.

- Có gì mà không yên tâm chứ. Anh ổn cả mà.

- Bây giờ anh định cãi em sao? Em bảo anh không về là anh không được về.

- Tại sao? Hay là tối nay muốn ngủ với anh.

Tôi bật cười vì câu hỏi của anh, tôi chưa ra đến cửa đã bị Khôi kéo lại, áp tôi vào tường đồng thời đưa tay khóa chốt cửa lại.

- Anh định làm gì vậy?

- Anh đã bảo là mình ổn mà em cứ không tin. Anh hết cách để chứng minh rồi.

Nói rồi, Khôi hôn mạnh vào môi tôi. Nụ hôn ngọt ngào và ấm áp. Chúng tôi đã trải qua một đêm dài bên nhau. Tôi nhẹ nhàng với những vết thương trên lưng anh ấy. Tôi sợ làm anh ấy đau. Anh cứ vùi đầu vào cổ tôi khiến tôi sắp phát điên lên vì hơi thở quá nóng bỏng ấy. Cơ thể săn chắc bỗng hóa dịu dàng khi tiếp xúc với thân hình mềm mại của tôi. Tiếng rên khe khẽ làm chúng tôi hưng phấn. Không biết anh cần tôi đến mức nào nhưng hai đứa đã trao hết cho nhau.

Chúng tôi hòa quyện vào nhau đến khi hai cơ thể mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Tôi nằm trên khuôn ngực vạm vỡ ấy, anh ôm tôi rất chặt.

- -----

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy từ rất sớm nấu vài món điểm tâm cho anh. Hai đứa cùng ăn sáng rồi mới đi làm. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nói với dì Hoa rằng Khôi là đứa con ruột mà dì đang tìm kiếm lâu nay.

Tôi không biết Khôi sẽ phản ứng ra sao nếu biết sự thật, cả dì Hoa nữa. Sẽ thật khó xử cho hai người. Nhưng tôi quyết định rủ Khôi về nhà nhiều hơn, tạo nhiều cơ hội để hai mẹ con họ gần gũi hơn.

Một buổi tối nọ, khi chúng tôi đang tổ chức tiệc thì mẹ Khôi đến. Tôi thấy bà ấy hốt hoảng khi nhìn thấy dì Hoa. Hai người họ không nhận nhau nhưng đã gặp riêng khi chúng tôi đang mãi mê ăn uống.

Không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi nhìn rất rõ bà ta xô dì Hoa té đập đầu vào bức tượng cẩm thạch. Máu loang ra rồi chảy xuống khắp mặt dì. Y như cảnh tượng bà tôi lúc trước. Tôi vội chạy tới đỡ dì ấy dậy. Lúc đó mọi người cũng ủa tởm.

Tôi chỉ tay vào mặt bà ấy:

- Bà là kẻ giết người.

Khôi kịp bắt lấy tay tôi, nhìn tôi và nói:

- Chắc chắn là có hiểu lầm. Em đừng nói bậy.

- Em không nói bậy. Chính mắt em thấy bà ta xô dì Hoa.

- Mẹ anh không có làm vậy đâu.

Tôi bức tức:

- Mẹ anh đang nằm ở đây đây. Bà ta không phải. Bà ta lợi dụng anh để trả thù mẹ anh thôi.

Bà ta vênh mặt lên, luôn miệng nói mình là mẹ ruột. Nhưng những lời nói đầy giả tạo đó nếu tôi không biết trước sự thật thì có lẽ sẽ tin.

- Em đừng nói bừa nữa. Làm sao mà dì Hoa là mẹ anh được chứ.

- Anh không tin chứ gì, đợi em một chút.

Tôi chạy lên phòng lấy tất cả giấy tờ và kể hết mọi chuyện mà dì Hoa đã kể cho tôi nghe với Khôi. Nhưng khi nhìn tờ giấy ADN anh ấy mới chịu tin. Bà ta cuối cùng cũng thừa nhận đã đẩy dì Hoa té ngã. Khôi chẳng nói gì cả có lẽ anh quá sốc khi biết sự thật. Còn Duy thì đứng ngơ ngời rồi vụt chạy đi rất nhanh. Tôi nghe tiếng xe anh lái vút ga mạnh bỏ sau là Mỹ và bà ta.

Tôi và Khôi nhanh chóng đi vào bệnh viện. Cũng may nhờ Huy và Kate kịp thời đưa dì đi trước nên không đến nỗi. Tôi thấy Khôi chỉ đứng ngoài cửa mà không vào. Tôi bước ra thù anh cũng ngoảnh mặt đi. Tôi đuổi theo anh về đến nhà. Vì chờ đèn đỏ nên tôi bị bỏ lại phía sau.

Về đến nhà anh, tôi thấy anh đang ngồi dưới mép giường trên tay còn cầm chai rượu. Tôi biết anh buồn nên cũng không ngăn cản mà ngồi bên cạnh anh. Cuối cùng, tôi không im lặng nữa mà quyết định lên tiếng.

- Có em ở đây, anh có thể làm điều anh muốn.

Khôi đột nhiên nằm xuống đùi tôi. Tôi cảm nhận được sức nóng của nước mắt thấm qua lớp vải. Tôi đưa tay vuốt tóc anh âu ếm.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 36

Khôi kể cho tôi rất nhiều chuyện, quá trình trưởng thành của anh chỉ toàn nước mắt. Ngay từ nhỏ anh đã biết tự lập, tự mình vượt qua khó khăn. Chính vì thế anh dần trở nên lạnh lùng hơn. Và Duy là người bạn thân nhất của anh ấy.

- Sự thật đau lòng quá phải không em?

- Bây giờ anh phải đối mặt làm sao đây?

Tôi thấy Khôi băn khoăn nhiều lắm chỉ đành khuyên nhủ anh ít câu.

- Anh cứ làm những chuyện anh muốn, em sẽ mãi ở cạnh anh.

- Hân ơi, anh mệt quá.

Có lẽ chuyện này quá sốc với Khôi, nhưng với một người trưởng thành như Khôi, tôi biết anh sẽ không gây chuyện. Tôi lặng lẽ nhìn Khôi thiếp đi. Gương mặt

Anh ơi! Em sẽ bảo vệ anh theo cách của mình.

Thấm thoát cũng hai tuần rồi, di Hoa cũng ra viện. Tôi biết chuyện này khó để Khôi chấp nhận nên việc xưng hô của mẹ con anh ấy vẫn giữ nguyên. Từ ngày đó, anh cũng chẳng về thăm nhà mà sẽ cùng tôi chăm sóc di Hoa. Chức vụ Giám đốc của anh bị bà ta tước đoạt song song quyền thừa kế tài sản cũng không còn. Sau bao cố gắng Khôi ra đi với bàn tay trắng. Ba Khôi vẫn giữ im lặng mà không có động thái gì cho đến khi ông nhắm mắt.

- -----

1 năm sau

Công việc công ty ngày càng nhiều khiến tôi không có thời gian về nhà. Hôm nay tôi phải đi chuyến trên xe suốt vì phải kí hợp đồng với vài đối tác ngoại quốc. Với lượng kiến thức được đào tạo lúc còn là sinh viên cộng thêm 4 năm ở nước ngoài đã giúp tôi dễ dàng trị các đối tác một cách nhanh chóng.

Lúc về đến nhà cũng đã tối mịt. Tôi nằm dài trên giường chẳng màng xung quanh kể cả đèn cũng chẳng bật. Tôi mơ màng nhận ra có người đắp chăn cho mình, người đó nhẹ nhàng đưa tay sờ trán tôi rồi chợt tỉnh giấc khi nhận ra đó là Khôi. Tại sao giờ này anh lại ở đây?

Tôi hoảng hồn ngồi bật dậy. Khôi vẫn chăm chú nhìn tôi rồi bất chợt anh lên tiếng:

- Em có khỏe không? Anh nhớ em nên...

Khôi từ từ tiến sát mặt tôi, trong hoàn cảnh thế này tôi có hơi lúng túng, thu người lại. Tôi nhắm chặt hai mắt lại, tay thì nắm chiếc chăn như thể xé nát nó.

Tách. Ánh sáng đã xóa tan mọi suy nghĩ kinh khủng của tôi. Thì ra Khôi bật đèn nhưng vì nó gần tôi nên anh mới tiến sát lại như thế. Tôi vô cùng ngỡ ngàng. Không ngờ mình lại suy nghĩ như vậy. Tôi nở nụ cười ngượng rồi quay mặt đi.

- Em đang nghĩ đến chuyện xấu phải không?

Tôi chối nhưng rồi lại trả lời thật lòng khiến hai đứa cười như điên.

- Ô nhưng mà sao hôm nay anh lại ở phòng em? Anh ở đây bao lâu rồi? Di Hoa đã ngủ chưa?

- Từ chiều giờ anh đã ăn gì chưa? Có phải ốm rồi không mà mặt mày phờ phạc vậy?

Còn chưa kịp hỏi xong, Khôi đã khóa chặt môi tôi lại bằng một nụ hôn.

- Em hỏi nhiều vậy anh nên trả lời câu nào trước đây?

- Anh thấy câu nào quan trọng thì trả lời thôi.

- Chúng ta kết hôn đi.

Khôi nắm chặt lấy tay tôi sau đó đeo vào một chiếc nhẫn.

- Em còn chưa trả lời mà.

- Cần gì phải trả lời, anh biết đáp án mà.

- Há... Gì chứ.

Khôi lại trao cho tôi một nụ hôn.

- Đồng ý không?

- Không.

Khôi lại tiếp tục hôn.

- Anh làm gì vậy?

- Nếu em không đồng ý, anh sẽ hôn đến sáng đấy.

- Anh đang uy hiếp em à.

- Nếu đúng thì sao?

Tôi thờ thề vào tai Khôi.

- Thì em đồng ý chứ sao.

Tôi choàng tay lên cổ Khôi, trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào trên má. Sau đó ôm anh một cách đầy ấm áp.

- Anh muốn xử lí bà ta ra sao?

Khôi áp úng hồi lâu rồi đứng dậy bước đến bên khung cửa sổ. Ánh mắt nổi lên một nỗi buồn vô hạn rồi chợt quay phắt lại nhìn tôi.

- Dù sao thì bà ấy cũng đã nuôi dạy anh hai mươi mấy năm nay. Ngoài sự یت ki ra anh đã học rất nhiều từ bà ấy. Anh thực sự rất nhu nhược khi không thể ra tay phải không?

- Trước khi ba mất, ông ấy đã để lại một lá thư.

Tôi tò mò hỏi anh về lá thư đó. Tôi có hỏi anh nhưng anh vẫn không tiết lộ chút gì.

- Vậy là anh muốn tha thứ cho bà ấy?

Khôi nhìn tôi tò mò đồng ý. Nhưng tôi cảm thấy vô cùng bức tức, điều khiến tôi khó từ bỏ nhất chính là lòng thù hận. Tôi không thể bỏ qua được, nó như cái bóng cứ bám lấy tôi.

- Anh đi ra đi- tôi ra hiệu với Khôi.

Khôi gơ tay định sờ lên má tôi nhưng vội vàng tôi tránh đi hướng khác. Khôi từ từ thu tay lại rồi bước ra khỏi phòng. Anh đóng cửa một cách nhẹ nhàng bỏ tôi đứng một góc trong phòng.

- -----

Hôm nay mẹ Mayta sẽ về Việt Nam tôi háo hức nên đã lái xe ra sân bay rất sớm. Mẹ bước ra đầy khoan thai với nụ cười trên môi. Tôi nhanh chóng chạy lao vào ôm mẹ. Thứ tình cảm mà tôi không có suốt thời thơ bé. Cảm ơn cô, Thùy Linh à. Tôi sẽ yêu thương bà ấy thật nhiều, tôi sẽ chăm sóc bà ấy thật chu đáo.

- Sao rồi?

Câu hỏi của mẹ khiến tôi bối rối, mẹ đang nói đến chuyện gì vậy. Tôi quay sang nhìn mẹ với vẻ mặt khó hiểu, mẹ xoa đầu tôi ấm áp.

- Thì chuyện của con với Khôi. Mẹ nghe nói hai đứa định kết hôn.

Tôi liếc mắt nhìn lên phía trước, nhìn cái người đang lái xe- chị Kate. Chị vẫn tóa ra bình thản.

- Chắc chưa đâu mẹ. Con còn một việc cần giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37

"Nguyễn Kim Uyên sinh ra trong một gia đình kinh doanh nhà hàng. Bà kết hôn vào năm 20 tuổi trở thành phu nhân của ông Trần Phước Nam- doanh nhân trẻ nổi tiếng trong giới khách sạn. Bà đã lui về làm nội trợ và làm mẹ khi sinh hạ con trai đầu lòng năm 21 tuổi. Sau đó bà từng giữ chức phó giám đốc cùng với chồng gây dựng nên Sunrise. Với những công hiến tiền bối của bà đã giúp chuỗi nhà hàng- khách sạn Sunrise phát triển vượt bậc và vươn lên đứng đầu cả nước.

Hiện tại số tiền trong tài khoản gần ba nghìn tỷ đồng, sở hữu căn biệt thự của chồng cùng hàng chục khách sạn từ Bắc vào Nam. Bà cũng nổi tiếng trong việc kinh doanh bất động sản. Và ngày hôm nay bà vươn lên là nữ doanh nhân giàu nhất Việt Nam."

Hàng chục bài báo từ các tòa soạn lớn nhỏ đều đưa tin. Mọi người ai cũng khen ngợi và tán thưởng bà ấy. Đằng sau sự giàu có của người phụ nữ ấy là sự giả dối và độc ác. Tôi đã gặp bà ấy trong một buổi tiệc vinh danh. Bà ấy sang trọng trong chiếc váy đỏ với một dáng vẻ thanh lịch, sắc sảo.

Tôi nâng ly rượu chúc mừng nhưng nhanh chóng để nó lại trên khay khi có phục vụ đi qua. Tôi ngao ngán khi cứ giả tạo như vậy. Phía sau lời khen ngợi tôi cũng nghe được vài lời châm chọc, khinh bỉ.

Tôi bước vội ra xe nhưng một ai đó từ phía sau dùng khăn bịt miệng tôi lại. Tôi vùng vẫy rồi ngắt đi. Tình lại chỉ nhìn thấy mình đang bị trói trên chiếc ghế. Tôi liếc mắt nhìn xung quanh căn phòng, khắp nơi đều treo hình người con gái rất xinh đẹp. Tôi không ngạc nhiên khi biết đó là bà Uyên.

Tôi ngấm một hồi lâu, cửa phòng mở toan ra. Bước vào là bà Uyên cùng 4 tên tay sai với khuôn mặt dữ tợn như con hổ săn mồi.

- Bà bắt tôi lại làm gì? Thả tôi ra.

Bà ta búng tay sau đó hai tên khác đem vào một bao tải. Mở bao ra tôi thấy My hoàn toàn như hết sức lực. Toàn thân cô ấy bầm tím, có nơi thì chỉ chít máu. Hai mắt thâm quầng với bọng mắt cực to. Có lẽ đã nhiều ngày cô ấy không ngủ. Ha má sưng đỏ lên đến nỗi miệng toét ra vì bị đánh. Tôi lắc đầu hải hùng với cảnh tượng trước mắt.

Tôi nhìn My với ánh mắt rung rung.

- Bà điên rồi.

- Nếu không muốn bị như nó thì nhanh chóng giao nộp usb ra đây.

Thì ra bà ấy tìm cái usb chứa đựng tội ác của mình.

- Dạy sẽ giết bà nếu anh ấy biết chính bà ra tay.

- Người giết nó là cô chứ không phải tôi.

Nói rồi bà ta cho người đánh đập tàn nhẫn với My. Tôi không thể đỡ như vậy nên nhanh chóng lên tiếng can ngăn. Cuối cùng nhận về 2 quả bịch tay như trời giáng.

- Nếu tôi chết cái usb sẽ đến trực tiếp đồn cảnh sát. Bà thử đánh tôi đi.

Tôi nghênh mặt khiêu chiến.

- Cô muốn gì tôi sẽ đưa hết cho cô. Tôi chỉ cần cái usb.

Khẩu khí có phần hạ xuống, thì ra đây là cách bà dạy Khôi khi gặp rắc rối. Tiền sẽ giải quyết tất cả, và bạo lực là điều tiên quyết khi thương lượng. Nhưng anh ấy khác với bà ta, anh ấy có tình cảm, có lòng nhân hậu tuy lạnh lùng nhưng rất ấm áp.

- Thả cô ấy ra tôi sẽ đưa cho bà. Những thứ thuộc về Khôi trả về cho anh ấy. Sau này đừng làm phiền chúng tôi nữa. Tôi sẽ xem như không quen biết bà, giữa chúng ta không còn mối quan hệ nào cả.

My nằm đó nhưng vẫn không ngừng hét lên: "Đừng đưa, đừng đưa cho bà ta."

- Được, tôi đồng ý.

Bà ta không hề suy nghĩ mà quyết định ngay. Tóm lại nếu tôi giao trả usb bà ta cũng chẳng thiệt thòi gì nhiều so với lượng tài sản đang nắm trong tay. Tôi chỉ chỗ để họ lấy cái usb, tôi giấu nó tại mộ bà mình ẩn sâu dưới lớp cỏ khoảng 30cm. Tôi đặt nó trong chiếc hộp màu đỏ khắc đầy hoa hồng.

Hai hôm sau, tên tay sai đến mờ trí cho tôi, tôi vội chạy đến đỡ My ngồi dậy. Cô ấy toàn thân mềm nhũn, bước đi cũng yếu ớt. Bước ra khỏi phòng, bà ta ngồi ngay sofa như một bà hoàng nhâm nhi tách trà đầy quyền lực. Tôi dìu My đến ngồi cạnh tôi trên sofa.

- Cô có mối quan hệ thế nào với người nằm dưới mộ đó.

- Tại sao bà giết bà ấy. Có phải vì bà ấy chứng kiến sự ngược đãi và ra tay không khoan nhượng của bà với dì Hoa không?

- Tôi không nghĩ cô biết nhiều như vậy? E rằng sau này cô không thể sống yên ổn rồi.

- Bà đừng quên những điều bà đã hứa. Đừng nói với tôi: hứa thật nhiều rồi thất hứa cũng thật nhiều. Một doanh nhân như bà, bà sẽ không những chuyển như vậy. Đúng không?

- Tôi thấy mình trong cô. Đến một ngày vì quyền lực cô cũng sẽ như tôi thôi.

- Tôi và bà không hề giống nhau. Tôi không tàn nhẫn như bà. Nhưng những ai đụng đến tôi thì người đó sẽ không yên đâu.

- Tôi cũng muốn biết cảm giác không yên đó như thế nào.

- ----

Sau khi được thả ra, tôi nhanh chóng đưa My vào bệnh viện. May thay cô ấy đã tạm ổn. Dù rồi, việc cuối cùng tôi đã làm xong. Từ nay tôi có thể bước đến bên cạnh Khôi một cách vững vàng. Mọi lỗi lầm tôi sẽ bỏ qua, tôi tha thứ vì lời hứa của bà ấy. Chẳng hiểu sau mình có thể tin bà ấy đến vậy. Tôi thấy nhẹ nhõm khi buông bỏ mọi thù hận trong lòng. Tôi đã để thù hận che mờ mắt khi bên cạnh con rất nhiều người yêu thương mình. Nhất là Khôi, anh đã chờ đợi tôi trong suốt 4 năm qua. Tôi sẽ bù đắp tất cả cho anh. Tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Bình yên, thanh thản hơn.

- ----

Cuối cùng cũng đến hôn lễ của chúng tôi. Tôi khoác lên mình chiếc váy cưới trong màu trắng tinh khôi. Lễ đường được trang hoàng lộng lẫy dưới sự thiết kế của chị Kate. Hàng ngàn nhành lan hồng xếp thành một trái tim cực lớn. Khôi nhẹ nhàng dắt tôi bước vào. Tôi không thể nào quên ngày hôm nay. Khoảnh khắc nhận ra mình như nữ hoàng.

Cuối cùng cũng kết thúc hôn lễ. Tôi mệt mỏi nằm ngả xuống giường. Khôi không uống quá nhiều rượu nên còn tỉnh táo. Quả thật đã nhiều lần ngủ cùng nhau nhưng hôm nay quyết định chung giường với danh nghĩa vợ chồng vẫn khiến tôi lúng túng. Tôi mơ màng trong giấc ngủ khi có người kéo dây áo phía sau. Nhận ra là Khôi, tôi vô tình đập một phát thật mạnh khiến anh ngã nhào xuống sàn.

- Anh thấy em mặc váy ngủ không thoải mái nên mới giúp nới lỏng dây áo chút thôi. Không ngờ em bạo lực như vậy. Anh còn chưa định làm gì nữa mà.

Nghe lời giải thích của Khôi khiến tôi bật cười. Tôi đỡ anh ấy dậy.

- Em xin lỗi, em không cố ý. Anh không sao chứ?

Anh choàng lên đẩy tôi xuống giường. Nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. Khôi đưa tay vén vai áo tôi đang mặc nhưng nhanh chóng tôi chặn tay anh ấy lại.

- Em xin lỗi nhưng hôm nay em mệt lắm.

Khôi bật dậy, ẵm tôi lên đặt ngay ngắn lên giường. Hôn nhẹ lên má tôi một chút rồi vòng tay ôm lấy tôi vào lòng.

- Đêm động phòng mà chỉ được ôm em ngủ thôi sao? Thật đáng tiếc mà.

Tôi cố dỗ ngọt anh ấy bằng một nụ hôn sâu và nồng nhiệt. Khi người bắt đầu rung cảm, Khôi liền ngừng lại, hôn lên trán tôi âu yếm.

- Ngủ đi. Như vậy em sẽ kiệt sức mất. Anh không muốn em phải nhập viện.

Không biết từ lúc nào Khôi biết đùa như vậy. Có lẽ tinh thần thoải mái, anh ấy cũng vui hơn nhiều. Tôi phải nhin cười mà ôm anh.

- ---

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38

Mọi chuyện đang rất ổn định thì My lại đưa ra quyết định khiến thế cục đảo ngược nhanh chóng. Cô ấy đầu thú với cảnh sát. Sau đó đưa tôi một chiếc usb mới, trong đó chứa đựng thông tin như chiếc usb cũ. Có lẽ cô ấy đã quyết tâm đem sự việc ra ánh sáng. Tôi có khuyên mấy cũng không lung lay ý chí cô ấy. Tuy Duy buồn nhưng vẫn đồng tình với quyết định của cô ấy. Tôi tiễn cô ấy bước vào cổng cảnh sát. My ngoái đầu nhìn lại, cô ấy nở một nụ cười thật tươi nhưng cũng đầy bí hiểm. Không ngờ đó là lần cuối tôi gặp cô ấy.

Hai tháng sau, cuộc điều tra được mở ra. Bà Uyên phải chấp nhận hỗ trợ cảnh sát. Nhưng rồi mọi tội lỗi lại đổ sang đầu My một cách ngoạn mục. Cô ấy trở thành tội phạm nguy hiểm và nhanh chóng bị phán quyết chung thân. Mặc dù đã mời tất cả luật sư bào chữa nhưng đều không có hy vọng thắng. Hết cách tôi vội nghĩ ngay đến chiếc usb đó. Tôi nhớ My từng nói khi nào nguy hiểm nhất mới được giao nó ra. Và tôi quyết định giao nộp cho cảnh sát điều tra. Chiếc usb chưa được trao đến tay cảnh sát thì đã bị hủy bằng một vụ tai nạn xe.

Tôi chở mẹ Mayta trên đường đến viện kiểm sát. Phía sau xe là một chiếc moto chạy theo. Hình như theo dõi tôi, tôi đạp ga mạnh hơn để tăng tốc như nó cứ bám theo phía sau. Sau đó, chiếc xe vượt lên phía trước chặn ngay trước mặt khiến tôi phanh gấp. Cả người và xe lật nhào xuống. Nghe có mùi xăng cháy ra, lửa bén phía sau. Cả thân mình ẽ ảm, chân tôi bị kẹp tng xe khiến tôi loay hoay mãi mới thoát ra được. Chân bị thương nhưng tôi vẫn cố lết sang bên mẹ kéo mẹ ra khỏi xe. Khoảnh khắc chết gấn trong gang tấc tôi kéo mẹ thật nhanh vào lề. Chiếc xe nổ tung, lửa cháy đỏ cả một vùng trời, khói bay nghi ngút.

Tôi lắc lư mẹ thật mạnh nhưng mãi mẹ không tỉnh dậy rồi mình cũng ngất đi vì máu ở phần chân chảy ra quá nhiều.

Sau khi vết thương được băng bó cẩn thận, tôi được Khôi dìu sang thăm mẹ. Mẹ Mayta nguy kịch hơn tôi. Mẹ hôn mê sâu, không biết khi nào sẽ tỉnh lại.

Mấy ngày sau, từ trại giam tôi nghe hung tin rằng My đã qua đời. Trời ơi, cô ấy không thể chết như vậy.

- -----

- Bà giết cô ấy đúng không?

- Nó tự nguyện không phải tôi.

- Tôi không tin. Tôi sẽ tìm ra bằng chứng cho bà xem.

- Được, tùy cô. Cây ngay không sợ chết đứng.

Bà ấy tự tin rằng mình trong sạch khiến tôi sững sờ. Làm sao tôi tin được khi bà đã ra tay với tôi và mẹ mấy ngày nay.

- Được, tôi có thứ cho bà xem đây.

Tôi giờ chiếc usb lên, nhận ra bà ấy hốt hoảng tôi giật tay lại. Nhưng nó chỉ là một chiếc usb rỗng, vì cái thật đã thật sự bị hủy rồi. Lúc tôi và bà Uyên đang giằng co, bà ta mạnh hơn tôi tưởng. Cánh tay lớn nắm chặt lấy tay tôi đẩy mạnh khiến bụng tôi đập vào cạnh cầu thang. Tôi chói với vì quá đau liền đẩy bà ấy ra. Tôi chạy một mạch xuống dưới cầu thang nhưng bà ta vẫn đuổi kịp. Tôi vội mở cửa thoát hiểm nhưng nó bị khóa trái nên tôi dần bị dồn vào đường cùng. Tôi đành lui về phía sau nhưng nhận ra mình chẳng thể lui được nữa. Tôi từ từ ôm bụng rồi khụy xuống.

Mờ mắt ra nhìn thấy Khôi đang nằm trên tay tôi. Tôi khẽ lay anh dậy.

- Sao em lại ở đây? Bà ta đâu rồi?

- Em không nhớ gì sao? Mẹ anh, không bà Uyên đã đưa em về nhà.

- Bà ta sao có thể tốt với em như vậy chứ? Anh tin sao?

- Không. Nhìn mặt của em như vậy làm sao anh tin được.

- Mặt em làm sao vậy?

Khôi đưa tay sờ lên mặt tôi rồi nói:

- Sung hết cả rồi. Cũng may đứa bé không sao. Nếu không anh sẽ...

- Anh sẽ, anh sẽ thế nào? Còn không mau nói đi chứ.

Tôi nhận ra hai từ đứa bé trong câu nói của Khôi sau đó vội thêm lời.

- Đứa bé. Ý anh nói là chúng ta sắp có em bé sao?

Khôi nhẹ nhàng gạt đầu. Tôi ôm chăm lấy anh.

- Sao này không được mạo hiểm như vậy nữa. Anh sẽ không tha cho em đâu.

- Em biết rồi.

- -----

Tôi đành gác công việc lại vì đứa bé đang tượng hình trong bụng. Khôi chăm chú cho tôi từng món ăn đến giấc ngủ. Hàng ngày anh sẽ đọc sách cho con nghe, dạy con những điều hay.

Thấm thoát, bụng tôi cũng lớn dần. Công việc công ty có Khôi lo rồi. Mẹ Khôi giúp tôi những việc nhỏ nhặt trong nhà. Vợ chồng Kate sẽ giúp tôi điều tra vụ án. Tôi không thể để My chết oan uổng như vậy. Nhưng một người mà tôi vô cùng thương yêu vẫn im lìm nằm đó, không nhúc nhích, không động tĩnh nào cả.

Đến bao giờ mẹ mới tỉnh đây? Con nhớ mẹ lắm. Nếu hôm đó con nghe lời mẹ, không cố chấp đem usb đến thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Con sai rồi mẹ ơi. Mẹ tỉnh dậy mau đi mẹ.

- -----

Trong cuộc gặp giữa tôi và Lâm- anh trai My, tôi phát hiện ra cô ấy vô cùng cao cả. Thì ra để bảo vệ tính mạng của anh trai mình My đã chọn cách hy sinh. Lâm cũng tỉnh rồi, ngay lập tức phát hiện ra thân phận thật sự của tôi chỉ trong cái gặp đầu tiên. Lâm kể nhiều về My, đúng như cô ấy đã tâm sự với tôi.

Khi tôi chuẩn bị về, Lâm mỉm cười nhìn tôi. Trong ánh nắng chói chang của buổi trưa nhưng không quá gắt, dưới tán phượng tím tôi đã nhìn thấy nụ cười cuối cùng của My. Nhẹ nhàng, ngọt ngào nhưng đầy bí ẩn ngay trong nụ cười của Lâm.

3 tháng sau, bà Uyên bị bắt. Mọi chứng cứ đều chỉ rõ tội bà ta phạm phải. Không ngờ, con át chủ bài cuối cùng là Lâm. Trước khi chết, My đã đem toàn bộ sự thật kể cho Lâm nghe. Sau cuộc gặp với tôi, Lâm quyết định vạch trần bà Uyên.

Tôi đến thăm bà ấy trong trại giam. Chỉ mấy ngày không gặp nhưng tôi nhìn rõ sự tiêu tụy trên khuôn mặt bà ấy. Khi tòa đã phán quyết, chuẩn bị lãnh án, tôi hay tin bà ta trốn trại.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 39

Màn đêm nhuộm buồn như chính tâm trạng của tôi. Tôi đưa tay sờ lên chiếc bụng phẳng lì của mình, chợt nhận ra hai dòng nước mắt tuôn trào nơi khóe mi sau đó chảy dài như thác lũ. Khôi vòng tay ôm lấy tôi. Bờ vai anh ấm áp và vững chãi. Tôi dựa vào khóc nức nở.

- -----

Bà Uyên hẹn tôi trong một buổi chiều tà. Cuộc gặp chỉ vón vẹn hai người phụ nữ trong một căn phòng đầy nến và hoa.

- Cảnh sát đang tìm bà vậy mà bà còn dám gặp tôi sao?

- Tôi biết cô sẽ không báo cảnh sát đâu. Vì người cô thương nhất đang trong tay tôi. Thế nào rồi?

- Chuyện gì?

- Cô đang đùa tôi à. Hay cô muốn người đó phải chết.

Tôi ghen lời bèn mang vali chứa đầy tiền đưa cho bà ta. Bà ấy vội vàng mở vali kiểm tra nhưng tôi ngăn lại.

- Còn thiếu 2 tỷ, gấp quá tôi không chuẩn bị kịp. Bao nhiêu đây, tôi nghĩ bà đã đủ để bỏ trốn rồi.

Bà ấy liền đập nắp vali lại sau đó ra hiệu cho tay sai của mình. Tên tay sai bỏ đi rất lâu chỉ còn lại mình tôi và bà ấy.

- Cái thai sao rồi? Vẫn tốt chứ?

- Nhờ phúc của bà, nó rất khỏe mạnh.

- Nhớ kĩ, cái gì buông được cứ buông, đừng cố chấp niệm trong lòng. Đừng như tôi, không thể quay đầu lại.

- Tôi sẽ cố gắng không như bà.

- Chăm sóc cho Khôi giùm tôi. Tôi nợ nó nhiều lắm. Nói với nó, tôi xin lỗi.

Hai mươi phút sau, tên râu ria kia đi vào dẫn theo cả mẹ Mayta. Tôi chạy đến ôm mẹ nhưng bị bà ta tách ra nhanh chóng.

- Bà đưa tôi đi đâu vậy?

- Tôi hứa sẽ thả mẹ cô ra nhưng để an toàn rồi khỏi đây tôi cần cô giúp đỡ.

Bị bà ta áp giải lên xe, tôi cố giữ bình tĩnh vì lúc này tôi không thể cử động mạnh được. Ngay sau đó, xe cảnh sát đến đuổi theo xe chúng tôi.

- Mày lừa tao. Sao mày dám báo cảnh sát hả?



Bà ta vung tay tát vào mặt tôi.

- Thì bà cũng có giữ lời hứa đâu. Bà đã bắt tôi còn gì...

Dừng xe lại, bà ta kéo tôi theo lên vách núi, men theo lối mòn vào sâu trong rừng. Tôi nghe rõ tiếng mọi người kêu tên tôi, nhất là tiếng của Khôi. Lẩn trốn trong rừng đã 2 tiếng, tôi bắt đầu mệt mỏi vì thiếu nước. Hơi thở trở nên yếu ớt, tay chân bủn rủn, đầu óc choáng váng. Bà ta nhất quyết không để tôi lại mà vẫn đi theo tôi.

Chúng tôi nghỉ lại dưới chân một con thác nhỏ, bà ấy dùng lá quấn thành một cái phiều sau đó lấy nước đưa cho tôi. Như tiếp thêm sức mạnh, tôi cảm thấy thoải mái hơn.

- Cảm ơn bà. Bà chạy đi. Một mình bà có thể thoát nếu kéo thêm tôi, tôi chỉ gây rắc rối đến cho bà thôi.

- Cô là con tin duy nhất tôi có bây giờ. Tôi tuyệt đối không bỏ cô đâu.

Chỉ tròn lòi vài câu với nhau thì tiếng súng vang lên. Tôi nhìn xem tứ phía. Khôi cùng mọi người và cả cảnh sát đang chạy đến đứng trước mặt tôi chừng 20m. Thấy nguy hiểm cho mình, bà ta liền rút con dao mang bên người đi vào cổ tôi.

- Tránh ra, nếu không tao sẽ giết nó.

- Không được. Bà không được làm tổn thương cô ấy.

Khôi hét hoảng nói với bà ấy. Nhưng bà Duy cũng có mặt tại đó, vội bước tới hai bước, bà ấy kéo tôi lùi lại ba bước.

- Các người đừng tưởng tôi không dám giết cô ta.

Nói xong, bà ta đẩy mạnh lưỡi dao tạo thành một đường dài trên cổ tôi. Máu rơm rớm nhỏ giọt theo đường cắt. Bà Duy xua tay.

- Được. Tôi tránh ra. Bà không được tổn hại tới con bé.

Bà ta tiếp tục lùi lại chỉ còn hai bước nữa có thể rơi xuống vực. Mọi người tiếp tục lùi ra xa hơn để lại một khoảng trống.

- Tôi sẽ đem nó theo chôn chung.

Bà ấy định nhảy xuống nhưng nhanh chóng tôi nắm lấy cây bên cạnh khiến bà ấy không thể nhảy cũng như không thể kéo tôi theo.

- Bà điên rồi. Bà không được làm vậy. Nó là con gái bà đó.

"Con gái"

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao bà Duy lại nói như vậy? Tôi hoang mang tột độ, ra sức lắc đầu phủ nhận điều đó.

- Duy không phải con trai bà. Mà là con bé. Con bé mới chính là con ruột của bà. Bà thả con bé ra mau lên.

- Ông đừng bịa chuyện. Nó không thể nào là con tôi. Con tôi là con trai. Sao có thể chứ. Tôi biết ông muốn cứu nó, nhưng ông không thể dùng cách này được.

- Tôi xin lỗi nhưng nó là sự thật.

Tôi vội chen lời vì cho rằng ông ấy không thể dùng cách này để cứu tôi. Tôi nhìn mẹ Mayta nhưng mẹ vội quay đầu đi che giấu giọt nước mắt. Chẳng lẽ Thùy Linh là con của bà ta. Nhưng câu nói thốt ra từ bà Duy còn khiến tôi sững sờ hơn nữa.

- Bà còn nhớ gương mặt con bé Gia Hân không?

Bà ta gật đầu sau câu hỏi của bà Duy.

- Bây giờ nó đang bên cạnh bà đó. Chỉ vài cuộc phẫu thuật...

Bà ta hét lên ngắt lời bà Duy đang nói.

- Tôi muốn ông vào chuyện chính.

- Tôi biết bà mong chúng ta có con trai. Nhưng không như mong đợi, con chúng ta là con gái. Cho nên tôi đã nhờ bác sĩ giữ bí mật chuyện này. Sau khi bà sinh con bé tôi đã trao nó với một bé trai khác. Gia đình nuôi con bé là gia đình của thằng Duy. Nếu không tại tôi, mọi chuyện sẽ không thành ra như vậy. Tôi xin lỗi bà nhiều. Bà xin lỗi con, con gái đáng thương của bà.

Bà ta đưa tay sờ lên gương mặt tôi.

- Tại sao con lại phẫu thuật? Con không thích gương mặt của mẹ sao?

Gương mặt khi xưa của tôi tuy không xinh như Thùy Linh nhưng cũng không phải dạng xấu xí. Đôi môi nhỏ nhắn, xinh xắn đỏ mọng như quả dâu tây. Sống mũi cao và thẳng tắp. Hai mắt to, tròn, đen lay láy cùng hàng mi cong vút rất nổi bật. Chính đôi mắt, điều tôi không thể thay đổi. Ánh mắt ấy đã khiến Khôi không thể nào quên tôi được.

Tôi không thể chấp nhận được sự thật trớ trêu này nên liên tục phản bác điều đó.

- Bà không phải mẹ tôi. Bà mẹ ruột của tôi chết rồi. Bà tôi bà cũng giết chết rồi. Bây giờ người tôi thương nhất, tôn trọng nhất chỉ có mình mẹ Mayta mà thôi.

Tôi đẩy mạnh bà ta ra. Tôi nhìn bà ta trong nỗi tuyệt vọng rồi từ từ khụy xuống. Sự thật này quá khó để tôi chấp nhận. Tim tôi đau nhói từng cơn. Tại sao tôi luôn là người biết sau cùng mọi chuyện như vậy chứ?

Bà ta đứng dậy rồi đứng cạnh tôi. Nhẹ nhàng đưa tay vỗ vai tôi. Tôi đưa mắt nhìn bà ta. Song từ từ bà lui ra xa tôi.

- Không phải. Tôi chỉ có một đứa con trai duy nhất là Duy. Tôi không phải mẹ cô. Cô nhớ kĩ điều đó đi.

Khoảnh khắc bà ấy buông mình rơi xuống vực khiến tôi không cảm lòng mà lao tới nắm chặt tay bà ta. Trong lòng tôi rất phức tạp, tôi không biết tại sao lại cứu bà ấy. Tôi cố gồng sức nắm chặt tay bà ấy.

- Nắm chặt tay tôi. Tôi kéo bà lên.

- Tôi muốn nghe cô gọi tôi là mẹ.

- Tôi xin lỗi. Tôi không làm được.

Bà ấy lắc đầu rồi nở một nụ cười nhìn tôi đầy ảm áp. Sau đó, bà ấy gỡ tay tôi ra rồi rơi xuống vực. Tôi gào thét vì sự ra đi của bà. Khôi ôm tôi vào lòng. Tôi cảm nhận phía dưới có một dòng nước nóng trào ra. Nhìn thật kĩ, đó chính là máu.

- Cứu con chúng ta. Nó, nó...

Sau khi cứu Khôi, tôi ngất đi. Đến khi tỉnh dậy thấy mình đang trong bệnh viện. Khôi anh ấy lúc nào cũng bên cạnh tôi. Anh nhìn tôi say đắm. Anh biết tôi đang rất đau, cả thể xác lẫn tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 40: End

Sau khi bình phục tôi được đưa về nhà chăm sóc. Mọi người đều chăm tôi rất cẩn thận. Họ sợ tôi sẽ nghĩ quẩn nên lúc nào cũng có người bên cạnh. Nửa đêm tỉnh giấc, tôi vẫn luôn thói quen xoa bụng mình. Chợt nhận ra Khôi đang nằm bên cạnh nhìn tôi, anh ấy choàng tay ôm tôi vào lòng. Nhẹ nhàng xoa lưng của tôi làm tôi bật khóc nức nở.

- Không sao, có anh đây. Đừng buồn nữa. Sau này chúng ta sẽ lại có những đứa con của chúng ta.

- ----

1 năm sau.

Ngày này năm trước bà ấy ra đi. Khôi đưa tôi đến viếng mộ bà ấy. Anh ấy thận trọng từng chút một. Nhật cỏ, chưng hoa, sau đó thấp một nén nhang đưa tôi. Tôi đón lấy sau đó cắm lên.

- Mọi chuyện đều là quyết định của em. Tha thứ hay không, anh đều đồng ý.

- Em..

- Anh biết em rất khó chấp nhận sự thật. Lúc đầu anh cũng vậy nhưng anh nghĩ nếu cứ mang thù hận trong lòng chỉ tự dần dặt bản thân mình thôi. Và lại anh muốn em sống một cuộc sống bình yên, không âu lo và phải thật hạnh phúc.

- Em hiểu rồi. Mọi chuyện kết thúc tại đây.

Tôi đứng nhìn bà ấy rồi nở nụ cười.

"Mọi chuyện chấm dứt rồi. Khôi anh ấy lo cho tôi rất tốt. Mọi người ai cũng hạnh phúc cả. Ba, ông ấy rất khỏe mạnh. Tôi sẽ chăm sóc cho ông ấy thật tốt, bà yên tâm. Tháng sau, tôi với Khôi sẽ qua Pháp định cư với mẹ Mayta rồi nhưng tôi hứa hằng năm tôi sẽ về thăm bà."

Trên xe, xuyên qua cánh cửa tôi nhìn ngôi mộ khuất dần, khuất dần theo bóng cây.

"Mẹ ơi!"

- ----

- Mẹ ơi, ba đâu rồi?

- Ba con đang chuẩn bị xe.

- Minh về thăm ngoại hả mẹ? Sao ông ngoại không ở chung với bà ngoại hả mẹ? Còn cậu Duy nữa, sao cậu không có vợ vậy mẹ? Cậu bị ế hả mẹ?

Tôi bẹo má Thùy Tiên, con gái của tôi và Khôi. Con bé lớn lên nhưng gương mặt rất giống tôi, gương mặt của Gia Hân. Sau khi sinh bé gia đình chúng tôi lại phải chuyển về Việt Nam sống vì công việc ở đây rất nhiều. Quan trọng là mẹ Mayta và mẹ chồng tôi muốn sau khi già sẽ ở Việt Nam. Duy không lập gia đình, anh ấy trồng một trang trại hoa và kinh doanh nó. Ba tôi thì đi du lịch thường xuyên, khi đi sẽ mang theo ảnh của mẹ Uyên.

Con bé còn quá nhỏ tôi không thể giải thích hết mọi chuyện cho nó hiểu nên đành cười khẩy, gõ đầu nó một cái.

- Con hỏi nhiều quá. Ăn nhiều vào cho mau lớn rồi mẹ kể con nghe.

- Mẹ hứa rồi nhé.

Tôi gật đầu đồng ý nhưng nó vẫn không tin bắt tôi phải móc ngón mới chịu để tôi yên.

- Đi thôi, anh Nam đang đợi con bên nhà ngoại kia.

Nam là con của vợ chồng chị Kate, thằng bé lớn hơn con tôi 3 phút nhưng vẫn bắt nó phải gọi là anh. 2 bên gia đình còn đính ước cho chúng để sau này làm sui gia. Không biết với tính cách 2 đứa như vậy, lớn lên sẽ thành ra như thế nào đây. Con bé thì năng động, hoạt bát nhưng rất bướng bỉnh. Còn thằng bé thì trầm tính, lạnh lùng nhưng rất ảm áp. Đôi khi chúng tôi

nói vui rằng: có lẽ bác sĩ đã trao hai đứa bé rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuôn Mặt Của Ngày Xưa Ấy!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.